

Pinza lui Charlotte

E.B. White

- Cu atât mai puțin pot să înțeleg cum a învățat de la bun început un păianjen să țesă o pânză. Cînd au apărut cuvintele, toată lumea a spus că e un miracol, dar nimeni n-a scos în evidență faptul că țesătura în sine era un miracol.

- Ce e așa miraculos la o pânză de păianjen? se miră doamna Arable. Nu înțeleg de ce spunei că o pânză de păianjen este un miracol, e doar o pânză.

- Ați încercat vreodată să țeseți vreuna? întrebă doctorul Dorian.

(...)

- Fern spune că animalele vorbesc între ele. Doctore Dorian, credeți că animalele vorbesc?

- N-am auzit niciodată pe vreunul să spună ceva, replică el, dar asta nu dovedește nimic. Este foarte posibil ca un animal să-mi fi vorbit civilizat și eu să nu fi observat pentru că nu eram atent. Copiii sînt mai atenți decît adulții. Dacă Fern spune că animalele din hambarul familiei Zuckerman vorbesc, înclin s-o cred. Poate că, dacă oamenii ar vorbi mai puțin, animalele ar vorbi mai mult. Oamenii sînt nespuse de vorbăreți – aveți cuvîntul meu.

- E.B. WHITE -

E.B. WHITE

PÂNZA LUI CHARLOTTE

Cuprins

1. Înainte de micul dejun
2. Wilbur
3. Evadarea
4. Singurătate
5. Charlotte
6. Zile de vară
7. Vești proaste
8. O discuție în casă
9. Lăudărosul Wilbur
10. O explozie
11. Miracolul
12. O întâlnire
13. Mari progrese
14. Doctorul Dorian
15. Greierii
16. Hai la târg!
17. Unchiul
18. Răcoarea serii
19. Sacul cu ouă
20. Momentul triumfului
21. Ultima zi
22. O adiere caldă

1. Înainte de micul dejun

— Unde pleacă tata cu toporul ăla? o întrebă Fern pe mama sa, în timp ce pregăteau masa pentru micul dejun.

— Afară, la cocină, îi răspunse doamna Arable. S-au născut câțiva purceluși azi-noapte.

— Nu înțeleg de ce-i trebuie un topor, continuă Fern, care avea doar opt ani.

— Păi, unul dintre ei e plăpând. E tare mic și prăpădit, nu se va alege nimic de el. Așa că tata a hotărât să rezolve problema.

— Să rezolve problema? izbucni Fern. Adică, să-l omoare? Doar pentru că e mai mic decât ceilalți?

Doamna Arable puse o ulcea cu smântână pe masă.

— Nu țipa, Fern! spuse ea. Tatăl tău are dreptate. Probabil că oricum purcelușul va muri.

Fern împinse un scaun din drum și fugi afară. Iarba era umedă, iar pământul mirosea a primăvară. Papucii lui Fern musteau de apă când l-a ajuns pe tatăl ei din urmă.

— Te rog, nu-l omori! suspină ea. Nu e drept.

Domnul Arable se opri din mers.

— Fern, spuse el cu blândețe, învață să te controlezi.

— Să mă controlez? țipă Fern. Este o problemă de viață și de moarte și tu-mi spui să mă controlez.

Cu obrajii șiroindu-i de lacrimi, apucă toporul și încercă să-l smulgă din mâna tatălui.

— Fern, spuse domnul Arable, eu știu mai multe despre creșterea porcilor decât tine. Unul plăpând îți aduce numai necazuri. Și-acum fugi de-aici!

— Dar e nedrept, strigă Fern. Doar nu-i de vină purcelușul că s-a născut micuț, nu? Dacă aș fi fost eu foarte mică la naștere, m-ai fi omorât?

Domnul Arable zâmbi.

— Sigur că nu, spuse el, privindu-și cu dragoste fiica. Dar asta e altceva. O fetiță e o chestie, pe când un purceluș subdezvoltat e cu totul alta.

— Nu văd nicio diferență, răspuse Fern trăgând în continuare de topor. Asta-i cea mai groaznică nedreptate de care am auzit vreodată.

Un zâmbet straniu apăru pe chipul lui John Arable. El însuși părea gata să plângă.

— Bine, spuse el. Tu du-te înapoi în casă și îți aduc purcelușul când vin eu înăuntru. O să te las să-l hrănești cu un biberon, ca pe un bebeluș. Atunci o să vezi ce problemă poate fi un purceluș.

Când, după o jumătate de oră, domnul Arable intră în casă, căra o cutie pentru alimente sub braț. Fern era sus să-și schimbe papucii. Masa din bucătărie era pregătită pentru micul dejun și încăperea mirosea a cafea, a costiță, a igrasie și a fum.

— Pune-l pe scaunul ei! spuse doamna Arable.

Domnul Arable puse jos cutia pe locul lui Fern. Apoi merse la chiuvetă, se spălă și se șterse cu un șervețel.

Fern coborî încet treptele. Ochiul îi erau roșii de atâta plâns. În momentul în care se apropie de scaunul ei, cutia, din care se auzea un zgomot ciudat, se mișcă. Fern privi către tatăl ei. Ridică apoi capacul. Acolo, înăuntru, uitându-se în sus către ea, se afla purcelușul nou-născut. Era alb. Lumina dimineții se întrezărea prin urechile lui și le făcea să pară roz.

— E al tău, spuse domnul Arable. Salvat de la o moarte prematură. Și să mă ierte bunul Dumnezeu pentru nesăbuința asta.

Fern nu putea să-și ia ochii de la micuțul purceluș.

— Vai, șopti ea. Vai, uitați-vă la el! Este pur și simplu perfect.

Închise cutia cu grijă. Întâi își sărută tatăl, apoi mama. După aceea ridică din nou capacul, scoase purcelușul și-l lipi de obrazul ei. În acest moment intră în cameră fratele ei, Avery, în vârstă de zece ani. Era bine înarmat, ținând o pușcă într-o mână și un pumnal din lemn în cealaltă.

— Ce-i aia? o interogă el. Ce are Fern?

— Are un musafir la micul dejun, spuse doamna Arable. Spală-te pe mâini și pe față, Avery!

— Să-l vedem! spuse Avery punând arma jos. Chestia aia prăpădită numiți voi porc? Grozav exemplar – nu e mai mare decât un șobolan alb.

— Spală-te și mănâncă-ți mâncarea, Avery, îi spuse mama. Autobuzul școlii va fi aici într-o jumătate de oră.

— Pot să am și eu un porc, tati? întrebă Avery.

— Nu, eu primesc porci doar celor ce se scoală devreme, spuse domnul Arable. Fern a fost în picioare de-ndată ce s-a luminat, încercând să scape lumea de nedreptate. Ca urmare, acum are un porc. Unul mic, ce-i drept, dar totuși e porc. Asta arată ce se poate întâmpla când cineva se dă jos din pat rapid. Hai, la masă!

Dar Fern nu putea mânca până nu lua și purcelușul o înghițitură de lapte. Doamna Arable găsi un biberon și o tetină. Turnă lapte cald în biberon, îi potrivește tetina și-l înmână lui Fern.

— Dă-i micul dejun! spuse ea.

Într-un minut, Fern stătea pe jos într-un colț al bucătăriei cu bebelușul ei între genunchi, învățându-l să sugă din biberon. Purcelușul, deși mititel, avea mare poftă de mâncare și învăța rapid.

Autobuzul școlii claxonă din stradă.

— Fugi, ordonă doamna Arable, luându-i purcelușul lui Fern și strecurându-i în mână o gogoasă.

Copiii alergară în stradă și se urcară în autobuz. Fern nu-i băgă în seamă pe ceilalți elevi. Nu făcea decât să privească afară pe geam, gândindu-se la cât de minunată e lumea și la cât de norocoasă era ea pentru că trebuia să îngrijească un purceluș. Până să ajungă autobuzul la școală, Fern găsi un apelativ pentru prietenul ei necuvântător, alegând dintre cele mai frumoase nume pe care le știa.

— Numele lui e Wilbur, își spuse ea încet.

Tot la purceluș îi era gândul când profesorul o întrebă:

— Fern, care e capitala Pennsylvaniei?

- PÂNZA LUI CHARLOTTE -

— Wilbur, răspunse ea visătoare.
Elevii chicotiră. Fern roși.

2. Wilbur

Fern îl iubea pe Wilbur nespuse de mult. Adora să-l mângâie, să-l hrănească, să-l ducă la culcare. În fiecare dimineață, de cum se trezea, îi încălzea laptele, îi lega babetica și îi ținea biberonul. În fiecare după-amiază, de cum oprea autobuzul în fața casei, ea sărea afară și fugea spre bucătărie să-i pregătească încă un biberon. Îl mai hrănea încă o dată la ora cinei și încă o dată înainte de a merge la culcare. Doamna Arable îi mai dădea o masă în fiecare zi pe la ora prânzului, când Fern era plecată la școală. Lui Wilbur îi plăcea tare mult laptele și nu era nicicând mai bucuros decât atunci când Fern îi încălzea un nou biberon; stătea și se uita la ea, cu o privire drăgăstoasă.

În primele lui zile de viață, lui Wilbur i s-a permis să stea într-o cutie, lângă cuptorul din bucătărie. Apoi, când doamna Arable s-a plâns de asta, a fost mutat într-o cutie mai mare, în șopron. Când a împlinit două săptămâni, a fost mutat afară. Era vremea florilor de măr, iar zilele deveneau mai calde. Sub un măr, domnul Arable amenajă un țarc special pentru Wilbur și-i pregăti o cutie din lemn plină de paie, cu o ușiță decupată astfel încât porcușorul să poată intra și ieși când vrea.

— Nu-i va fi frig noaptea? întrebă Fern.

— Nu, îi răspunse tatăl. Fii atentă și vezi ce face.

Ținând un biberon cu lapte, Fern se așeză sub măr, în curticică. Wilbur alergă către ea și fetița îi ținu sticla în timp ce el bea. Când termină și ultima picătură, porcușorul grohăi și merse somnoros spre cutie. Fern trase cu ochiul prin ușiță. Wilbur scurma în paie. În scurt timp, săpase un tunel. Se strecură în el, făcându-se nevăzut, acoperit complet de paie. Fern era încântată. Se simțea ușurată să știe că „bebelușul” ei avea să doarmă acoperit și la căldură. În fiecare dimineață, după micul dejun, Wilbur mergea cu Fern până în stradă și aștepta venirea autobuzului. Ea îi făcea cu mâna, iar el stătea și urmărea autobuzul până când acesta

dispărea, luând curba. În timp ce Fern era la școală Wilbur stătea închis în țarcul lui. Dar după-amiaza, de îndată ce ea se întorcea, îl lua afară, iar porcușorul se ținea după ea peste tot. Dacă fata mergea în casă, Wilbur mergea și el. Dacă ea urca treptele, Wilbur aștepta în capătul treptelor, până când ea cobora din nou. Dacă-și plimba păpușa în căruț, Wilbur o însoțea. Uneori, în timpul acestor plimbări, Wilbur obosea, și Fern îl lua și-l așeza alături de păpușă în căruț. Asta-i plăcea. Și dacă era foarte obosit, închidea ochii și adormea sub pătura păpușii. Arăta drăgălaș cu ochii închiși, pentru că avea genele așa de lungi. Păpușa închidea și ea ochii, iar Fern împingea căruțul foarte încet și lin, astfel încât să nu-și trezească odoarele.

Într-o după-amiază caldă, Fern și Avery și-au pus costumele de baie și s-au dus la pârâu, să înoate. Wilbur pășea lângă Fern și, când aceasta plonjă în pârâu, Wilbur plonjă și el cu ea. Consideră că apa e cam rece – prea rece pentru gustul lui. Așa că, în timp ce copiii înotau, se jucau și se stropeau, Wilbur se bălăcea în mълul de la marginea apei, unde era cald și umed, și minunat de lipicios și de noroios.

Fiecare zi era o zi fericită, și fiecare noapte era liniștită.

Wilbur era ceea ce fermierii numesc un purcel de primăvară, adică pur și simplu un purcel care s-a născut primăvara. Când a împlinit cinci săptămâni, domnul Arable a spus că porcușorul e destul de mare pentru a fi vândut și că va fi dus la târg. Fern era distrusă și plângea, dar tatăl era foarte hotărât. Wilbur începuse să aibă o poftă de mâncare din ce în ce mai mare. Acum mânca și resturi de hrană, nu numai lapte, iar domnul Arable nu mai avea de gând să-l crească. Vânduse deja zece dintre frații și surorile lui Wilbur.

— Trebuie să-l dăm, Fern, spuse el. Ți-ai făcut plăcerea de a crește un purceluș, dar Wilbur nu mai e mic și trebuie vândut.

— Sună la familia Zuckerman, îi propuse doamna Arable lui Fern. Unchiul Homer a mai crescut porci și dacă Wilbur va sta acolo vei putea merge să-l vezi de câte ori vrei.

— Cât să cer pe el? vru să știe Fern.

— Păi, spuse tatăl, e un purcel destul de mic. Spune-i unchiului tău, Homer că vrei să vinzi un porcușor cu șase dolari și vezi ce zice.

În scurt timp, totul era aranjat. Fern a sunat și a dat de mătușa Edith, mătușa Edith a zbierat după unchiul Homer, unchiul Homer a venit din hambar și a discutat cu Fern. Când a auzit că prețul era de numai șase dolari, a spus că-l va cumpăra. A doua zi, Wilbur a fost luat din căsuța lui de sub măr, pentru a locui într-o grămadă de bălegar, în pivnița hambarului familiei Zuckerman.

3. Evadarea

Hambarul era foarte mare. Era și foarte vechi. Mirosea a fân și a bălegar. Se simțea în aer sudoarea cailor obosiți și un minunat miros dulce al respirației răbdătoarelor vaci. Deseori era un miros liniștitor – ca și cum nu se mai putea întâmpla nimic rău în lume. Mirosea a grâne și a hamuri, și a unsoare pentru osii și a cizme de cauciuc și a frânghie nouă. Și, ori de câte ori pisica primea de mâncare un cap de pește, hambarul mirosea a pește. Dar de cele mai multe ori mirosea a fân, pentru că era doar fân în marele șopron de deasupra. Și întotdeauna se arunca de acolo fân pentru vaci și pentru cai și pentru oi.

În hambar era o căldură plăcută iarna, când animalele stăteau mai mult înăuntru, și o răcoare plăcută vara, când prin ușile mari, larg deschise adia vântul. Hambarul avea la parter grajduri pentru cai, hamuri pentru vaci, dedesubt un țarc pentru oi și unul pentru Wilbur și era plin de tot felul de lucruri ce se pot găsi în hambare: scărițe, pietre de ascuțit, furci, chei franceze, seceri, coase, lopeți pentru zăpadă, cozi de topor, bidoane de lapte, butoaie pentru apă, saci goi pentru grâne și capcane de șoareci ruginite. Era genul de hambar în care rândunelelor le place să-și construiască cuibul. Era genul de hambar în care copiii le place să se joace. Stăpânul absolut aici era unchiul lui Fern, domnul Homer L. Zuckerman.

Noua casă a lui Wilbur se afla în partea de jos a hambarului, chiar lângă colțul vacilor. Domnul Zuckerman știa că un morman de bălegar este un loc potrivit pentru un purceluș tânăr. Porcii au nevoie de căldură și jos, în pivniță, era cald și confortabil.

Fern venea aproape în fiecare zi să-l viziteze. Găsi un vechi scăunel pentru muls, care nu mai era folosit, și-l postă în țarcul oilor, lângă cel al lui Wilbur. În lungile după-amiezi stătea tăcută, gânditoare, ascultând și urmărindu-l pe Wilbur. Curând oile au ajuns să o recunoască și să aibă

încredere în ea. La fel și găscă; ea stătea în același țarc cu oile. Toate animalele aveau încredere în ea, atât era de liniștită și de prietenoasă. Domnul Zuckerman nu-i permitea să-l scoată pe Wilbur și nu-i permitea să intre în țarcul acestuia. Dar i-a spus lui Fern că poate să stea pe scăunel, să-l privească oricât dorește. O făcea fericită simplul fapt că era lângă purceluș, iar pe Wilbur îl făcea fericit simpla ei prezență acolo, lângă țarcul lui. Dar porcușorul nu se distra niciodată – fără plimbări pe jos sau în căruț, fără să înoate.

Într-o după-amiază, în iunie, când Wilbur avea aproape două luni, s-a plimbat prin curtea mică din afara țarcului său. Încă nu sosise Fern pentru obișnuita ei vizită. Wilbur stătea la soare, singur și plictisit.

— Niciodată nu e nimic de făcut pe-aici, gândi el.

Adulmecă iar prin mâncare, verificând dacă rămăsese ceva neobservat de la prânz. Găsi o cojiță mică de cartof și o înghiți. Avea o mâncărime pe spate, așa că se sprijini de gard și se frecă de lemne. Când se plictisi, se duse înăuntru, se cațără pe mormanul de bălegar și se așeză. Nu avea chef să se culce, nu avea chef să scurme, se săturase să stea liniștit, să stea culcat.

— N-am nici două luni și sunt sătul de viață, spuse el.

Apoi merse din nou în curte.

— Când sunt aici, afară, spuse el, n-am unde să merg, decât înăuntru. Când sunt înăuntru, n-am unde să merg, decât în curte.

— Aici n-ai dreptate, prietene, prietene, se auzi o voce.

Wilbur se uită prin gard și văzu găscă stând acolo.

— Nu e nevoie să stai în amărâta, amărâta, amărâta aia de curte, spuse găscă, vorbind foarte repede. Un lemn din gard se mișcă. Împinge-l, împinge-împinge-împinge în el și vino afară!

— Ce? spuse Wilbur. Vorbește mai rar!

— Cu-cu-cu riscul de a mă repeta, spuse găscă, îți propun să ieși. E grozav aici afară.

— Ziceai că se mișcă un lemn din gard?

— Asta ziceam, asta ziceam, spuse găscă.

Wilbur se duse la gard și văzu că găscă avusese dreptate – unul dintre lemne nu era fixat. Se aplecă, închise ochii și împinse. Lemnul cedă.

Într-o clipă se strecură prin gard, și-acum stătea în iarba înaltă din afara curții sale. Găscă chicoti.

— Cum e să fii liber? întrebă ea.

— Îmi place, spuse Wilbur. Adică, așa cred.

De fapt, lui Wilbur i se părea ciudat să fie în afara gardului său, fără nimic care să-l despartă de lumea largă.

— Unde crezi c-ar fi bine să mă duc?

— Oriunde dorești, oriunde dorești, spuse găscă. Du-te în livadă, rânește gazonul! Du-te prin grădină, rânește ridichile! Rânește tot! Mănâncă iarbă! Caută porumb! Caută grâu! Aleargă peste tot! Țopăie și dansează, sări și mergi țațoș! Du-te prin livadă și plimbă-te în pădure! Lumea e frumoasă când ești tânăr.

— Văd, răspunse Wilbur.

Făcu o săritură în aer, se răsuci, alergă câțiva pași, se opri, privi în jur, adulmecă parfumul după-amiezii și apoi începu să se plimbe prin livadă. Poposi la umbra unui măr, înfipse râtul puternic în pământ și începu să împingă, să rânească, să sape. Era foarte fericit. Până să-l descopere cineva, deranjase deja o bucată destul de mare de pământ. Prima care-l zări a fost doamna Zuckerman. Îl văzu prin geamul de la bucătărie și strigă imediat după bărbații familiei.

— Ho-mer! țipă ea. Porcu-i afară! Lurvy! Porcu-i afară! Homer! Lurvy! Porcu-i afară! E acolo, sub mărul ăla!

„Acum încep problemele, gândi Wilbur. O s-o pățesc.”

Găscă auzi și ea scandalul și începu să zbiere.

— Fugi, fugi, fugi pe deal în jos, îndreaptă-te spre pădure, pădure! îi striga lui Wilbur. Nu te vor putea prinde niciodată, niciodată în pădure!

Cockerul spaniel auzi agitația și ieși din hambar pentru a lua parte la urmărire. Domnul Zuckerman auzi și ieși din

magazia de scule, unde repara o unealtă. Lurvy, angajatul, auzi și el gălăgia și veni din răsadul de sparanghel, unde smulgea buruieni. Toți mergeau către Wilbur, iar porcușorul nu știa ce să facă. Pădurea părea să fie departe și, oricum, nu mai fusese acolo vreodată și nu era sigur că i-ar fi plăcut.

— Ocolește-l prin spate, Lurvy, spuse domnul Zuckerman, și gonește-l către hambar! Și ia-l încet, nu-l grăbi! Mă duc să iau o găleată de lături.

Știrea despre evadarea lui Wilbur se împrăștie repede printre animalele de acolo. Ori de câte ori o vietate scăpa de la familia Zuckerman, evenimentul era de mare interes pentru ceilalți. Gâsca îi strigă celei mai apropiate vaci că Wilbur e liber, și curând, toate vacile știa. Apoi una dintre ele îi șopti unei oi și, curând, toate oile aflară. Miei au auzit despre asta de la mamele lor. Caii, în grajdurile lor, și-au ciulit urechile când au auzit-o pe găscă urlând; și, curând, caii au fost la curent cu toată povestea.

— Wilbur e afară, spuneau ei.

Toate animalele se agitău și ciuleau emoționate urechile, știind că unul dintre prieteni se eliberase și că acesta nu mai era închis sau legat strâns.

Wilbur nu știa ce să facă sau în ce direcție să alerge. Părea că toți erau pe urmele lui. „Dacă asta înseamnă să fii liber, gândi el, prefer să fiu închis în curtea mea.”

Cockerul spaniel se furișa spre el pe o parte, Lurvy, bărbatul angajat pe cealaltă parte. Doamna Zuckerman era pregătită să-i taie calea în cazul în care ar fi luat-o spre grădină și acum domnul Zuckerman venea spre el cărând o găleată. „Asta-i chiar rău de tot. De ce nu vine Fern?” gândi Wilbur și începu să plângă.

Gâsca preluă comanda și începu să dea ordine.

— Nu sta așa, Wilbur! Ferește-te, ferește-te! striga ea. Sări, aleargă spre mine, strecoară-te înăuntru și afară, înăuntru și afară, înăuntru și afară! Îndreaptă-te spre pădure! Răsuțește-te și întoarce-te!

Cockerul spaniel încercă să-l prindă pe Wilbur de piciorul din spate. Porcușorul făcu un salt și fugi. Lurvy se aruncă asupra lui. Doamna Zuckerman țipă la Lurvy. Gâsca îl aclama pe Wilbur, care se feri fugind printre picioarele lui Lurvy. Acesta nu-l nimeri pe porcușor și, în schimb, îl prinse pe cocker.

— Bine făcut, bine făcut! strigă gâsca. Mai încearcă o dată, mai încearcă o dată!

— Fugi pe deal în jos! propuseră vacile.

— Fugi spre mine! strigă găscanul.

— Fugi pe deal în sus! strigară oile.

— Întoarce-te și răsuțește-te! trâmbiță gâsca.

— Sări și dansează! spuse cocoșul.

— Atenție la Lurvy! strigară vacile.

— Atenție la Zuckerman! urlă găscanul.

— Ferește-te de câine! strigară oile.

— Ascultă-mă, ascultă-mă! țipă gâsca.

Bietul Wilbur era amețit și înfricoșat de această harababură. Nu-i plăcea să fie în centrul întregii agitații, încerca să urmeze sfaturile pe care le dădeau prietenii săi, dar nu putea alerga pe deal în sus și în jos în același timp și nu se putea răsuci și întoarce în timp ce sărea și dansa, și plângea atât de tare, încât abia mai vedea ce se întâmplă.

În definitiv, Wilbur era un purceluș foarte tânăr, nu mult mai mare decât un bebeluș. Își dorea ca Fern să fi fost acolo, să-l ia în brațe și să-l liniștească. Când ridică privirea și-l văzu pe domnul Zuckerman stând foarte aproape de el, ținând o găleată cu lături calde, se simți ușurat. Ridică râtul și adulmecă. Mirosul era delicios: lapte cald, coji de cartofi, miez de grâu, fulgi de porumb Kellogg's și turtițe rămase de la micul dejun al familiei Zuckerman.

— Hai, purcel! spuse domnul Zuckerman bătând în găleată. Hai, purcel!

Wilbur făcu un pas spre găleată.

— Nu, nu, nu! zise gâsca. E vechea șmecherie cu găleata, Wilbur. Nu te lăsa păcălit, nu te lăsa păcălit! Încearcă să te

ademenească din nou în captivitate, captivitate. Se folosește de stomacul tău.

Lui Wilbur nu-i păsa. Mâncarea mirosea apetisant. Mai făcu un pas spre găleată.

— Hai, cica-cica! spuse domnul Zuckerman cu o voce blândă și începu să se îndrepte încet spre curtea hambarului, uitându-se în jur nevinovat, ca și când n-ar fi știut că un mic purceluș alb îl urma.

— O să regreți, regreți, regreți, strigă găscă.

Lui Wilbur nu-i păsa. Se tot îndrepta către găleata cu lături.

— O să regreți libertatea. O oră de libertate valorează cât o găleată de lături.

Lui Wilbur nu-i păsa. Când a ajuns la țarcul purcelului, domnul Zuckerman trecu peste gard și turnă lăturile în troacă. Apoi smulse de tot scândura defectă din gard, astfel încât se făcu o gaură mare pentru a trece Wilbur.

— Mai gândește-te, mai gândește-te! strigă găscă.

Wilbur nu îi acordă atenție. Trecu prin gard în curtea sa. Merse spre troacă și mănca înfometat din lături, sorbind lung laptele și mestecând turțițele. Era plăcut să fie din nou acasă.

În timp ce Wilbur mânca, Lurvy făcu rost de un ciocan și de câteva cuie și fixă scândura la loc. Apoi, împreună cu doamna Zuckerman, se rezemă leneș de gard și îi scarpină spinarea lui Wilbur cu un băț.

— Țsta da, purcel! spuse Lurvy.

— Da, o să fie un porc pe cinste, spuse domnul Zuckerman.

Wilbur auzi cuvintele de laudă. Simțea în stomac laptele cald. Simțea scărpinatul plăcut cu bățul pe spatele plin de mâncărimi. Se simțea liniștit, fericit și somnoros. Fusese o după-amiază obositoare. Era abia în jur de ora patru, dar Wilbur era gata de culcare.

„Chiar că sunt prea tânăr pentru a porni singur în lume”, gândi el, culcându-se.

4. Singurătate

A doua zi era ploioasă și întunecoasă. Ploaia cădea pe acoperiș, pe hambar și picura monoton de pe streșini. Ploaia cădea în curtea hambarului și curgea sinuos spre poteca unde creșteau ciulini și lucerna.

Ploaia lovea în ferestrele de la bucătăria doamnei Zuckerman și țâșnea în șuvoaie, din rigole. Ploaia cădea pe oile ce pășteau pe pajiște.

Când se saturau să mai stea în ploaie, oile urcau încet pe potecă, spre țarc.

Ploaia dejuca planurile lui Wilbur. În acea zi, porcușorul avea de gând să iasă și să sape o nouă gaură în curtea sa. Mai avea și alte planuri. Programul său arăta cam așa:

Micul dejun la șase și jumătate. Lapte degresat, coltuțe de pâine, bucăți de gogoși, prăjituri de grâu cu sirop de arțar, coji de cartofi, resturi de budincă, stafide și bucăți de grâu.

Micul dejun trebuia să se încheie la ora șapte.

De la șapte la opt, Wilbur avea de gând să aibă o discuție cu Templeton, șobolanul care trăia sub troaca lui. A discuta cu Templeton nu era cea mai interesantă preocupare din lume, dar era mai bine decât nimic.

De la opt la nouă, Wilbur intenționa să ațipească afară, la soare.

De la nouă la unsprezece avea de gând să sape o gaură sau o tranșee și, poate, chiar să găsească ceva bun de mâncat în mizeria aceea.

De la unsprezece la douăsprezece avea de gând să stea liniștit și să urmărească muște pe scânduri, albine în trifoi și rândunele prin aer.

Ora douăsprezece – ora prânzului. Amestecuri, apă caldă, cotoare de mere, carne cu sos, coji de morcovi, resturi, mămăligă veche și ambalajul unui pachet de brânză.

Prânzul urma să se încheie la ora unu.

De la unu la două Wilbur avea de gând să doarmă.

De la două la trei planificase să se scarpine prin locurile cu mâncărimi, frecându-se de gard.

De la trei la patru avea de gând să stea complet nemișcat și să se gândească la cum era să trăiești și să o aștepti pe Fern.

La patru urma cina. Lapte degresat, hrană, resturi de sendviș din pachetul de prânz al lui Lurvy, coji de prune, o îmbucătură din asta, un pic din cealaltă, cartofi prăjiți, puțin gem de portocale, încă un pic din asta, încă un pic din aia, o bucată de măr copt, o fărâmă de prăjitură nereușită.

Wilbur se culcă cu gândul la aceste planuri.

Se trezi la șase, văzu că plouă și simți că nu mai suportă.

— Degeaba am planificat totul așa de bine, afară plouă, spuse el.

O vreme rămase înăuntru, posomorât. După aceea se duse la ușă și privi afară. Picături de ploaie îi stropiră fața. Curtea lui era rece și umedă. În troaca lui era apă de ploaie de doi centimetri. Templeton nu era de găsit nicăieri.

— Ești pe-afară, Templeton? strigă Wilbur.

Nu se auzi niciun răspuns. Dintr-odată, Wilbur se simți singur și fără prieteni.

— O zi la fel de plictisitoare ca toate cele de până acum, mormăi el. Sunt foarte tânăr, nu am niciun prieten adevărat aici, în hambar, o să plouă toată dimineața și toată după-amiaza, iar Fern nu vine pe o astfel de vreme rea. Of, zău așa!

Și Wilbur plângea din nou, pentru a doua oară în două zile. La șase și jumătate, Wilbur auzi zăngănitul unei găleți.

Lurvy se afla afară, în ploaie, pregătind micul dejun.

— Hai, cica-cica! spuse Lurvy.

Wilbur nu se clinti. Lurvy vărsă lăturile, curăță găleata și plecă. Observă că ceva nu era în regulă cu purcelul.

Wilbur nu voia mâncare, de afecțiune avea el nevoie, își dorea un prieten – cineva care să se joace cu el. Îi pomeni despre asta găștei, care stătea liniștită într-un colț din țarcul oilor.

— Vii să te joci cu mine? întrebă el.

— Regret, băiete, regret, spuse găscă. Stau, stau pe ouă. Opt la număr. Trebuie să le țin calde, calde, calde. Trebuie să stau pe loc, nu sporovăiesc-văiesc. Nu mă joc atunci când sunt ouă de clocit. Aștept boboci de găscă.

— Și eu, care credeam că aștepți ciocănituri... spuse Wilbur cu amărăciune.

Wilbur făcu o încercare la unul dintre miei.

— Te rog, vrei să te joci cu mine? întrebă el.

— Bineînțeles că nu, spuse mielul. În primul rând, nu pot să intru în țarcul tău fiindcă nu sunt destul de mare să pot sări gardul. În al doilea rând, nu mă interesează porcii. Porcii înseamnă pentru mine chiar mai puțin decât nimic.

— Ce vrei să spui cu „mai puțin decât nimic”? întrebă Wilbur. Nu cred că există așa ceva. Nimic este limita absolută a nimicului. Este cel mai puțin posibil. Este capătul liniei. Cum poate fi ceva mai puțin decât nimic? Dacă ar fi existat ceva mai puțin decât nimic, atunci nimic n-ar fi fost nimic, ar fi fost ceva – chiar dacă extrem de puțin din ceva. Dar dacă nimic este nimic, atunci nimic nu e ceva mai puțin decât e el.

— Of, taci odată! spuse mielul. Du-te și te joacă singur! Eu nu mă joc cu porcii.

Trist, Wilbur se întinse pe jos și ascultă răpăitul ploii. Curând, îl văzu pe șobolan coborând pe o scândură înclinată, pe care o folosea drept scară.

— Vrei să te joci cu mine, Templeton? întrebă Wilbur.

— Să mă joc? spuse Templeton, rotindu-și mustățile. Joacă? Nici nu cunosc bine sensul cuvântului.

— Păi, spuse Wilbur, înseamnă să te distrezi, să zburzi, să alergi, să sari și să aduci veselie.

— Niciodată nu fac chestiile astea, dacă pot să le evit, replică acru șobolanul. Prefer să-mi petrec timpul mâncând, ronțâind, spionând și ascunzându-mă. Sunt un șobolan mâncăcios, nu unul vesel. Acum eram în drum spre troaca

ta, pentru a-ți mânca micul dejun, din moment ce tu nu ai destulă minte cât să îl mănânci tu însuși.

Și Templeton se furișă hoțește pe lângă perete și dispăru într-un tunel secret, pe care-l săpase între ușă și troacă, în curtea lui Wilbur. Templeton era un șobolan priceput și făcea lucrurile după bunul plac. Tunelul era un exemplu pentru priceperea și istețimea sa. Acesta îi permitea să ajungă de la hambar la ascunzătoarea lui, sub troaca purcelului, fără a ieși la lumină. Avea tuneluri și trasee strategice pe toată întinderea fermei domnului Zuckerman și putea ajunge dintr-un loc într-altul fără a fi văzut. De obicei, dormea în timpul zilei și numai după lăsarea întunericii ieșea din ascunzătoare.

Wilbur îl urmări dispărând în tunelul său. După o clipă, văzu botul ascuțit al șobolanului ieșind de sub troaca din lemn. Atent, Templeton se ridică peste marginea troacei. Asta era un pic mai mult decât putea suporta Wilbur: în acea zi sumbră, ploioasă, să-și vadă micul dejun mâncat de altcineva. Știa că Templeton se va uda learcă sub ploaia torențială, dar nici măcar asta nu-l alina. Fără prieteni, respins și înfometat, se aruncă în bălegar și plânse cu suspine. Târziu în după-amiaza aceea, Lurvy se duse la domnul Zuckerman

— Cred că ceva nu e în regulă cu porcul ăla al tău. Nu s-a atins de mâncare.

— Dă-i două linguri pline de sulf și un pic de melasă, spuse domnul Zuckerman.

Wilbur nu înțelese ce se întâmplă atunci când Lurvy îl prinse și îi turnă medicamentul pe gât. Era cu siguranță cea mai nenorocită zi din viața lui. Nu știa dacă mai poate îndura groaznică singurătate.

Întunericul se așternu peste toate. În scurt timp, se vedeau doar umbre și se auzea zgomotul oilor rumegând și, din când în când, cel al lanțului vacii de deasupra. Vă puteți imagina surprinderea lui Wilbur când, din întuneric, se auzi

o voce delicată pe care n-o auzise până atunci. Era destul de subțire, dar plăcută.

— Vrei un prieten, Wilbur? spuse. Ți voi fi eu prieten. Te-am urmărit toată ziua și îmi plăci.

— Dar nu te pot vedea, spuse Wilbur sărind în picioare. Unde ești și cine ești?

— Sunt chiar aici, sus, spuse vocea. Culcă-te. O să mă vezi de dimineață.

5. Charlotte

Noaptea păru lungă. Stomacul lui Wilbur era gol, iar mintea plină. Și când ți-e stomacul gol și mintea plină, e întotdeauna greu să adormi. De zeci de ori s-a trezit Wilbur pe timpul nopții, privind în gol întunericul, ascultând zgomotele și încercând să-și dea seama cât era ceasul. Într-un hambar nu e niciodată liniște desăvârșită. Chiar și la miezul nopții se aud de obicei tot felul de foșnete.

Prima oară când se trezi îl auzi pe Templeton făcând o gaură în lada cu grâne. Dinții lui Templeton zgâriau puternic lemnul și făceau cam mult zgomot. „Șobolanul ăla nebun, gândi Wilbur. Ce i-o trebui să stea treaz toată noaptea, scrâșnindu-și colții și distrugând bunurile oamenilor? De ce nu se poate duce la culcare, ca orice animal obișnuit?”

Când se trezi a doua oară, Wilbur auzi gâsca aranjându-și cuibul și chicotind singură.

— Cât este ceasul? îi șopti Wilbur găștei.

— Probabil-abil-abil unsprezece și jumătate, spuse gâsca. De ce nu dormi, Wilbur?

— Am prea multe gânduri, spuse Wilbur.

— Ei, zise gâsca, asta nu e treaba mea. Eu n-am nimic în cap, dar cam multe sub mine. Ai încercat vreodată să dormi stând pe opt ouă?

— Nu, spuse Wilbur. Presupun că e incomod. Cât durează până iese un pui de găscă?

— Aproximativ-mativ-mativ treizeci de zile, per total, răspuse gâsca. Dar uneori, mai chiulesc. În după-amiezile călduroase, trag niște paie peste ouă și mă duc să mă plimb.

Wilbur căscă și se duse înapoi la culcare. În vis auzi din nou vocea spunându-i: „O să-ți fiu eu prieten. Du-te la culcare – o să mă vezi dimineață”.

Cam cu o jumătate de oră înainte de a se ivi zorii, Wilbur se trezi și ascultă. Hambarul era încă în întuneric. Oile zăceau nemișcate. Până și gâsca stătea liniștită. Deasupra nu se mișca nimic: vacile se odihneau, caii moțâiau.

Templeton avea mult de lucru și plecase undeva, cu un comision. Singurul zgomot era hârșăitul de pe vârful acoperișului, unde girueta se mișca înainte și înapoi. Lui Wilbur îi plăcea hambarul așa cum era acum – lipsit de agitație și liniștit, în așteptarea luminii.

„Acuși se face ziuă”, gândi el.

Printr-o ferestruică, apăru o rază palidă. Una câte una, stelele se stinseră. Wilbur întrezări găscă la câțiva pași de el. Stătea cu capul cuibărit sub o aripă. Apoi distinse oile și mieii. Cerul se luminează.

„O, ziua minunată a sosit, în sfârșit! Azi îmi voi găsi prietenul.”

Wilbur căută peste tot. Își cercetă temeinic cocina. Privi cu atenție pervazul geamului și tavanul. Dar nu descoperi nimic nou. În cele din urmă, se hotărî să vorbească. Nu îi plăcea deloc să întrerupă minunata liniște a zorilor cu vocea sa, dar nu găsea altă modalitate de a-și identifica misteriosul prieten, care nu era de găsit. Așadar Wilbur își dresă vocea.

— Atenție, vă rog! spuse el tare și hotărât. Cel sau cea care mi s-a adresat azi-noapte, înainte de culcare, să aibă amabilitatea să-și facă simțită prezența printr-un semn oarecare!

Wilbur făcu o pauză și ascultă. Toate celelalte animale ridicaseră capetele și se holbau la el. Wilbur roși. Dar era hotărât să ia legătura cu prietenul său necunoscut.

— Atenție, vă rog! spuse el. Voi repeta mesajul. Cine mi s-a adresat azi-noapte, înainte de culcare, să aibă amabilitatea să vorbească. Te rog, spune unde te afli, dacă îmi ești prieten!

Oile s-au privit reciproc, dezgustate.

— Încetează cu prostiile, Wilbur! spuse cea mai bătrână dintre ele. Dacă ai aici un nou prieten, probabil că acum îi strici somnul; și cel mai rapid mod de a pierde un prieten este să-l trezești dimineața, fără ca el să aibă chef de așa ceva. De ce ești așa sigur că prietenul tău obișnuiește să se scoale devreme?

— Cer scuze tuturor, șopti Wilbur. N-am vrut să vă deranjez.

Se întinse umil în balegă, cu fața spre ușă. N-avea de unde să știe că prietenul lui era foarte aproape. Iar bătrâna oaie avea dreptate – acesta încă mai dormea. Curând, Lurvy apăru cu lături pentru micul dejun. Wilbur se repezi afară, mănca tot în grabă și linse troaca. Oile porniseră spre pajiște, gâscanul se legăna alături, în spate, pascănd iarbă. Și atunci, tocmai când Wilbur se pregătea de somnul de dimineață, auzi din nou vocea subțire care i se adresase cu o noapte înainte.

— Salutare! spuse vocea.

Wilbur sări în picioare.

— Salu-ce? strigă el.

— Salutare! repetă vocea.

— Ce-i aia și unde ești? strigă Wilbur. Te rog, te rog spune-mi unde ești. Și ce-i aia „salutare”?

— „Salutare” e un mod de a întâmpina, spuse vocea. Când spun „salutare” este doar un fel mai elegant de a-ți spune „bună” sau „bună dimineața”. De fapt, e o expresie prostească. Chiar mă mir că am folosit-o. Cât despre locație, e ușor. Uită-te în sus, spre colțul ușii! Aici sunt. Uită-te, îți fac cu mâna!

În sfârșit, Wilbur văzu vietatea care-i vorbise atât de amabil. Întinsă în partea de sus a colțului ușii, se afla o pânză de păianjen mare, iar de un fir atârna un păianjen gri uriaș. Era cam de mărimea unei gume de mestecat. Avea opt picioare și îl flutura pe unul dintre ele către Wilbur, în semn de salut prietenesc.

— Acum mă vezi? întrebă el.

— A da, într-adevăr, spuse Wilbur. Da, într-adevăr! Ce mai faci? Bună dimineața! Salutare! Îmi pare foarte bine să te cunosc. Îmi spui, te rog, numele tău? Aș putea să știu numele tău?

— Numele meu, spuse păianjenul, este Charlotte.

— Charlotte și mai cum? întrebă Wilbur, dornic să știe.

— Charlotte A. Cavatica. Dar spune-mi doar Charlotte.

— Ești frumoasă, spuse Wilbur.

— Păi, sunt drăguță, replică Charlotte. Nimic de zis. Aproape toți păianjenii sunt destul de arătoși. Nu sunt așa de strălucitoare ca unii, dar merge. Aș vrea să te pot vedea, Wilbur, la fel de clar cum mă poți vedea tu.

— De ce nu poți? întrebă purcelușul. Sunt chiar aici.

— Da, dar sunt mioapă, răspunse Charlotte, întotdeauna am fost groaznic de mioapă. Uneori e bine, alteori nu așa de bine. Uite-te cum înfășor musca asta.

După ce se învârtise pe lângă troaca lui Wilbur, o muscă zburase de acolo și nimerise în plasa lui Charlotte, prinzându-se în firele lipicioase. Musca dădea furioasă din aripi, încercând să se elibereze.

— Mai întâi, spuse Charlotte, mă duc spre ea. Plonjă cu capul în jos către muscă. În timp ce cobora, lăsa în urmă un fir subțire de mătase. Mai departe o înfășor.

Apucă musca și aruncă asupra ei câteva fire de mătase, înfășurând-o iar și iar, astfel încât să nu se poată mișca. Wilbur privea oripilat. Nu-i venea să creadă ce vedea și, deși detesta muștele, îi era milă de victima păianjenului.

— Așa! spuse Charlotte. Acum o ameteșc, să stea mai confortabil. Își mușcă prizoniera. Nu poate simți nimic acum, constată ea. O să fie un mic dejun excelent.

— Adică tu mănânci muște? spuse porcușorul cu răsufierea tăiată.

— Desigur. Muște, gândaci, lăcuste, buburuze, molii, fluturi, gândaci de bucătărie gustoși, musculițe, miriapozi, țânțari, greieri – orice insectă suficient de neatentă cât să se prindă în plasa mea. Trebuie să trăiesc, nu-i așa?

— A, da, sigur, spuse Wilbur, au gust bun?

— Delicioase. Bineînțeles, nu le mănânc cu adevărat. Le beau – beau sângele lor, îmi place foarte tare sângele, adăugă, și vocea ei plăcută, subțire deveni mai plăcută și mai subțire.

— Nu spune asta! oftă Wilbur. Te rog, nu spune lucruri din astea!

— De ce nu? E adevărat și trebuie să spun ce e adevărat. Nu sunt chiar foarte încântată de regimul meu cu muște și gândaci, dar așa sunt făcută. Un păianjen trebuie să se descurce să trăiască într-un fel sau altul, și se întâmplă ca eu să pun capcane. Eu doar construiesc o plasă și prind în capcană muște și alte insecte. Și mama a fost la fel înaintea mea. Mama ei a fost la fel înaintea ei. Toată familia noastră a făcut la fel. De mii și mii de ani încoace, noi, păianjenii, întindem curse pentru muște și pentru gândaci.

— Este o moștenire oribilă, spuse Wilbur posomorât.

Îl întrista gândul că noul său prieten era atât de însetat de sânge.

— Da, este, fu de acord Charlotte. Dar n-am ce face. Nu știu cum i s-a părut primului păianjen de la începuturile lumii această plăcută idee de a țese o plasă, dar a făcut-o și asta a fost un lucru foarte inteligent din partea lui. Și de atunci, noi, toți păianjenii, trebuie să facem aceeași șmecherie. Nu-i o afacere rea, până la urmă.

— E o cruzime, obiectă Wilbur, care n-avea intenția să se lase învins în această controversă.

— Păi, tu n-ai dreptul să comentezi, spuse Charlotte. Ție ți se aduce mâncare într-o găleată, dar pe mine nu mă hrănește nimeni. Eu trebuie să mă descurc singură. Viața mea se bazează pe istețimea mea. Trebuie să fiu ageră și deșteaptă, altfel fac foamea. Trebuie să gândesc totul, să prind ce pot, să iau ce apuc. Și așa se întâmplă, prietene: în plasă se prind muște și insecte, și gândaci. Și, mai mult, spuse Charlotte legănând unul dintre piciorușe, îți dai seama că dacă eu n-aș prinde gândaci și nu i-aș mânca, s-ar înmulți și ar deveni atât de numeroși, încât ar distruge pământul, ar nimici totul.

— Zău? spuse Wilbur, n-aș vrea să se întâmple asta. Poate că plasa ta este un lucru bun până la urmă.

Gâsca ascultase toată această conversație și bombănea singură. „Sunt o mulțime de lucruri despre viață pe care Wilbur nu le știe, gândi ea, e într-adevăr un purceluș tare inocent. Nici măcar nu știe ce i se va întâmplă în preajma Crăciunului; habar n-are că domnul Zuckerman și Lurvy plănuiesc să-l taie.” Și gâsca se ridică un pic și își așează ouăle mai bine sub ea, astfel încât acestea să primească toată căldura corpului și a penelor ei.

Charlotte stătea tăcută peste musca ei, pregătindu-se s-o mănânce.

Wilbur se culcă și închise ochii. Era obosit în urma nopții nedormite, dar și din cauza emoției de a face cunoștință cu cineva. O adiere îi aduse mirosul de trifoi – dulcele miros al lumii aflate dincolo de gard. „Ei, gândi el am un nou prieten, ce-i drept. Dar ce chestiune de noroc este prietenia! Charlotte este înfricoșătoare, brutală, calculată, sângheroasă – tot ce nu-mi place mie. Cum pot să ajung să o plac, cu toate că este drăguță și, desigur, deșteaptă?”

Wilbur trecea pur și simplu prin toate îndoielile și temerile pe care le implică găsirea unui nou prieten. Avea să descopere la timp că greșise în privința lui Charlotte. Deși părea mai degrabă curajoasă și crudă, avea o inimă bună și avea să se dovedească loială și sinceră până-n ultima clipă.

6. Zile de vară

Zilele de vară timpurie la o fermă sunt cele mai fericite și mai frumoase zile ale anului. Liliacul înflorește și îndulcește aerul iar apoi se ofilește. Bobocii florilor de măr apar odată cu liliacul, iar albinele vin să-l viziteze. Zilele devin calde și delicate. Școala se termină și copiii au timp să se joace și să pescuiască păstrăvi în râu. Avery a adus adeseori acasă câte un păstrăv în buzunar, țeapăn, gata să fie prăjit pentru prânz.

Acum, că școala se terminase, Fern vizita hambarul aproape în fiecare zi stând liniștită pe scăunelul ei. Animalele o tratau ca pe un egal. Oile stăteau cumiți la picioarele ei. În jurul zilei de întâi iunie, caii de tracțiune erau legați de mașina de cosit, iar domnul Zuckerman se cățara pe banchetă și conducea către câmp. Toată dimineața se putea auzi hârâitul mașinii învârtindu-se încoace și încolo în timp ce iarba înaltă cădea în mănunchiuri lungi, verzi în urma lamei. A doua zi dacă nu era furtună, toate mâinile ajutau la greblat, la așezat și la încărcat, iar fânul era dus spre hambar într-o căruță pentru fân, cu Fern și Avery cățarați în vârful încărcăturii. Apoi fânul era urcat, dulce și cald, în spațiul mare, până când întregul hambar părea un minunat pat de trifoi și de lucernă. Era grozav să te arunci în el, să te ascunzi. Și câteodată Avery găsea în fân câte un șarpe mic, pe care-l așeza lângă celelalte lucruri din buzunarul lui. Zilele de vară timpurie sunt o sărbătoare pentru păsări. În câmpuri, în jurul casei, în hambar, în păduri, în mlaștină – peste tot iubire și triluri, și cuiburi, și ouă. De la marginea pădurilor, rândunica cu gâtul alb (care are de mers tot drumul de la Boston) strigă „o, cip-cirip, cip-cirip”. Pe o ramură de măr, nagățul se leagănă și se umflă-n pene cântând. Vrăbiuța cântătoare, care știe ce scurtă și frumoasă este viața, spune „dulce, dulce interludiu”. Dacă intri în hambar, rândunelele coboară de pe cuiburi și bombănesc: „Obraznic, obraznic!” spun ele. La începutul verii sunt o

mulțime de lucruri de mâncat, de băut, de supt și de mestecat pentru un copil. Tulpinele păpădiilor sunt pline de lapte, vârful trifoiului este plin de nectar, frigiderul este plin de băuturi reci ca gheața. Oriunde te uiți e viață: până și în picăturile de sevă de pe tulpina de trestie vezi câte un viermișor verde dacă te uiți cu atenție. Iar pe partea interioară a frunzei de cartof sunt ouăle portocaliu-deschis ale gândacului de Colorado.

Era într-o zi de vară timpurie când au ieșit din ouă puii de găscă. Acesta era un eveniment important în pivnița hambarului. Fern era acolo, stând pe un scăunel, când s-a întâmplat. Cu excepția găștii însăși, Charlotte a fost prima care a aflat că au venit pe lume puii. Gâsca a știut cu o zi înainte că urmau să iasă, le auzea vocile slabe dinăuntrul oului. Știa că puișorii stăteau într-o poziție deosebit de incomodă în ou și că erau nerăbdători să spargă coaja și să iasă. Așa că stătea foarte liniștită și vorbea mai puțin decât de obicei. Când primul pui își scoase căpșorul gri-verzui prin penele găștii și se uită în jur, Charlotte îl văzu și îi anunță și pe ceilalți.

— Sunt sigură, spuse ea, că toți cei prezenți aici vor fi mulțumiți să afle că, după patru săptămâni de efort neprecupețit și de răbdare din partea prietenei noastre, găsca are acum cu ce se mândri. Puii au venit pe lume. Permiteți-mi să exprim sincerele mele felicitări!

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! spuse găsca, dând din cap și înclinându-se fără rușine.

— Felicitări! strigă Wilbur. Câți boboci sunt? Văd numai unul.

— Sunt șapte, spuse găscanul.

— Minunat! spuse Charlotte, șapte este un număr norocos.

— Norocul nu are nimic de-a face cu asta, spuse găsca. Ne-am organizat bine și am muncit serios.

În acest moment, Templeton își scoase nasul din ascunzătoarea sa, de sub troaca lui Wilbur. Aruncă o privire

către Fern, apoi se târî atent către găscă, stând aproape de zid. Toți îl priveau; pentru că nu era prea simpatizat, nu se bucura de încredere.

— Uite, începu el cu o voce subțire, spui că ai șapte pui. Erau opt ouă. Ce s-a întâmplat cu celălalt ou? De ce n-a ieșit nimic din el?

— Bănuiesc că e stricat, spuse găscă.

— Ce ai de gând să faci cu el? continuă Templeton, fixându-l pe găscă cu ochii săi rotunzi și mici ca două mărgele.

— Poți să-l iei, spuse găscă. Rostogolește-l de aici și pune-l la colecția aceea a ta prăpădită.

(Templeton avea obiceiul să culeagă obiecte neobișnuite de prin jurul fermei și să le depoziteze în casa lui. Păstra totul.)

— Sigur-igur-igur, spuse găscanul, poți să iei oul, dar îți spun un lucru, Templeton, dacă te prind vreodată că-ți plimbi-imbi-imbi botul ăla urât pe lângă puii noștri îți dau cea mai zdravănă bătaie primită vreodată de un șobolan.

Și găscanul își întinse aripile sale puternice și bătu aerul cu ele, pentru a-și arăta forța. Era puternic și curajos, dar adevărul este că atât găscă, cât și găscanul, erau îngrijorați din cazul lui Templeton, și pe bună dreptate. Șobolanul n-avea morală, nici conștiință, nici scrupule, nici respect, nici decență, nici picătura de bunătate a rozătoarelor, nici remușcări, nici sentimente înalte, nici prietenie, nu avea nimic. Ar fi omorât un pui dacă ar fi scăpat nepedepsit – găscă știa asta. Toți știau asta. Cu ciocul ei lat, găscă împinse oul rămas întreg afară din cuib, și toată adunarea urmări cu dezgust în timp ce șobolanul îl rostogolea de acolo. Până și Wilbur, care era în stare să mănânce aproape orice, era oripilat.

— Închipuie-ți, să vrei un ou vechi, stricat! murmură el.

— Șobolanu-i șobolan, spuse Charlotte. Chicoti delicat. Dar, prieteni, dacă acel ou antic se sparge vreodată, hambarul va fi compromis.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nimeni nu va putea să locuiască aici din cauza mirosului, un ou stricat este nici mai mult, nici mai puțin decât o bombă mirositoare.

— N-o să-l sparg, mârâi Templeton. Știu eu ce fac. Umblu cu astfel de chestii tot timpul.

Dispăru în tunelul lui, împingând înainte oul de găscă. Împinse și se opinti, până când reuși să-l rostogolească în adăpostul lui sub troacă. În după-amiaza aceea, când vântul a încetat și curtea hambarului era liniștită și caldă, găscă gri își conduse cei șapte pui afară din cuib, în lume. Domnul Zuckerman îi spiona când veni cu cina lui Wilbur.

— Ei, salut! spuse el zâmbind larg. Ia să vedem un, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte. Șapte boboci de găscă. Ia uite, ce drăguț!

7. Vești proaste

Wilbur o îndrăgea pe Charlotte pe zi ce trecea. Campania ei împotriva insectelor părea să fie de bun-simț și utilă. Cu greu s-ar fi găsit cineva la fermă care să poată spune ceva bun despre o muscă. Muștele își petreceau timpul săcâindu-i pe alții. Vitele le urau. Caii le detestau. Pe oi le dezgustau.

Domnul și doamna Zuckerman se plâneau întotdeauna de ele și puneau plase la geamuri. Wilbur admira modul în care se descurca Charlotte. Și se bucura în mod special de faptul că întotdeauna aceasta își anestezia victima înainte s-o mănânce.

— E foarte înțelept din partea ta că faci așa, Charlotte, spuse el.

— Da, răspunse ea cu vocea ei dulce melodioasă, întotdeauna le anesteziez, ca să nu simtă durerea. E un mic serviciu pe care li-l fac.

Pe măsură ce treceau zilele, Wilbur creștea și creștea; mânca trei mese copioase pe zi. Își petrecea ore întregi stând culcat pe-o parte, pe jumătate adormit, visând frumos. Era sănătos și lua mult în greutate. Într-o după-amiază, când Fern stătea pe scăunelul ei, intră în hambar cea mai bătrână oaie și se opri pentru a i se adresa lui Wilbur.

— Bună! spuse ea. Mi se pare că te îngrași.

— Da, cam așa ceva, replică Wilbur. La vârsta mea, e recomandabil să te îngrași.

— Ce pot spune, nu te invidiez, continuă bătrâna oaie. Știi de ce te îngrașă, nu-i așa?

— Nu, spuse Wilbur.

— Păi, nu-mi place să dau vești proaste, spuse oaia, dar ei te îngrașă pentru că au de gând să te omoare, de asta.

— Au de gând să ce? strigă Wilbur.

Fern încremeni pe scăunelul ei.

— Să te omoare. Să te facă costiță și șuncă afumată, adăugă bătrâna oaie. Aproape toți porcii tineri ajung să fie tăiați de fermier, de îndată ce vine vremea rece. Toată lumea

plănuiește să te omoare în perioada Crăciunului. Toți complotează – Lurvy, Zuckerman, până și John

Arable.

— Domnul Arable? suspină Wilbur. Tatăl lui Fern?

— Bineînțeles. Toată lumea ajută la tăierea porcului. Sunt o oaie bătrână și văd același lucru, aceeași procedură, an de an. Arable ajunge aici cu pușca lui, trage în...

— Încetează! țipă Wilbur. Nu vreau să mor! Să mă ajute cineva! Ajutați-mă!

Fern era gata să sară, când se auzi o voce:

— Taci, Wilbur!

Era Charlotte, care ascultase această oribilă conversație.

— Nu pot să tac, țipă Wilbur, agitându-se de colo-colo. Nu vreau să fiu omorât. Nu vreau să mor. E adevărat ce spune bătrâna oaie, Charlotte? E adevărat că mă vor omori când vine vremea rece?

— Păi, spuse păianjenul țesându-și atent pânza, bătrâna oaie e pe aici de mult. A văzut o mulțime de purceluși de primăvară venind și dispărând. Dacă spune că stăpânii plănuiesc să te omoare, sunt convinsă că e adevărat. Și este cea mai josnică șmecherie de care am auzit! Ce le mai trece prin cap oamenilor!

Wilbur izbucni în lacrimi.

— Nu vreau să mor, să văita el. Vreau să trăiesc exact aici, în mormanul meu de balegă, confortabil, alături de prietenii mei. Vreau să respir aerul minunat și să stau întins la soarele minunat.

— Da' știi că faci o gălăgie grozavă, i-o tăie bătrâna oaie.

— Nu vreau să mor! strigă Wilbur, aruncându-se la pământ.

— Nu vei muri, spuse Charlotte iute.

— Ce? Adevărat? strigă Wilbur. Cine o să mă salveze?

— Eu, spuse Charlotte.

— Cum? întrebă Wilbur.

- E.B. WHITE -

— Asta rămâne de văzut, dar am de gând să te salvez și vreau să te potolești imediat. Te porți ca un copil. Termină cu plânsul, nu suport istericalele!

8. O discuție în casă

Duminică dimineață domnul și doamna Arable erau la micul dejun, în bucătărie. Avery terminase de mâncat și era la etaj, căutând praștia.

— Știați că găscă unchiului Homer are boboci? Întrebă Fern.

— Câți? vru să știe domnul Arable.

— Șapte, răspuse Fern. Erau opt ouă, dar dintr-unul nu a ieșit nimic, și găscă i-a spus lui Templeton că nu-l mai vrea, așa că l-a luat el.

— Ce a făcut găscă? întrebă doamna Arable, holbându-se la fiica ei cu o privire ciudată, îngrijorată.

— I-a spus lui Templeton că nu mai vrea oul, repetă Fern.

— Cine e Templeton? întrebă Doamna Arable.

— E șobolanul, replică Fern. Niciunul dintre noi nu-l place prea mult.

— Care noi? se miră domnul Arable.

— Păi... toți cei din pivnița hambarului: Wilbur și oile, și mieii, și găscă, și găscanul, și puii de găscă, și Charlotte, și eu.

— Charlotte? spuse doamna Arable. Cine-i Charlotte?

— E cea mai bună prietenă a lui Wilbur. E grozav de deșteaptă.

— Cum arată? întrebă doamna Arable.

— Păi, spuse Fern gânditoare, are opt picioare, cred că toți păianjenii au atâtea.

— Charlotte este un păianjen? întrebă mama lui Charlotte. Fern confirmă din cap.

— Unul mare și gri. Și-a țesut pânza în partea de sus a ușii lui Wilbur. Prinde muște și le sugă sângele. Wilbur o adoră.

— Chiar o adoră? întrebă doamna Arable, șovăind.

Se uită fix la Fern, cu o expresie îngrijorată.

— A da, Wilbur o adoră pe Charlotte, explică Fern. Știi ce a spus Charlotte când au ieșit bobocii de găscă?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspuse domnul Arable, spune-ne tu!

— Păi, când primul pui și-a scos căpșorul de sub găscă, eu stăteam pe scăunelul meu într-un colț și Charlotte era pe pânza ei. A ținut un discurs. A zis așa: „Sunt sigură că toți cei prezenți aici vor fi mulțumiți să afle că, după patru săptămâni de efort neprecupețit și de răbdare din partea prietenei noastre, găscă are acum cu ce se mândri”. Nu credeți că a fost un lucru frumos din partea ei să spună așa ceva?

— Da, așa e, spuse doamna Arable. Și acum, Fern, este timpul să te pregătești pentru școala de duminică. Spune-i și lui Avery să se pregătească. Și în după-amiaza asta poți să-mi spui mai multe în legătură cu ce se întâmplă în hambarul unchiului Homer. Nu-ți petreci cam mult timp acolo? Te duci acolo în fiecare după-amiază, nu-i așa?

— Îmi place acolo, răspuse Fern.

Își șterse gura și fugi sus.

După ce fata părăsi camera, doamna Arable îi vorbi încet soțului ei:

— Mă îngrijorează Fern, spuse ea. Ai auzit ce tot bombănea despre animale, pretinzând că ele vorbesc?

Domnul Arable chicoti.

— Poate chiar vorbesc, spuse el, mi-am pus și eu întrebarea asta câteodată. În orice caz, nu-ți face griji în legătură cu Fern, are doar o imaginație bogată. Copiii au impresia că aud tot felul de chestii.

— Nu contează, ea mă îngrijorează, replică doamna Arable. Cred că o să-i povestesc doctorului Dorian ce spune data viitoare când îl văd. El ține la Fern aproape la fel de mult cât ținem și noi, și vreau să știe cât de ciudat se comportă ea în legătură cu purcelușul acela și toate celelalte. Nu cred că este normal. Știi foarte bine că animalele nu vorbesc.

Domnul Arable mormăi:

— Poate urechile noastre nu sunt atât de ascuțite ca ale lui Fern spuse el.

9. Lăudărosul Wilbur

O pânză de păianjen este mai rezistentă decât pare. Deși este făcută din şuvițe subțiri, delicate, ea nu este ușor de rupt. Totuși, pânza se rupe în fiecare zi, din cauza insectelor care se zbat în ea, și păianjenul trebuie să o țeară din nou când ajunge plină de găuri.

Lui Charlotte îi plăcea să țeară în după-amiezile târzii, iar lui Fern îi plăcea să stea pe aproape și s-o privească. Într-o după-amiază, fata auzi o conversație deosebit de interesantă, fiind martoră la o întâmplare ciudată.

— Ai picioare groaznic de păroase, Charlotte, spuse Wilbur în timp ce păianjenul lucra absorbit de ceea ce făcea.

— Picioarele mele au un motiv foarte bun să fie păroase, răspunse Charlotte. Mai mult decât atât, fiecare picior de-al meu are șapte segmente: coxă, trocanter, femur, rotulă, tibie, metatars, tars.

— Glumești, spuse el.

— Nu, deloc.

— Spune denumirile acelea încă o dată, nu le-am prins din prima.

— Coxă, trocanter, femur, rotulă, tibie, metatars, tars.

— Dumnezeule! spuse Wilbur privindu-și picioarele dolofane. Nu cred că ale mele au șapte segmente.

— Păi, spuse Charlotte, noi doi ne petrecem viața în mod diferit. Tu nu ai de țeară o pânză. Asta e o misiune serioasă pentru picioare.

— Aș putea să țes dacă aș încerca, spuse Wilbur, lăudându-se. Doar că n-am încercat niciodată.

— Hai să vedem cum o să faci, spuse Charlotte.

Fern chicoti încet, iar dragostea pentru purceluș i se citea în ochi.

— OK, replică Wilbur, tu mă ghidezi și eu o să țes. Trebuie să fie tare distractiv să țesi o pânză. Cum încep?

— Inspiră adânc! spuse Charlotte, zâmbind.

Wilbur, inspiră adânc.

— Acum cațără-te cât de sus poți, așa.

Charlotte porni în sus, către pragul ușii. Wilbur escaladă până în vârful grămezii de balegă.

— Foarte bine! spuse Charlotte. Acum lasă un fir care să te ancoreze, aruncă-te în aer și, în timp ce cazii, lasă-ți un fir de tracțiune.

Wilbur ezită o clipă, apoi sări în aer. Aruncă o privire grăbită peste umăr, să vadă dacă în urma lui este vreun fir care să-l susțină, dar nimic nu părea să se întâmple în spatele său, așa că ateriza cu o bufnitură.

— Uf! bombăni el.

Charlotte râse atât de tare, încât pânza ei începu să se legene.

— Cu ce-am greșit? întrebă purcelușul când își reveni din cădere.

— Cu nimic, spuse Charlotte. A fost o încercare frumoasă.

— Cred că mai încerc o dată, spuse Wilbur vesel. Tot ce-mi trebuie este un fir mititel, care să mă țină.

Purcelușul ieși din curtea sa.

— Hei, Templeton? strigă el.

Capul șobolanului apăru de sub troacă.

— Ai vreun fir pe care să mi-l împrumuți? Întrebă Wilbur. Îmi trebuie să țin o pânză.

— Da, sigur, răspunse Templeton, care păstra fire. Niciun deranj. Prefer să-mi fii dator.

Se strecură jos, în gaura lui, împinse la o parte oul găștei și se întoarse cu o bucată murdară și veche de fir alb. Wilbur o examinează.

— Exact ce căutam, spuse el. Templeton vrei, te rog, să legi un capăt de codița mea?

Wilbur se ghemui, cu codița lui răsucită și subțire către șobolan. Templeton apucă firul, îl trecu în jurul vârfului de codiță și făcu două noduri. Charlotte se delecta privind. Ca și Fern, îl îndrăgea sincer pe Wilbur. Cocina mirositoare și mâncarea stătută atrăgeau muștele de care ea avea nevoie, și

era mândră să constate că purcelușul nu renunța ușor și că era dispus să încerce din nou să țeară o pânză.

În timp ce șobolanul, păianjenul și fetița priveau, Wilbur urcă din nou pe mormanul de balegă, plin de energie și de speranță.

— Atenție, toată lumea! strigă el.

Și, adunându-și toate puterile, se aruncă de acolo cu capul înainte. Firul îl urma. Dar, cum omisese să-i prindă celălalt capăt de ceva, acesta nu-l ajută cu nimic, iar Wilbur căzu grămadă, lovindu-se. Începu să plângă. Templeton rânjea. Charlotte îl privea tăcută. După o pauză spuse:

— Nu poți să teși o pânză, Wilbur, și te sfătuiesc să renunți la ideea asta. Ți lipsesc două lucruri de care este nevoie pentru a țese o pânză.

— Care sunt acelea? întrebă Wilbur, trist.

— Ți lipsesc câteva piciorușe și instruirea. Dar fruntea sus, n-ai nevoie de o pânză. Zuckerman te aprovizionează cu trei mese zdravene pe zi. Nu văd de ce ți-ai face griji cu prinsul hranei.

Wilbur oftă.

— Ești cu mult mai deșteaptă și mai pricepută decât mine, Charlotte. Cred că încercam să mă dau în spectacol, așa merit.

Templeton deznodă firul și și-l luă înapoi, acasă. Charlotte se întoarse la țesutul ei.

— Nu trebuie să te simți prea prost, Wilbur, spuse ea. Nu sunt multe ființe care pot țese pânze. Nici măcar oamenii nu sunt la fel de buni ca păianjenii, deși ei sunt convinși că se pricep și se străduiesc. Ai auzit vreodată de podul Queensborough?

Wilbur dădu din cap în semn că nu.

— Este o pânză?

— Cam așa ceva, replică Charlotte. Dar știi cât le-a luat oamenilor să-l construiască? Opt ani întregi. Doamne, aș fi murit de foame așteptând atât de mult. Eu pot face o pânză într-o singură seară.

— Ce prind oamenii în podul Queensborough, insecte? întrebă Wilbur.

— Nu, spuse Charlotte. Ei nu prind nimic. Ei doar mărșăluiesc încolo și-ncoace de-a lungul podului, crezând că găsesc ceva mai bun pe partea cealaltă. Dacă ar sta atârnați de vârf așteptând în liniște, poate ar apărea ceva bun. Dar nu, oamenii nu știu decât să se grăbească și iar să se grăbească, întotdeauna. Mă bucur că sunt un păianjen sedentar.

— Ce înseamnă sedentar?

— Înseamnă că stau liniștită o mare parte din timp și nu mă duc să mă plimb prin lume. Recunosc un lucru bun atunci când îl văd, iar pânza mea este un lucru bun. Stau cuminte și aștept ce-o pica. Asta îmi dă ocazia să gândesc.

— Păi, cred că și eu sunt oarecum sedentar, spuse purcelul. Trebuie să stau pe aici, indiferent că vreau sau nu. Știi unde aș vrea să fiu cu adevărat în seara asta?

— Unde?

— Într-o pădure, căutând jir și trufe, și rădăcini delicioase, dând la o parte frunze cu râțul meu grozav de puternic, scurmând și adulmecând pământul, mirosind...

— Miroși exact cum ești, remarcă un miel care tocmai intrase. Te pot simți de aici. Ești cea mai mirositoare ființă de aici.

Wilbur lăsă capul în jos. Ochii i se umplură de lacrimi. Charlotte observă jena lui și îi vorbi tăios mielului:

— Lasă-l în pace pe Wilbur! spuse ea. Are tot dreptul să miroasă luând în considerație mediul în care se află. Nici tu nu ești o legătură de mazăre dulce. În plus, întrerupi o conversație foarte plăcută. Despre ce vorbeam Wilbur, când am fost întrerupți așa de nepoliticos?

— Păi... nu-mi amintesc, spuse Wilbur, nu contează. Hai să tăcem o clipă, Charlotte. Mi se face somn. Tu continuă să-ți repari pânza, și eu o să stau aici și o să mă uit la tine. Este o seară plăcută.

Wilbur se întinse pe-o parte. Amurgul și un sentiment de pace se lăsară peste hambarul lui Zuckerman. Fern știa că se apropia vremea cinei, dar nu o lăsa inima să plece.

Rândunelele intrau și ieșeau într-un zbor liniștit, aducând hrană puilor lor. De dincolo de stradă se auzea cântecul unei păsări: „Cip-cirip!” Lurvy stătea jos, sub un măr, și-și aprinse pipa. Animalele adulmecau mirosul cunoscut de tabac puternic. Wilbur auzea zgomotul brotăceilor și ușa bucătăriei trântindu-se, din când în când. Toate aceste sunete îi dădeau o stare de confort și de fericire, pentru că iubea viața și se bucura când se simțea o parte din lumea aceasta, într-o seară de vară. Dar, pe când stătea acolo, culcat, își aminti ceea ce-i spusese bătrâna oaie. Gândul morții îl cuprinse și începu să tremure de teamă.

— Charlotte, spuse el, încet.

— Da, Wilbur?

— Eu nu vreau să mor.

— Bineînțeles că nu vrei, spuse Charlotte cu o voce liniștitoare.

— Pur și simplu, îmi place aici în hambar, spuse Wilbur. Iubesc tot ce ține de acest loc.

— Sigur că-ți place, spuse Charlotte. Tuturor ne place.

Apăru găscă, urmată de cei șapte boboci. Își întindeau gâturile micuțe și scoteau un fluierat melodios, ca o trupă de cimpoieri. Wilbur ascultă sunetul, cu sufletul plin de dragoste.

— Charlotte, spuse el.

— Da? răspunse păianjenul.

— Ai vorbit serios când ai spus că nu-i vei lăsa să mă omoare?

— În viața mea n-am fost mai serioasă. N-o să te las să mori, Wilbur.

— Cum ai de gând să mă salvezi? întrebă Wilbur, a cărui curiozitate era de nestăpânit în acel moment.

— Păi, spuse Charlotte vag, nu prea știu. Dar fac eu un plan.

— Minunat, spuse Wilbur. Cum merge planul, Charlotte? Unde ai ajuns cu el? Merg binișor?

Wilbur tremura din nou, dar Charlotte era stăpână pe ea și calmă.

— Se leagă ceva, spuse ea ușor. Planul e în fază incipientă și nu e conturat încă, dar îl fac eu.

— Când îl faci? imploră Wilbur.

— Când atârn cu capul în jos, în vârful pânzei mele. Atunci gândesc eu, pentru că tot sângele vine în cap.

— Aș fi foarte bucuros dacă te-aș putea ajuta în vreun fel.

— A, voi lucra la el singură, spuse Charlotte. Pot gândi mai bine dacă gândesc singură.

— Bine, spuse Wilbur. Dar nu ezita să mă anunți dacă pot face ceva să te ajut, ceva oricât de neînsemnat.

— Păi, trebuie să încerci să fii în formă, replică Charlotte. Vreau să dormi mult și să nu-ți mai faci griji. Nu te grăbi și nu te îngrijora niciodată! Mestecă-ți mâncarea cum trebuie și înghite fiecare bucățică, doar că trebuie să-i lași suficient și lui Templeton. Îngrașă-te și fii sănătos – așa poți să mă ajuți. Păstrează-te în formă și nu-ți pierde cumpătul. Crezi că ai înțeles?

— Da, înțeleg, spuse Wilbur.

— Atunci, du-te la culcare, spuse Charlotte. Somnul e important.

Wilbur merse până în cel mai întunecat colț al cocinei lui și se lăsă să cadă. Închise ochii. Peste un minut zise:

— Charlotte...?

— Da, Wilbur?

— Pot să ies, să văd dacă am lăsat ceva din mâncarea de aseară în troacă? Cred că am mai lăsat doar puțin piure.

— Bine, spuse Charlotte, dar vreau să vii înapoi la culcare, neîntârziat.

Wilbur porni în fugă spre curtea sa.

— Încet, încet, spuse Charlotte. Nu te grăbi și nu fi îngrijorat niciodată!

Wilbur se controlă și se furișă încet spre troaca lui. Găsi o bucățică de cartof, o mestecă atent, o înghiți și se duse înapoi la culcare. Închise ochii și tăcu pentru o vreme.

— Charlotte, spuse el în șoaptă.

— Da?

— Pot să iau o gură de lapte? Cred că au rămas câteva picături de lapte în troaca mea.

— Nu, troaca e goală și vreau să te culci. Gata cu vorba! Închide ochii și dormi!

Wilbur își închise ochii. Fern se ridică de pe scăunel și porni spre casă, cu mintea plină de tot ceea ce văzuse și auzise.

— Noapte bună, Charlotte! spuse Wilbur.

— Noapte bună, Wilbur!

Urmă o pauză.

— Noapte bună, Charlotte!

— Noapte bună, Wilbur!

— Noapte bună!

— Noapte bună!

10. O explozie

Zi de zi, cu capul în jos, așteptă păianjenul să-i vină o idee. Ore întregi stătea nemișcat, adâncit în gânduri. Odată ce i-a promis lui Wilbur că-i va salva viața, era hotărât să-și țină promisiunea.

Charlotte era răbdătoare de felul ei. Știa din experiență că, dacă aștepta suficient, avea să se prindă o muscă în pânza ei; și era sigură că dacă se gândea destul de mult la problema lui Wilbur, avea să-i vină o idee.

În fine, într-o dimineață, în miezul lunii iulie, ideea îi veni.

„Vai ce simplu! își spuse. Modalitatea de a-l salva pe Wilbur este aceea de a-l păcăli pe domnul Zuckerman. Dacă păcălesc un gândac, se gândi ea, sigur pot păcăli un om. Oamenii nu sunt așa de deștepți ca gândacii.” Wilbur intră în țarcul său chiar în acel moment.

— La ce te gândești, Charlotte? întrebă el.

— Stăteam și mă gândeam și eu așa, că oamenii sunt foarte creduli.

— Ce înseamnă creduli?

— Ușor de păcălit, spuse Charlotte.

— Asta e o fericire, replică Wilbur, întinzându-se la umbra gardului său, și adormi adânc.

Păianjenul, în schimb, rămase treaz, fixându-l cu privirea, plin de afecțiune, și făcându-i planuri de viitor. Vara trecuse deja pe jumătate. Știa că nu mai avea mult timp la dispoziție.

În acea dimineață, exact când adormi Wilbur, Avery Arable hoinărea prin curtea din față a domnului Zuckerman, urmat de Fern. Avery ducea în mână o broască vie. Fern avea o coroniță de margarete în păr. Copiii alergară către bucătărie.

— Exact la timp pentru o plăcintă cu afine, spuse doamna Zuckerman.

— Uite ce broască am! spuse Avery, punând broasca pe lemnul de scurgere și întinzând mâna către plăcintă.

— Ia chestia aia de-aici! se enervă doamna Zuckerman.

— E fierbinte, spuse Fern. E aproape moartă broasca aia.

— Nu e, spuse Avery. Mă lasă să o scarpin între ochi.

Broasca sări și ateriza în cuva pentru spălat vase, plină cu apă și cu săpun.

— O să dai plăcintă pe tine, spuse Fern. Pot să caut ouă în cotețul găinilor, mătușă Edith?

— Ieșiți din casă amândoi! Și nu deranjați găinile!

— Umblă peste tot, strigă Fern. Și-a dat plăcintă pe el.

— Haide, broscuțo! strigă Avery. Scoase broscuța din cuvă.

Animalul lovi din picioare, stropind cu apa plină de săpun plăcinta de afine.

— Altă criză! mormăi Fern.

— Hai să ne dăm în leagăn! spuse Avery.

Copiii alergară spre hambar. Domnul Zuckerman avea cel mai bun leagăn din zonă. Era o singură bucată lungă de sfoară grea, legată de grindă deasupra intrării din partea de nord. La capătul de jos al sforii era un nod gros pe care să stai. Era astfel făcut încât să te poți legăna fără să fii împins. Te urcai pe o scară în șopron. Apoi, ținând sfoara, stăteai pe margine și te uitai în jos speriat și amețit. După aceea încălecai pe nod, în chip de scaun. Apoi îți luai inima-n dinți, inspirai adânc și săreai. Pentru o secundă, aveai senzația că te prăbușești pe podeaua hambarului, aflată undeva foarte jos, dar după aceea, brusc, sfoara începea să te țină, iar tu treceai prin ușa deschisă cu o viteză de un kilometru pe minut și cu vântul șuierând prin păr. Apoi te avântai în sus, către cer, și priveai norii, iar sfoara se răsucea, și tu te răsuceai și te întorceai odată cu sfoara. Apoi coborai și cădeai, cădeai, cădeai din cer și pluteai înapoi în hambar aproape până la șopron, apoi zburai din nou afară (nu chiar așa de departe de data asta), apoi din nou înăuntru (nu chiar așa de sus), apoi din nou în afară, din nou înăuntru, apoi afară, apoi înăuntru; și apoi săreai jos și lăsați pe altcineva în loc.

Mame de la kilometri distanță erau îngrijorate din cauza leagănelului lui Zuckerman. Le era teamă că un copil ar fi

putut să cadă. Dar nimeni nu căzuse vreodată. Copiii aproape întotdeauna se țineau mai strâns decât credeau părinții lor.

Avery puse broasca în buzunar și se cățără în șopron.

— Ultima oară când m-am dat în leagănul ăsta, eram gata să mă lovesc de o rândunică din hambar, țipă el.

— Scoate broasca aia de aici! ordonă Fern.

Avery apucă frânghia și sări. Ieși plutind pe ușă, cu broască cu tot, și se îndreptă spre cer, evident, însoțit de broască. Apoi pluti înapoi spre hambar.

— Limba ta este vișinie! strigă Fern.

— Și a ta este! strigă Avery, legănându-se cu broasca lui.

— Am fân prin rochie! Ciupește! se vaită Fern.

— Scarpină-te! urlă Avery de pe sfoară.

— E rândul meu, zise Fern. Sări jos!

— Fern are mâncărici! cânta Avery.

Când sări, îi aruncă surorii lui sfoara. Ea își ținu ochii strâns închiși și sări. Simți căderea amețitoare, apoi avântul leagănului. Când deschise ochii, văzu cerul și era pe cale să zboare înapoi pe ușă.

Au făcut asta cu rândul timp de o oră. După ce s-au plictisit de legănat, au coborât către pășune și au cules zmeură sălbatică și au mâncat. Limbile lor s-au transformat din vișinii în roșii. Fern mușcă dintr-o zmeură care avea o gânganie cu gust oribil și se bosumflă. Avery găsi o cutie de bomboane goală și își puse broasca în ea. Broasca părea obosită după dimineața petrecută în leagăn. Copiii meraseră încet către hambar. Și ei erau obosiți și abia mai aveau putere să meargă.

— Hai să construim o casă în copac, sugeră Avery. Vreau să locuiesc în copac cu broscuța mea.

— O să-l vizitez pe Wilbur, anunță Fern.

Săriră gardul spre cărare și mergeau leneș către cocina de porci. Wilbur îi auzi venind și se ridică.

Avery observă pânza de păianjen și, apropiindu-se de ea, o zări și pe Charlotte.

— Hei, ia uită-te ce păianjen mare! spuse el. E enorm.

— Lasă-l în pace! ordonă Fern. Ai o broască, nu-ți ajunge?

— Åsta-i un păianjen grozav și o să-l prind, spuse Avery.

Luă capacul cutiei de bomboane. Apoi ridică un băț.

— O să prind painjenul Åsta bătrân în cutia asta, spuse el.

Inima lui Wilbur era cât un purice văzând ce se întâmpla. Åsta putea fi sfârșitul lui Charlotte dacÅ bÅiatul reușea sÅ o prindÅ.

— TerminÅ odatÅ, Avery! țipÅ Fern.

Avery puse un picior pe gardul cocinei. Era pe punctul de a-și ridica bățul, cu gândul de a o lovi pe Charlotte, când își pierdu echilibrul. Se balansÅ, se rostogoli și aterizÅ lângÅ troaca lui Wilbur. Troaca se răsturnÅ și cÅzu cu o bufniturÅ. Oul de rațÅ era chiar dedesubt. Se auzi o pocniturÅ înÅbușitÅ provocatÅ de spargerea oului și apoi se simți în aer un miros oribil.

Fern țipÅ. Avery sÅri în picioare. Aerul era plin de gaze și de duhoare, de la oul clocit. Templeton, care se odihnea în casa lui, o luÅ la fugÅ spre hambar.

— Noapte bunÅ! țipÅ Avery. Noapte bunÅ! Ce duhoare! SÅ ieșim de-aici!

Fern plÅngea. Se ținea de nas și fugea spre casÅ. Avery alerga dupÅ ea, ținÅndu-se și el de nas.

Charlotte se simțea extrem de ușuratÅ vÅzÅndu-l cÅ pleacÅ. ScÅpase ca prin urechile acului.

Mai târziu, în acea dimineațÅ, animalele venirÅ de la pÅșune – oile, mieii, gÅnsacul, gÅsca și cei șapte boboci. Au fost nenumÅrate plÅngeri legate de mirosul îngrozitor, iar Wilbur a trebuit sÅ spunÅ povestea iar și iar, despre cum bÅiatul familiei Arable încercase s-o captureze pe Charlotte și cum mirosul oului clocit îl gonise la timp.

— Mirosul oului de gÅscÅ stricat a fost cel care i-a salvat viațÅ lui Charlotte, spuse Wilbur.

GÅsca era mÅndrÅ de rolul jucat de ea în aceastÅ întregÅ aventurÅ.

— Sunt încÅntatÅ cÅ din ou nu a ieșit un pușor, spuse ea.

Templeton era descumpănit, desigur, din cauza pierderii preaiubitului său ou. Dar nu se putu abține să nu se laude.

— Merită să păstrezi lucruri, spuse el ursuz. Un șobolan nu știe niciodată când se va putea folosi de câte ceva. Eu nu arunc niciodată nimic.

— Ei, spuse un miel, toată chestia asta este bună pentru Charlotte, dar cum rămâne cu noi, ceilalți? Mirosul este de nesuportat. Cine și-ar dori să locuiască într-un hambar care e „parfumat” cu miros de ou clocit?

— Nu-ți face griji, te vei obișnui cu el, spuse Templeton.

Stătea în două picioare și se trăgea de mustăți plin de înțelepciune, apoi se strecură să facă o vizită la groapa de gunoi.

Când apăru Lurvy la prânz cărând o găleată cu mâncare pentru Wilbur, se opri scurt la câțiva pași de cocină. Adulmecă aerul și se strâmbă.

— Ce naiba? bombăni el. Punând găleata jos, ridică bățul pe care îl scăpase Avery și ridică troaca. Șobolani! spuse el. Îi!h! Ar fi trebuit să-mi dau seama că un șobolan își va face cuib sub troacă. Cât urâsc șobolanii!

Și Lurvy trase troaca lui Wilbur de-a curmezișul curții și aruncă niște mizerie în cuibul șobolanului, îngropând oul spart și toate celelalte lucruri ale lui Templeton, apoi ridică găleata. Wilbur stătea în cocină, lihnit de foame. Lurvy turnă. Lăturile se scurgeau cremoase în jurul ochilor și urechilor lui Wilbur. Porcușorul înfuleca și sorbea și sorbea înfuleca, plescăind și grohăind, nerăbdător să termine tot dintr-odată. Era o mâncare delicioasă – lapte slab, amestecuri de grâu, resturi de clătite, jumătate de gogoasă, puțin suc de fructe, două felii de pâine prăjită, niște ghimber, o coadă de pește, o coajă de portocală, câțiva tăiței dintr-o supă, restul dintr-o ceașcă de cacao, o ruladă cu jeleu antică, o fâșie de hârtie de la găleata de gunoi și o lingură plină de jeleu de zmeură.

Wilbur înfuleca fără să respire. Avea intenția să-i lase niște tăiței și câteva picături de lapte lui Templeton. Apoi își aminti

că șobolanul fusese de mare ajutor în salvarea vieții lui Charlotte și că păianjenul încerca să-i salveze lui viața. Așa că îi lăsă ceva mai mulți tăiței.

Acum, că oul spart era îngropat, aerul se îmborsă și hambarul mirosea din nou bine. După-amiaza trecu și sosi seara. Se lungeau umbrele, aerul răcoros și blând al serii intra prin uși și prin ferestre. Călare pe pânza ei, binedispusă, Charlotte mânca o muscă și se gândea la viitor. După ceva vreme își întinse piciorușele.

Coborî spre centrul pânzei și acolo începu să taie câteva fire. Lucra încet, dar uniform, în timp ce restul animalelor moțâiau. Nimeni, nici măcar găscă, n-a observat că păianjenul lucra. Adâncit în patul său moale, Wilbur moțâia. Vizavi, în colțul lor preferat, găștele fluierau un cântec de seară.

Charlotte rupse o bucată serioasă din pânza ei, lăsând un spațiu liber în mijloc. Apoi începu să țasă ceva care să umple locul firelor îndepărtate de ea. Când Templeton se întoarse de la groapa de gunoi, pe la miezul nopții, păianjenul încă lucra.

11. Miracolul

A doua zi era cețoasă. La fermă totul era ud learcă. Iarba părea un covor fermecat. Răsadul de asparagus arăta ca o pădure de argint. În diminețile cețoase, pânza lui Charlotte era cu adevărat o frumusețe. În acea dimineață, firele subțiri erau ornate cu zeci de mici șiraguri din picături de apă. Pânza sclipea în lumină, formând un desen minunat și misterios, ca un văl delicat. Chiar și Lurvy, care nu prea era sensibil la frumos, observă pânza când veni cu micul dejun al purcelului. Fu atras de desenul uriaș, făcut cu migală. Se uită cu atenție și văzu ceva care îl făcu să lase jos găleata.

Acolo, în centrul pânzei, țesut îngrijit cu majuscule, era un mesaj. Suna așa:

ĂSTA DA, PORC!

Lurvy simți că i se taie picioarele. Se frecă la ochi și se holbă mai bine la pânza lui Charlotte.

— Am vedenii, șopti el. Căzu în genunchi și băigui o rugăciune scurtă. Apoi, uitând cu totul de micul dejun al lui Wilbur, merse înapoi în casă și-l chemă pe domnul Zuckerman.

— Cred c-ar fi bine să vii până la cocină, spuse el.

— Ce se întâmplă? întrebă domnul Zuckerman. A pățit porcul ceva?

— N-nu chiar, spuse Lurvy, vino și ai să vezi singur.

Cei doi bărbați se îndreptară tăcuți spre țarcul lui Wilbur. Lurvy arătă spre pânza de păianjen.

— Vezi ce văd și eu? întrebă el.

Zuckerman se holbă la scrisul de pe pânză. Apoi murmură cuvintele „ĂSTA DA, PORC”. Apoi se uită la Lurvy. Apoi amândoi începură să tremure. Charlotte, somnoroasă după prestația de peste noapte, îi urmărea zâmbind. Wilbur veni și se așeză exact sub pânză.

— ĂSTA DA, PORC! murmură Lurvy cu o voce slabă.

— ĂSTA DA, PORC! șopti domnul Zuckerman.

Se holbară și se tot holbară la Wilbur. Apoi se holbară la Charlotte.

— Doar nu crezi că acel păianjen... începu domnul Zuckerman, dar clătină din cap și nu termină propoziția.

Se răsuci pe călcâie și porni spre casă pentru a-i spune soției.

— Edith s-a întâmplat ceva, începu el cu o voce firavă. Merse în sufragerie și se așeză, iar doamna Zuckerman îl urmă. Am ceva să-ți spun Edith, spuse el. Mai bine așază-te. Doamna Zuckerman își trase un scaun. Era palidă și speriată. Edith, spuse el încercând să aibă o voce constantă, cred că e bine să știi că avem un porc foarte neobișnuit.

O grimasă de uluire apăru pe fața doamnei Zuckerman.

— Homer Zuckerman, ce tot spui acolo? îl dăscăli ea.

— Asta-i o chestie foarte serioasă, Edith, replică el. Porcul nostru este cu totul ieșit din comun.

— Ce poate fi neobișnuit la un purcel? întrebă doamna Zuckerman, care începea să își revină din sperietură.

— Păi, încă nu știu exact, spuse domnul Zuckerman. Dar am primit un semn, Edith, un semn misterios. Un miracol s-a întâmplat în această fermă. Este o pânză de păianjen mare la intrarea către pivnița hambarului, exact deasupra cocinei de porci, și când Lurvy s-a dus să hrănească porcul în dimineața asta a observat pânza. Era ceață, și știi cât de deosebit arată pânza de păianjen pe o astfel de vreme. Și chiar în mijlocul pânzei erau cuvintele „ĂSTA DA, PORC”. Cuvintele erau țesute chiar în pânză, Edith. Știu, pentru că m-am dus până acolo și am văzut. Scrie „ĂSTA DA, PORC” cât de clar poate fi ceva clar. Nu poate fi nicio greșeală în povestea asta. S-a întâmplat un miracol și a apărut un semn aici, pe pământ, chiar la ferma noastră, unde avem un porc neobișnuit.

— Păi, spuse doamna Zuckerman, mi se pare că nu ești prea exact. Mie mi se pare că avem un păianjen neobișnuit.

— A, nu, spuse domnul Zuckerman. Porcul e cel neobișnuit. Așa spune, chiar acolo, în mijlocul pânzei.

— Poate, spuse doamna Zuckerman, oricum eu am de gând să arunc o privire la păianjenul ăla.

— E doar un păianjen gri obișnuit, spuse domnul Zuckerman.

Se ridicară și merseră împreună spre țarcul lui Wilbur.

— Vezi Edith? E doar un păianjen gri obișnuit.

Wilbur era încântat că se bucura de atâta atenție. Lurvy încă mai stătea acolo, iar domnul și doamna Zuckerman au venit și ei, și toți trei au stat mai mult de o oră să citească iar și iar cuvintele de pe pânză, urmărindu-l pe Wilbur.

Charlotte era încântată de modul în care funcționa șmecheria. Stătea fără să facă nicio mișcare și asculta discuția oamenilor. Când o musculiță se prinse în pânză, exact în spatele cuvântului „porc”, Charlotte se lăsă în jos și o înfășură, mutând-o de acolo.

După ceva vreme, ceața se ridică. Pânza se usca și cuvintele nu se mai vedeau atât de clar. Familia Zuckerman și Lurvy merseră înapoi în casă. Exact înainte de a părăsi hambarul, domnul Zuckerman mai aruncă o ultimă privire către Wilbur.

— Știi, spuse el cu o voce gravă, tot timpul am bănuț că porcul ăsta al nostru este unul deosebit de bun. E un porc năzdrăvan. Porcul ăsta e cât se poate de zdravăn. Vezi ce bine făcut e în jurul umerilor, Lurvy?

— Sigur. Sigur că da, spuse Lurvy. L-am remarcat întotdeauna. ăsta da porc!

— E lung și e delicat, spuse Zuckerman.

— Așa e, fu de acord Lurvy. Nu se poate mai delicat, e porc, nu glumă.

Când domnul Zuckerman se întoarse în casă, dezbracă hainele de lucru și-și puse cel mai bun costum apoi se urcă în mașină și merse până la casa preotului. Timp de o oră, îi explică acestuia că avusese loc o minune la fermă.

— Până acum, spuse Zuckerman, doar patru oameni de pe pământ știu despre acest miracol, eu însumi, soția mea Edith, angajatul meu Lurvy și dumneavoastră.

— Nu spune nimănui, îl sfătui preotul. Încă nu știu ce înseamnă, dar o să chibzuiesc și poate voi explica asta în următoarea slujbă duminică. Nu încape îndoială că ai cel mai neobișnuit porc. Am de gând să vorbesc despre asta în predica mea și să scot în evidență faptul că această comunitate a noastră e binecuvântată cu un animal-minune. Apropo, are porcul un nume?

— Păi, da, spuse domnul Zuckerman. Nepoata mea cea mică îi zice Wilbur. E un copil cam ciudat și plin de capricii. A crescut porcul cu un biberon și eu l-am cumpărat de la ea când avea o lună.

Dădu mâna cu preotul și plecă.

Secretele sunt greu de păstrat. Cu mult înainte de venirea zilei de duminică, vestea se răspândi în tot cătunul. Toată lumea știa că apăruse un semn într-o pânză de păianjen, la ferma familiei Zuckerman. Toți știau că familia Zuckerman avea un porc minune. Veneau oameni de la zeci de kilometri distanță să-l vadă pe Wilbur și să citească cuvintele de pe pânza lui Charlotte. Drumul către familia Zuckerman era plin de mașini și de camioane, de dimineață până la lăsarea nopții. Mașini Ford și Chevrolet, și Buick, și remorci, și Plymouth, și Studebakers, și Packard, și De Sotos cu transmisie giromatică și automobile Olds cu motoare cu propulsie și jeepuri cu rulote și Pontiacuri. Vestea unui porc-minune se răspândi până peste dealuri și țărani veneau cu căruțele la fermă, pentru a vedea animalul miraculos. Toți spuneau că nu mai văzuseră așa animal în viața lor.

Când Fern i-a spus mamei că Avery încercase să lovească păianjenul cu un băț, doamna Arable a fost atât de șocată, încât l-a trimis pe Avery la culcare fără să-i dea cina, drept pedeapsă.

În zilele care au urmat, domnul Zuckerman a fost atât de ocupat să-și întrețină vizitatorii, încât și-a neglijat treburile

gospodărești. Purta hainele cele bune tot timpul – le îmbrăca de cum se scula de dimineață. Doamna Zuckerman prepara mâncare specială pentru Wilbur. Lurvy se bărbierise și se tunsese, și principala lui sarcină la fermă era să hrănească porcul, în timp ce oamenii priveau. Domnul Zuckerman îi porunci lui Lurvy să crească numărul de mese ale lui Wilbur de la trei, la patru pe zi. Familia Zuckerman era atât de ocupată cu vizitatorii, încât uită de alte lucruri de la fermă. Murele erau coapte, dar doamna Zuckerman nu reuși să facă gem. Porumbul trebuia săpat, și Lurvy nu avea timp să facă treaba asta.

Duminică, biserica era plină. Preotul explică miracolul: vorbele de pe pânza de păianjen dovedeau că oamenii trebuie să fie întotdeauna atenți la minunile ce pot apărea.

Ca o concluzie, cocina familiei Zuckerman era centrul atracției. Fern era fericită pentru că simțea cum trucul lui Charlotte funcționa și pentru că viața lui Wilbur avea să fie salvată. Dar constată că hambarul nu era nici pe departe așa de plăcut – prea multă lume se vântura pe acolo. Fetei îi plăcea mai mult când putea fi singură cu prietenele ei animalele.

12. O întâlnire

Într-o seară, la câteva zile după ce apăru textul pe pânza lui Charlotte, păianjenul solicită o întâlnire a tuturor animalelor în pivnița hambarului.

— O să încep cu strigarea prezenței. Wilbur?

— Aici! spuse porcul.

— Gâscanul?

— Aici, aici, aici! spuse gâscanul.

— Parcă ar fi trei gâscani, murmură Charlotte. De ce nu poți să spui simplu „aici”? De ce trebuie să repeți totul?

— Este idio-idio-idiosincrasie, răspunse gâscanul.

— Gâsca? întrebă Charlotte.

— Aici, aici, aici! spuse gâsca.

Charlotte o fixă cu privirea.

— Bobocii sunt toți șapte?

— Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! Piu-piu! spuseră puii.

— Asta se transformă într-o ședință, nu glumă. Oricine ar crede că avem trei gâscani, trei găște și douăzeci și unu de boboci. Oi?

— Bee! răspunseră oile împreună.

— Miei?

— Bee! răspunseră mieii într-un glas.

— Templeton?

Niciun răspuns.

— Templeton?

Niciun răspuns.

— Ei, suntem toți aici, cu excepția șobolanului, spuse Charlotte. Cred că putem începe fără el. Așadar, cu toții trebuie să fi observat ce se întâmplă pe aici în ultimele zile. Mesajul pe care l-am scris în pânza mea, lăudându-l pe Wilbur, și-a atins scopul. Familia Zuckerman a căzut în capcană, la fel și toți ceilalți. Zuckerman crede că Wilbur este un porc neobișnuit și de aceea nu-l va omorî și nu-l va

mânca. Îndrăznesc să spun că șmecheria mea va funcționa și că viața lui Wilbur va fi salvată.

— Uraaa! strigară toți.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Charlotte. Și acum, am solicitat această întâlnire pentru a primi sugestii. Am nevoie de noi idei pentru pânză. Oamenii deja se satură să citească cuvintele „ĂSTA DA, PORC!”. Dacă cineva se poate gândi la alt mesaj sau la o remarcă, sunt gata să o țin în pânza mea. Vreo sugestie pentru un nou slogan?

— Ce ziceți de „supremul porc”? întrebă unul dintre miei.

— Nu-i bine, spuse Charlotte. Sună ca un desert consistent.

— Ce ziceți de „teribil, teribil, teribil”? întrebă gășca.

— Cred că un singur „teribil” ar fi de efect, spuse Charlotte.

Cuvântul ăsta l-ar putea impresiona pe Zuckerman.

— Dar Charlotte, spuse Wilbur, eu nu sunt teribil.

— Asta nu are nici cea mai mică importanță, obiectă Charlotte, nici cea mai mică. Oamenii cred aproape orice văd scris. Știe cineva de aici cum se scrie „teribil”?

— Cred că eu, spuse gășcanul: un „t”, un „e”, un „r”, un „i”...

— Ce fel de acrobat mă crezi? spuse Charlotte plictisită. Ar trebui să dansez dansul Sfântului Vitus să țin un astfel de cuvânt pe pânza mea.

— Scuze, scuze, scuze, spuse gășcanul.

Apoi vorbi cea mai bătrână dintre oi.

— Sunt de acord că ar trebui scris ceva nou pe pânză dacă trebuie salvată viața lui Wilbur. Și dacă Charlotte are nevoie de ajutor pentru a găsi cuvinte, cred că le poate obține de la prietenul nostru Templeton. Șobolanul vizitează regulat groapa de gunoi și are acces la reviste vechi. El poate să rupă fragmente din reclame și să le aducă aici, în pivnița hambarului, astfel încât Charlotte să poată avea după ce să copieze.

— Bună idee, se bucură Charlotte. Dar nu sunt sigură că Templeton va fi dispus să ne ajute. Îl știți cum e. Întotdeauna egoist, nu se gândește niciodată la cel de lângă el.

— Pun pariu că îl pot face să ne ajute, spuse bătrâna oaie. O să apelez la instinctele sale de bază, căci are din plin. Uite că vine! Să faceți liniște cât timp îi prezint eu problema!

Șobolanul intră în hambar așa cum o făcea întotdeauna: furișându-se pe lângă perete.

— Ce se întâmplă? întrebă el văzând animalele adunate.

— Ținem o ședință cu directorii, răspunse bătrâna oaie.

— Păi, dă-i drumul! Întâlnirile mă plictisesc! Spuse Templeton și începu să se cațere pe o sfoară care atârna lângă perete.

— Uite, spuse bătrâna oaie, data viitoare când te duci la groapa de gunoi, adu un decupaj dintr-o revistă; Charlotte are nevoie de idei noi ca să poate scrie mesaje în pânza ei, pentru a-i salva viața lui Wilbur.

— Lasă-l să moară! Îmi fac eu griji...

— O să-ți faci destule griji la iarnă, spuse oaia. Fii sigur că o să-ți faci griji când, într-o dimineață de ianuarie, când vor fi zero grade și Wilbur va fi mort, nimeni n-o să vină aici cu o găleată de lături calde pe care să le toarne în troacă. Resturile din mâncarea lui Wilbur sunt cea mai importantă sursă de aprovizionare, Templeton, știi asta! Mâncarea lui Wilbur este și mâncarea ta; de aceea destinul lui și al tău sunt foarte apropiate. Dacă el este omorât și troaca lui stă goală zi după zi, o să slăbești atât de tare, încât ne vom putea uita prin stomacul tău să vedem obiectele de pe partea cealaltă.

Mustățile lui Templeton tresăriră.

— Poate că ai dreptate, spuse el morocânos. Fac o plimbare până la groapa de gunoi mâine după-amiază. O să aduc un fragment dintr-o revistă, dacă găsesc vreuna.

— Mulțumesc, spuse Charlotte. Ședința este închisă. Mă așteaptă o seară încărcată. Trebuie să-mi rup pânza și să mă apuc de scris cuvântul „teribil”.

Wilbur roși.

— Dar nu sunt teribil, Charlotte, sunt doar un purceluș obișnuit.

— Din punctul meu de vedere ești teribil, îi răspunse dulce Charlotte, și asta e tot ce contează. Ești prietenul meu cel mai bun și cred că ești senzațional. Acum lasă comentariile și du-te la culcare.

13. Mari progrese

În adâncul nopții, în timp ce alte ființe dormeau, Charlotte lucra la pânza ei. Întâi tăie câteva linii curbe în apropierea centrului; lăsa celelalte linii neatinsse pentru că era nevoie de ele ca sprijin. În timpul lucrului, cele opt picioare îi erau de mare ajutor. La fel și dinții. Îi plăcea să țeară și era o expertă în asta.

Un păianjen poate produce mai multe tipuri de fire. El folosește un fir uscat, tare pentru liniile de bază și folosește un fir lipicios pentru firele destinate capcanei – cele care prind și țin insecta. Charlotte se hotărî să folosească firul uscat pentru scrierea noului mesaj. „Dacă scriu cuvântul «teribil» cu fir lipicios, gândi ea, fiecare insectă care trece se va lipi în el și va strica efectul. Acum, să vedem, prima literă este «T»”. Charlotte se cățără până într-un punct din colțul stâng al pânzei. Așezându-și piciorușele în poziția potrivită, atașă firul și apoi își dădu drumul în jos. În cădere, lăsa în urma ei un fir. Îl prinse în capăt, formând partea de sus a literei „T”. Charlotte nu era totuși mulțumită. Urcă și făcu o altă lipire, chiar alături de prima. Apoi trase firul în jos, astfel încât avu două linii în loc de una. „Se va vedea mai bine dacă fac totul cu linii duble”, gândi ea. Urcă din nou, se mută doi centimetri către stânga, își atinse piciorușele de pânză și duse o linie de-a curmezișul, către dreapta, formând partea de sus a literei „T”. A repetat toate acestea, dublând partea de sus. Cele opt picioare ale ei erau foarte ocupate să ajute.

— Acum pentru „E”.

Charlotte deveni atât de absorbită de treaba ei, încât începu să vorbească singură, ca și cum ar fi vrut să se încurajeze.

Dacă ai fi stat liniștit în pivnița hambarului, în seara aceea ai fi auzit ceva de genul ăsta:

— Acum pentru „R” hai sus! Prinde! Coboară! Derulează fir! Uau! Prinde! Bun! Hai sus! Repetă! Prinde! Coboară!

Derulează. Uau, fetițo! Ușor acum! Prinde! Urcă! Prinde! În dreapta! Derulează! Prinde! Acum în dreapta și-n jos, și fă o buclă, și întoarce, și întoarce! Acum către stânga! Prinde! Urcă! Repetă! OK! Ușor, ține liniile alea împreună! Acum, în jos, pentru piciorul literei „R”! Derulează fir! Uau! Prinde! Urcă! Repetă! Bravo!

Și așa, vorbind, păianjenul își văzu de treabă. Când termină, simți că îi e foame. Mâncă o gănganie mică, pe care o pusese deoparte mai de mult, apoi se culcă. De dimineață, Wilbur se așează sub pânză. Inspiră aerul de dimineață în plămâni. Picături de rouă, reflectând soarele, scoteau pânza-n evidență. Când Lurvy veni cu micul dejun, văzu porcul și deasupra lui, țesut frumos cu majuscule, cuvântul „TERIBIL” – alt miracol.

Lurvy se grăbi să-l cheme pe domnul Zuckerman; domnul Zuckerman se grăbi s-o cheme pe doamna Zuckerman; doamna Zuckerman fugi la telefon și-l chemă pe domnul Arable; familia Arable urcă în camion și se grăbi să vină la fermă. Toată lumea stătea lângă țarc și se holba la pânză, citind cuvântul iar și iar, în timp ce Wilbur, care se simțea cu adevărat teribil, stătea tăcut, umflându-și pieptul și scurmând ici-colo.

— Teribil! spuse căzut în admirație domnul Zuckerman. Edith, mai bine telefonează-i reporterului de la Weekly Chronicle. Sigur va fi interesat de chestia asta. S-ar putea să vrea să aducă un fotograf. Nu găsești în tot statul ăsta porc așa de teribil ca al nostru.

Vestea se răspândi. Oamenii care veniseră să-l vadă pe Wilbur când pe pânză era scris „Ăsta da, porc!”, veniră din nou, acum că era „teribil”.

În acea după-amiază, când domnul Zuckerman merse să mulgă vacile și să curețe hamurile, încă se mai gândea la ce porc minunat are.

— Lurvy! strigă el, să nu se mai arunce balebă de vacă pe jos în cocina aceea. Am un porc teribil. Vreau să aibă în culcuș paie curate, frumoase, în fiecare zi. Înțeles?

— Da, domnule, spuse Lurvy.

— Mai mult, spuse domnul Zuckerman, vreau să construiești un alt țarc pentru Wilbur. M-am hotărât să-l duc la târg pe șase septembrie. Fă țarcul mare și decorează-l cu verde și cu litere aurii!

— Ce să scriu cu auriu? întrebă Lurvy.

— Scrie „Faimosul porc al familiei Zuckerman”.

Lurvy ridică o furcă și plecă să aducă paie curate. Un porc atât de important îți dădea o grămadă de bătaie de cap, își dădea el bine seama.

În josul livezii de mere, la capătul cărării, era groapa de gunoi unde domnul Zuckerman arunca tot felul de resturi și chestii pe care nimeni nu le mai voia. Aici, într-un luminiș mic ascuns de anini negri tineri și de tufișuri de zmeură sălbatică, era un turn uimitor de sticle vechi și cutii goale, gresii murdare, bucăți de metal, sticle sparte, balamale stricate, arcuri stricate, baterii consumate, reviste vechi, lavete de vase uzate, salopete cârpite, cuie ruginite, găleți sparte, dopuri uitate, și gunoaie inutile de tot felul, inclusiv o manivelă de la o mașină de înghețată.

Templeton cunoștea groapa de gunoi și-i plăcea acolo. Erau ascunzători bune – camuflaje excelente pentru un șobolan, și de cele mai multe ori găsea și câte o cutie cu resturi de mâncare înăuntru.

Acum era acolo, cotrobăind. Când se întoarse la hambar, avea în gură o foaie ruptă dintr-o revistă șifonată, pe care se afla o reclamă.

— Cum e asta? întrebă el, arătându-i lui Charlotte reclama. Scrie „crocant”. Ar fi un cuvânt bun de scris pe pânza ta.

— În niciun caz, obiectă Charlotte. Nu se putea mai rău. Nu vrem ca domnul Zuckerman să se gândească la Wilbur ca fiind crocant. Ar putea să-i vină gânduri legate de prăjeală, rumeneală, slănină cu șorici și șuncă gustoasă. Asta i-ar da idei. Noi trebuie să facem reclamă calităților nobile ale lui

Wilbur, nu gustului lui. Du-te și găsește alt cuvânt, te rog, Templeton!

Șobolanul păru enervat, dar se strecură de acolo și se întoarse după o bucată de vreme cu o fâșie de bumbac.

— Cum e asta? întrebă el. Este eticheta de la o cămașă veche.

Charlotte examina eticheta. Scria „Băgat la apă”.

— Îmi pare rău Templeton, dar „băgat la apă” iese din discuție. Noi vrem ca domnul Zuckerman să-l considere pe Wilbur bine făcut, nu intrat la apă. Va trebui să te rog să mai încerci o dată.

— Drept ce mă iei, un mesager? mormăi șobolanul. N-o să-mi petrec tot timpul alergând în groapa de gunoi după reclame.

— O singură dată, te rog! spuse Charlotte.

— Uite ce-o să fac, răspunse Templeton. Știu că în baracă este o cutie de detergent. Are ceva scris pe ea. O să-ți aduc o bucată din cutie.

Se cățără pe sfoara care atârna de perete și dispăru printr-o gaură din tavan. Când se întoarse, avea în dinți o bucată de carton albastru cu alb.

— Poftim! spuse el, triumfător. Asta cum e?

Charlotte citi următoarele cuvinte: „cu un nou efect de strălucire”.

— Ce înseamnă asta? întrebă Charlotte, care nu folosise detergent în viața ei.

— Eu de unde să știu? spuse Templeton. Ai cerut cuvinte și ți le-am adus. Presupun că următorul lucru pe care mi-l vei cere va fi un dicționar.

Împreună au studiat reclama.

— Cu un nou efect de strălucire, repetă Charlotte încet.

Wilbur, care dormea pe paie, sări în picioare.

— Aleargă pe aici, ordonă Charlotte. Vreau să te văd în acțiune, să văd dacă ești strălucitor.

Wilbur fugi până-n capătul țarcului lui.

— Acum înapoi, mai rapid! spuse Charlotte.

Wilbur galopă înapoi. Pielea lui strălucea. Codița lui era răsucită delicat.

— Acum sări! ordonă Charlotte.

Wilbur sări cât de sus putea.

— Ține-ți genunchii dreți și atinge pământul cu urechile, strigă Charlotte.

Wilbur se supuse.

— Dă-te peste cap și răsucește-te! strigă Charlotte.

Wilbur se dădu peste cap, încordându-se și întorcându-se.

— OK, Wilbur, spuse Charlotte. OK, Templeton, reclama merge, cred. Nu sunt sigură că prestația lui Wilbur este chiar strălucitoare, dar este interesantă.

— De fapt, spuse Wilbur, mă simt strălucitor.

— Da? se miră Charlotte, uitându-se la el cu afecțiune. Ei, ești un purceluș cumsecade, dar strălucitor vei fi. M-am implicat serios în povestea asta. Acum trebuie să merg până la capăt.

Obosit de atâta agitație, Wilbur se întinse în paiele curate. Închise ochii. Paiele păreau să-l cam înțepe. Nu erau nici pe departe atât de confortabile ca balega moale, în care era întotdeauna o plăcere să stai culcat. Așa că împinse paiele într-o parte și se întinse în balebă. Oftă. Fusese o zi plină – prima lui zi în care era strălucitor. Zeci de oameni îi vizitaseră țarcul pe parcursul după-amiezii, și el fusese nevoit să pozeze și să arate teribil. Acum era obosit. Fern sosise și se așezase liniștită pe scăunelul ei, în colț.

— Spune-mi o poveste, Charlotte! o rugă Wilbur, stând culcat și așteptând să-i vină somnul.

Așa că Charlotte, deși era obosită și ea, îi cântă în strună.

— Odată, demult, începu ea, am avut o verișoară frumoasă, care și-a țesut pânza peste un râu. Într-o zi, un peștișor mic a sărit din apă și s-a încurcat în plasă. Verișoară mea a fost, bineînțeles, foarte surprinsă. Peștele se zbătea tare. Verișoara mea nici nu îndrăznea să se apropie. Dar a făcut-o. A coborât și a aruncat o mulțime de fire în jurul peștelui, luptându-se cu curaj pentru a-l captura.

— Și a reușit? întrebă Wilbur.

— A fost o bătălie pe care n-o poți uita niciodată, spuse Charlotte. Peștele era prins doar de o aripioară, iar coada se zbătea și sclipea în soare. Pânza se îndoia amenințător sub greutatea peștelui.

— Cât cântărea peștele? întrebă curios Wilbur.

— Nu știi, spuse Charlotte. Verișoara mea se strecura, se ferea de loviturile date fără milă de peștele ce se zbătea cu sălbăticie, sărind, rupând firele și luptând cu îndârjire. Verișoara mea aruncă mai întâi un fir în jurul cozii peștelui, care făcu o mișcare bruscă. Apoi una spre stânga, către coadă, și una din dreapta, către partea din mijloc. Peștele se încordă din nou. Apoi ea se feri într-o parte și aruncă un fir din dreapta către înotătoare. Și apoi un altul din stânga către cap, în timp ce pânza se legăna și se întindea.

— Și apoi ce s-a întâmplat? întrebă Wilbur.

— Nimic, spuse Charlotte. Peștele a pierdut bătălia. Verișoara mea l-a legat atât de strâns, încât nu se putea clinti.

— Și apoi ce s-a întâmplat? vru să știe Wilbur.

— Nimic, spuse Charlotte, verișoara mea a păstrat peștele un timp și apoi, când s-a simțit în stare, l-a mâncat.

— Spune-mi altă povestel! o imploră Wilbur.

Așadar, Charlotte îi spuse încă una, despre o altă verișoara de-a ei, care era aeronaut.

— Ce este un aeronaut? întrebă Wilbur.

— Unul care face baloane, spuse Charlotte. Verișoara mea obișnuia să stea în cap și să dea drumul la exact atâta fir cât trebuia pentru a țese un balon. Apoi își dădea drumul și era ridicată-n aer și purtată în sus, de vântul cald.

— Asta e adevărat, întrebă Wilbur, sau inventezi tu?

— E adevărat, răspunse Charlotte. Am niște veri deosebiți. Și acum, Wilbur, e timpul să mergi la culcare.

— Cântă-mi ceva! o imploră Wilbur, închizând ochii.

Și atunci, Charlotte fredonă un cântec de leagăn, în timp ce greierii se auzeau în iarbă și în hambar se lăsa întunericul. Acesta era cântecul:

Dormi, dormi, singura mea iubire,
Adânc, adânc, în bălegar și-n întunecime;
Nu-ți fie teamă, nu te simți singur,
Acum e ora când broaște și sturzi
Slăvesc lumea din păduri și stuf.
Lasă grijile, singura mea iubire,
Adânc în balegă și-n întunecime!

Dar Wilbur deja dormea buștean. Când isprăvi cântecul, Fern se ridică și plecă acasă.

14. Doctorul Dorian

A doua zi era sâmbătă. Fern stătea în bucătărie și ștergea vasele folosite la micul dejun, după ce mama le spălase. Doamna Arable lucra în tăcere. Spera ca Fern să se ducă afară și să se joace cu alți copii, în loc să plece la hambarul familiei Zuckerman, unde nu făcea decât să privească animalele.

— Charlotte este cea mai bună povestitoare pe care am auzit-o vreodată, spuse Fern ștergând cu prosopul de vase un bol de cereale.

— Fern, spuse mama ei aspru, nu trebuie să inventezi. Știi că păianjenii nu spun povești, căci păianjenii nu pot vorbi.

— Charlotte poate, replică Fern, nu vorbește foarte tare, dar vorbește.

— Ce fel de poveste a spus? întrebă doamna Arable.

— Păi, ne-a spus despre o verișoară de-a ei care a prins un pește în pânză. Nu ți se pare fascinant?

— Fern, draga mea, cum ar putea încăpea un pește într-o pânză de păianjen? se revoltă doamna Arable. Știi că așa ceva e imposibil. Inventezi toate astea.

— O, ba chiar s-a întâmplat, obiectă Fern. Charlotte nu minte niciodată. Verișoara ei a construit o pânză peste un râu. Într-o zi, stătea pe pânză și un peștișor a sărit din apă și s-a agățat de pânză. Peștișorul și-a prins o înotătoare în pânză; coada lui se zbătea și strălucea în soare. Nu-ți poți imagina pânza lăsându-se amenințător sub greutatea peștelui? Verișoara lui Charlotte se tot strecura și se ferea, dar tot a fost lovită fără milă în cap de peștele care se zbătea sălbatic, rupând firele și...

— Fern! o întrerupse brusc mama. Oprește, încetează să mai inventezi astfel de bazaconii!

— Nu inventez, spuse Fern. Îți prezint doar faptele.

— Ce s-a întâmplat în final? întrebă mama, împinsă până la urmă de curiozitate.

— Verișoara lui Charlotte a câștigat. A legat fedeleș peștele, apoi l-a mâncat când s-a simțit în stare. Păienjenii trebuie să mănânce, la fel ca noi, ceilalți.

— Da, cred că da, spuse doamna Arable vag.

— Charlotte are o altă verișoara care face baloane, stă în cap, dă drumul la o grămadă de fir, și e purtată în zbor de vânt. Mamă, nu-i așa că ți-ar plăcea și ție să faci asta?

— Da, mi-ar trece prin cap, răspunse doamna Arable. Dar Fern, draga mea, mi-aș dori să te joci afară astăzi, în loc să mergi la hambarul unchiului Homer. Găsește-ți niște prieteni și distrează-te pe afară. Petreci prea mult timp în hambarul acela – nu-ți face bine să fii atât de mult timp singură.

— Singură? se miră Fern. Singură? Cei mai buni prieteni ai mei se află în pivnița hambarului. E un loc foarte sociabil. Și nu-i deloc izolat.

Fern dispăru după un timp, pornind către familia Zuckerman. Mama ei ștergea praful din camera de zi. În timp ce făcea treabă, se tot gândea la Fern. Nu părea firesc pentru o fetiță să fie atât de interesată de animale. În sfârșit, doamna Arable se hotărî: îi va da un telefon bătrânului doctor Dorian și-i va cere sfatul. Se urcă în mașină și se îndreptă spre cabinetul lui, din sat.

Doctorul Dorian avea o barbă groasă. Se bucură s-o vadă pe doamna Arable și îi oferî un scaun confortabil.

— Vreau să vă vorbesc despre Fern, îi explică ea. Petrece în general prea mult timp în hambarul familiei Zuckerman. Stă pe un scăunel de muls, într-un colț al pivniței hambarului, lângă cocină și privește animalele ore întregi. Stă și ascultă.

Doctorul Dorian se lăsă pe spate și închise ochii.

— Încântător! spuse el. Trebuie să fie chiar frumos și liniștit acolo. Homer are și niște oi, nu-i așa?

— Da, spuse doamna Arable, dar totul a început cu acel porc pe care i l-am dat lui Fern să-l hrănească cu biberonul. Îi spune Wilbur. Homer l-a cumpărat și, de când l-am dat, Fern se tot duce la unchiul ei ca să stea cu el.

— Am auzit tot felul de lucruri despre porcul acela, spuse doctorul Dorian deschizând ochii. Se spune că e un porc pe cinste.

— Ați auzit de cuvintele care au apărut pe pânza de păianjen? întrebă doamna Arable agitată.

— Da, răspuse doctorul.

— Ei, înțelegeți? întrebă doamna Arable.

— Ce să înțeleg?

— Înțelegeți cum poate apărea ceva scris într-o pânză de păianjen?

— A, nu, spuse doctorul Dorian, nu înțeleg. Cu atât mai puțin pot să înțeleg cum a învățat de la bun început un păianjen să țesă o pânză. Când au apărut cuvintele, toată lumea a spus că e un miracol, dar nimeni n-a scos în evidență faptul că țesătura în sine era un miracol.

— Ce e așa miraculos la o pânză de păianjen? se miră doamna Arable. Nu înțeleg de ce spuneți că o pânză de păianjen este un miracol, e doar o pânză.

— Ai încercat vreodată să teși vreuna? întrebă doctorul Dorian.

Doamna Arable nu-și găsea locul pe scaun.

— Nu, spuse ea. Dar pot să croșetez un mileu și pot să tricotez o șosetă.

— Sigur, spuse doctorul. Dar cineva v-a învățat asta, nu-i așa?

— Mama mea m-a învățat.

— Ei, cine l-a învățat pe păianjen? Un păianjen tânăr știe să țesă o pânză fără niciun fel de instrucțiuni de la nimeni. Nu considerați asta un miracol?

— Cred că da, acceptă doamna Arable. N-am privit chestia asta așa până acum. Totuși, nu înțeleg cum au ajuns cuvintele acelea în pânza de păianjen, nu înțeleg și asta mă enervează.

— Niciunul dintre noi nu înțelege, spuse doctorul Dorian, oftând. Sunt un doctor. Se presupune că doctorii trebuie să

înțelegea totul. Dar eu nu înțeleg totul, și n-am de gând să mă îngrijorez din cauza asta.

Doamna Arable spuse agitată:

— Fern spune că animalele vorbesc între ele. Doctore Dorian, credeți că animalele vorbesc?

— N-am auzit niciodată pe vreuna să spună ceva, replică el, dar asta nu dovedește nimic. Este foarte posibil ca un animal să-mi fi vorbit civilizat și eu să nu fi observat pentru că nu eram atent. Copiii sunt mai atenți decât adulții. Dacă Fern spune că animalele din hambarul familiei Zuckerman vorbesc, înclin s-o cred. Poate că dacă oamenii ar vorbi mai puțin, animalele ar vorbi mai mult. Oamenii sunt nespuse de vorbăreți – aveți cuvântul meu.

— Păi, sunt mai liniștită în legătură cu Fern, spuse doamna Arable. Nu credeți că e cazul să-mi fac griji în legătură cu ea?

— Arată bine?

— A, da.

— Poftă de mâncare are?

— A, da, e întotdeauna lihnită de foame.

— Doarme bine noaptea?

— Da.

— Atunci nu vă impacientați, spuse doctorul.

— Credeți că va începe vreodată să se gândească la altceva decât la porci și la oi, și la găște, și la păianjeni?

— Câți ani are Fern?

— Opt.

— Păi, spuse doctorul Dorian, cred că va iubi întotdeauna animalele. Dar mă îndoiesc că-și va petrece toată viața în pivnița din hambarul lui Homer Zuckerman. Cum e cu băieții – cunoaște vreunul?

— Îl cunoaște pe Henry Fussy, spuse doamna Arable veselă.

Doctorul Dorian închise ochii din nou și căzu adânc pe gânduri.

— Henry Fussy, murmură el, hmm. Remarcabil. Păi, cred că n-aveți niciun motiv să vă îngrijorați. Lăsați-o pe Fern să fie alături de prietenii ei din hambar, dacă așa vrea. Aș putea spune, neoficial, că păianjenii și porcii nu-s cu nimic mai prejos decât Henry Fussy. Totuși bănuiesc că va veni ziua când până și Henry va arunca o vorbă care să-i capteze atenția lui Fern. Este uimitor cum se schimbă copiii de la an la an. Ce face Avery? întrebă el, deschizând larg ochii.

— O, Avery este întotdeauna bine. Bineînțeles, nu prea e cuminte și ajunge să fie înțepat de viespi și de albine, și aduce broaște și șerpi, și pe ce pune mâna strică. E bine.

— Mă bucur, răspunse doctorul.

Doamna Arable își luă la revedere și îi mulțumi doctorului Dorian din suflet, pentru sfatul lui. Se simțea foarte ușurată.

15. Greierii

Greierii cântau în ierburi. Cântau cântecul sfârșitului de vară, un cântec trist și monoton.

— Vara s-a încheiat, e departe de-acum, cântau ei. S-a ncheiat și-i departe, departe. Vara moare, moare.

Greierii simțeau că este de datoria lor să avertizeze pe toată lumea că vara nu poate dura o veșnicie. Chiar și în cele mai frumoase zile din an – zilele când vara se preschimbă în toamnă – greierii împrăștia zvonul tristeții și al schimbării.

Toată lumea auzea cântecul greierilor: Avery și Fern Arable l-au auzit pe când mergeau pe drumul prăfuit. Știau că școala avea să reînceapă curând. Bobocii de găscă îl auzeau și știau că nu vor mai fi niciodată mici. Charlotte îl auzea și știa că nu mai are mult. Doamna Zuckerman trebăluia prin bucătărie. Auzi greierii și o cuprinse și pe ea tristețea.

— A trecut încă o vară, oftă ea.

Lurvy, lucrând la un țarc nou pentru Wilbur, auzi cântecul și știa că e vremea să sape cartofii.

„Vara s-a încheiat, e departe de-acum, repetau greierii. Câte nopți mai sunt până la îngheț? cântau ei. La revedere vară, la revedere, la revedere!”

Oile se deprimară în așa hal din cauza greierilor, încât făcură o gaură în gardul dinspre pășune și o luară la fugă pe câmp. Gâscanul descoperi gaura și-și conduse familia prin ea; merseră în livadă și mâncară merele care căzuseră pe jos. În mlaștină, un arțar mic auzi cântecul greierului și-și schimbă culoare în roșu-aprins de nerăbdare.

Wilbur era acum în centrul atenției la fermă. Mâncarea bună și orele de somn dădură rezultate: Wilbur era un porc cu care oricine s-ar fi mândrit. Într-o zi, au venit mai mult de o sută de oameni pentru a-l admira. Charlotte scrisese cuvântul „STRĂLUCITOR”, și Wilbur chiar arăta strălucitor, așa cum stătea el în lumina aurie a soarelui. De când s-a împrietenit păianjenul cu el, a făcut tot posibilul pentru a fi la înălțimea reputației sale. Când pe pânza lui Charlotte scria

„ĂSTA DA, PORC” Wilbur chiar a încercat din greu să arate ca un porc deosebit. Când pe pânză scria „TERIBIL” Wilbur s-a străduit să pară teribil. Și acum, că pe pânză scria „STRĂLUCITOR”, făcea tot ce-i stătea în putință să sclipească.

Nu-i ușor să pari strălucitor, dar Wilbur era ambițios, își întorcea capul ușor și clipea cu ochii lui cu gene lungi. Apoi ofta adânc și când publicul său se plictisea făcea salturi în aer și pîruete și răsuciri. Atunci, mulțimea striga și aclama.

— Ce părere aveți? întreba domnul Zuckerman, mulțumit de el însuși.

— Porcul acesta este strălucitor! venea răspunsul.

Unii dintre prietenii din hambar ai lui Wilbur se temeau că toată această atenție i se va sui porcului la cap și-l va face încrezut.

Dar n-a fost cazul. Wilbur era modest; faima nu îl făcuse arogant. Încă își mai făcea griji în legătură cu viitorul lui, nevenindu-i să creadă că un simplu păianjen îi va putea salva viața. Uneori noaptea, avea coșmaruri. Visea că veneau oameni cu puști și cuțite să-l omoare. Dar acesta era doar un vis. În timpul zilei, Wilbur se simțea de obicei fericit și în siguranță. Niciun porc n-a avut vreodată prieteni mai sinceri, și Wilbur și-a dat seama că prietenia este unul dintre lucrurile cele mai de preț. Nici măcar cântecul greierilor nu-l întrista prea tare. Știa că se apropie perioada târgului și abia aștepta călătoria. Dacă ar fi putut ieși în evidență la târg și dacă ar fi câștigat un premiu în bani, era sigur că Zuckerman l-ar fi lăsat să trăiască.

Charlotte avea și ea grijile ei, dar nu spunea nimănui nimic. Într-o dimineață, Wilbur aduse vorba despre târg:

— Mergi și tu cu mine, nu-i așa, Charlotte?

— Păi, nu știu, răspunse Charlotte. Târgul pică într-un moment prost pentru mine. Mi-ar fi incomod să plec de acasă, chiar și pentru câteva zile.

— De ce? vru să știe Wilbur.

— Of, nu prea am chef să-mi părăsesc pânda. Prea multă zarvă pe-aici.

— Te rog, vino cu mine! imploră Wilbur. Am nevoie de tine, Charlotte. Nu vreau să merg la târg fără tine. Pur și simplu, trebuie să vii.

— Nu, spuse Charlotte, cred că-i mai bine să rămân acasă și să văd dacă pot să fac ceva treabă.

— Ce fel de treabă? întrebă Wilbur.

— Trebuie să depun ouă. E timpul să fac un sac și să-l umplu cu ouă.

— Nu știam că poți să faci ouă, spuse Wilbur uluit.

— A, sigur, spuse Charlotte, sunt versată.

— Ce înseamnă „versat”? Plin cu ouă? întrebă Wilbur.

— Bineînțeles că nu, spuse Charlotte. „Versat” înseamnă că pot face cu ușurință diferite lucruri. Înseamnă că nu trebuie mă limitez la a țese pânde, a pune capcane și alte trucuri de genul ăsta.

— De ce nu vii cu mine la târg să-ți depui ouăle acolo? se rugă Wilbur. Ne-am distra de minune.

Charlotte smuci pânda și o privi încântată cum se balansa.

— Mi-e teamă că nu, spuse ea. Nu știi nici cele mai elementare lucruri despre depunerea ouălor, Wilbur. Nu-mi pot face datoria de mamă la târg. Când sunt gata pentru depunerea ouălor, trebuie să le depun, cu târg sau fără târg. Oricum, nu vreau să-ți faci griji din cauza asta, altfel s-ar putea să pierzi din greutate. O lăsăm așa: voi veni la târg dacă va fi posibil.

— A, bun! spuse Wilbur. Știam că n-o să mă lași baltă exact când am mai multă nevoie de tine.

Toată ziua aceea, Wilbur a stat înăuntru, lenevind printre paie. Charlotte se odihnea și mânca un greiere. Știa că nu-l va mai putea ajuta pe Wilbur mult timp. În câteva zile avea să lase totul baltă și să-și țeară frumosul săculeț, în care trebuia să-și depună ouăle.

16. Hai la târg!

În noaptea dinaintea târgului, toți s-au dus la culcare devreme.

Fern și Avery au fost în pat pe la opt. Avery visa că roata din târg se oprise și că el era în partea de sus. Fern visa că i se făcuse rău în leagăne.

Lurvy a fost în pat pe la opt și jumătate. El visa că aruncă mingi de baseball într-o pisică din pluș și că a câștigat o pătură originala Navajo. Domnul și doamna Zuckerman s-au băgat în pat pe la nouă. Doamna Zuckerman visa un congelator. Domnul Zuckerman îl visa pe Wilbur. El visa că porcul avea peste treizeci și cinci de metri lungime și aproape treizeci de metri înălțime și că acesta câștigase toate premiile de la târg și era acoperit cu panglici albastre; avea o panglica albastră legată chiar și de vârful cozii.

Jos, în pivnița hambarului, și animalele s-au dus la culcare devreme, toate cu excepția lui Charlotte. A doua zi era zi de târg, și toată lumea plănuiise să se scoale devreme, pentru a-l conduce pe Wilbur în marea lui aventură.

Când veni dimineața, toți s-au trezit încă din zori. Ziua era toridă. În susul drumului, la casa familiei Arable, Fern aduse o găleata cu apă fierbinte în camera ei și făcu o baie. Apoi îmbracă cea mai frumoasă rochiță, pentru că știa că va întâlni la târg băieți. Doamna Arable frecă gâtul lui Avery și îi umezi părul, îi făcu cărare, îl perie zdravăn, lipindu-i șuvițele de vârful capului – toate cu excepția a șase fire, care stăteau ridicate. Avery îmbracă un maieu curat, blugi curați și o cămașă curată. Domnul Arable se îmbracă, luă micul dejun și apoi merse afară să-și lustruiască mașina. Se oferise să îi ducă cu mașina la târg pe toți, inclusiv pe Wilbur.

De cum se lumineă, Lurvy puse fân curat în țarcul lui Wilbur și în cocină. Țarcul era verde. Cu litere aurii scria:

CELEBRUL PORC
AL FAMILIEI ZUCKERMAN.

Charlotte își aranjase pânza frumos pentru această ocazie. Wilbur își mânca micul dejun încet. Încerca să arate strălucitor și să nu-și bage urechile în mâncare. În bucătărie, doamna Zuckerman făcu brusc un anunț:

— Homer, îi spuse ea soțului, o să îi fac o baie cu zer.

— O... ce? se miră domnul Zuckerman.

— O baie cu zer. Bunica mea obișnuia să își spele porcul cu zer când se murdărea, tocmai mi-am amintit.

— Wilbur nu e murdar, spuse Zuckerman mândru.

— Este murdar după urechi, spuse doamna Zuckerman. De fiecare dată când Lurvy îl hrănește, mâncarea îi curge pe lângă urechi. Apoi se usucă și formează o crustă. Mai are și o pată într-o parte, pentru că stă culcat în balegă.

— El se culcă în paie curate, corectă domnul Zuckerman.

— Ei, e murdar și îi voi face o baie.

Domnul Zuckerman se așeză fără vlagă și măncă o gogoasă. Soția lui merse în șopron. Când se întoarse, purta cizme de cauciuc și o haină de ploaie veche și ducea o găleată de zer și o paletă mică din lemn.

— Edith, ești nebună, mormăi Zuckerman.

Dar ea nu îi dădu nicio atenție. Împreună meraseră către cocină. Doamna Zuckerman nu pierdu timpul. Se cățără lângă Wilbur și începu treaba. Înmuie paleta în zer și îl frecă peste tot. Gâștele se adunară împrejur să vadă distracția și la fel făcură și oile, și mieii. Până și Templeton își scoase capul afară cu atenție, să îl urmărească pe Wilbur primind baia de zer. Charlotte deveni așa de interesată, că își dădu drumul de un fir, ca să poată vedea mai bine. Wilbur stătea liniștit și închise ochii. Simțea lichidul scurgându-se, deschise gura și înghiți niște zer. Era delicios. Porcușorul se simțea strălucitor și fericit. Când doamna Zuckerman termină și îl usca frecându-l cu o cârpă, Wilbur era cel mai curat și mai drăguț purcel văzut vreodată. Era alb ca neaua, roz în jurul urechilor și al râtului, și fin ca mătasea. Cei doi soți se duseră sus să se schimbe în hainele lor cele mai bune. Lurvy

merse să se bărbierească și își luă cămașa în carouri și papionul mov. Animalele erau singure în hambar.

Cei șapte boboci defilau de jur împrejurul mamei lor.

— Te rog, te rog, te rog, du-ne la târg! implora un boboc.

Apoi toți șapte începură să insiste.

— Te rugăm, te rugăm...

Făceau cam multă gălăgie.

— Copiii! le-o tăie gâsca. Stăm liniștiți-tiți-tiți acasă. Numai Wilbur-bur-bur se duce la târg.

Abia atunci Charlotte întrerupse:

— O să merg și eu, spuse ea încet, m-am hotărât să merg cu Wilbur. S-ar putea să aibă nevoie de mine. N-avem de unde să știm ce se poate întâmpla acolo. Trebuie să meargă cineva cu el, care să știe să scrie. Și cred că mai bine ai veni și tu, Templeton, s-ar putea să am nevoie de cineva care să facă diverse comisioane și alte treburi.

— Eu rămân pe loc, bombăni șobolanul. Nu mă interesează câtuși de puțin târgurile.

— Asta pentru că nu ai fost niciodată la vreunul, menționează bătrâna oaie. Un târg este paradisul oricărui șobolan. Resturi de mâncare peste tot. Un șobolan poate să se strecoare afară noaptea târziu și să se delecteze. În grajdul cailor vei găsi grâu, pe care l-au vărsat caii de trap și de tracțiune. În iarba bătătorită vei găsi cutii de mâncare aruncate cu resturi de sendvișuri cu unt de arahide, ouă fierte tari, firimituri de biscuiți, bucăți de gogoși și bucățele de brânză. În murdăria întărită din mijlocul drumului, după ce s-au stins luminile orbitoare și oamenii s-au dus acasă, la culcare, vei găsi o veritabilă comoară cu fulgi de porumb, resturi de budincă înghețată, mere uitate de copii obosiți, vată de zahăr pe băț, migdale sărate, cornete de înghețată parțial roase și bețele de lemn ale acadelor. Un șobolan găsește oriunde de mâncare: în cort, în cabine, în hambare, ei, da, un târg are resturi de mâncare cât să se hrănească o armată de șobolani.

Ochii lui Templeton străluceau.

— E adevărat? întrebă el. E adevărată povestea asta a ta? Îmi place să trăiesc pe picior mare și ce-mi spui mă tentează.

— E adevărat, spuse bătrâna oaie. Du-te la târg, Templeton. Vei vedea că ceea ce găsești acolo întrece orice imaginație. Găletușe cu resturi de malț acru lipite de ele, cutii cu bucăți de ton, pungi de hârtie unsuroase umplute cu...

— Ajunge! strigă Templeton. M-ai convins. Voi merge!

— Bine, spuse Charlotte, făcându-i oii cu ochiul. Atunci n-avem timp de pierdut. În curând Wilbur va fi urcat în țarc. Templeton și cu mine trebuie să le-o luăm înainte și să ne ascundem.

Șobolanul nu mai pierdu nicio clipă. Fugi către țarc, se strecură printre stinghii și trase paie peste el, ca să nu fie văzut.

— Bine, spuse Charlotte, eu urmez.

Își luă avânt, dădu drumul unui fir și ateriză lin pe pământ. Apoi se cățără pe o parte a țarcului și se ascunse în interiorul unui nod de lemn din placa de deasupra.

Bătrâna oaie aprobă dând din cap.

— Ce încercătură! spuse ea. Ar fi trebuit să scrie „Celebrul porc al familiei Zuckerman și cei doi pasageri clandestini”.

— Atenție, vin oamenii-menii-menii! strigă găscanul. Terminați, terminați, terminați!

Marele camion, cu domnul Arable la volan, dădu înapoi, către curtea hambarului. Lurvy și domnul Zuckerman mergeau alături. Fern și Avery stăteau în camion, ținându-se de margini.

— Ascultă-mă, șopti bătrâna oaie. Când o să deschidă țarcul și o să încerce să te bage în el, zbate-te! Nu te lăsa dus fără agitație. Porcii se opun întotdeauna când sunt urcați în ceva.

— Dacă mă zbat mă murdăresc, spuse Wilbur.

— Lasă asta, fă ce-ți spun! Zbate-te! Dacă te-ai duce fără să opui rezistență, Zuckerman ar putea crede că ești vrăjit. I-ar fi frică să meargă la târg.

Capul lui Templeton se îți dintre paie.

— Zbate-te dacă trebuie, spuse el, dar te rog foarte mult, nu uita că mă ascund aici, jos, în țarc, și nu vreau să fiu călcat sau pocnit în față, sau snopit în bătaie, sau strivit în vreun fel, sau plesnit, sau învinetit, sau sfâșiat, sau speriat, sau ciopârțit. Fii atent ce faci, domnule Strălucitor, atunci când te va conduce înăuntru!

— Taci, Templeton! spuse oaia. Bagă capul la loc, vin. Ia o figură strălucitoare, Wilbur! Stai acolo, Charlotte! Tăcere, găștelor!

Camionul dădu în spate încet către cocină și se opri. Domnul Arable opri motorul, se dădu jos din mașină, merse în spate și deschise remorca. Gâștele se agitară. Doamna Arable coborî din mașină. Fern și Avery săriră jos. Doamna Zuckerman veni dinspre casă. Toți se alinieră în dreptul gardului și se opriră pentru o clipă să-l admire pe Wilbur și frumosul lui țarc. Nimeni nu observă că țarcul avea deja înăuntru un șobolan și un păianjen.

— Țsta da porc! spuse doamna Arable.

— E nemaipomenit, spuse Lurvy.

— E tare strălucitor, spuse Fern, amintindu-și de ziua când se născuse Wilbur.

— Păi, spuse doamna Zuckerman, în orice caz, e curat. Zerul a ajutat ceva.

Domnul Arable îl studie pe Wilbur atent.

— Da, e un porc minunat, spuse el. E greu de crezut că era un pipernicit printre frații lui. O să primești ceva șuncă și slănină în plus când va fi să tăiem porcul ăsta.

Wilbur auzi cuvintele acestea și inima aproape că i se opri.

— Cred că o să leșin, îi șopti bătrânei oi, care privea.

— Lasă-te în genunchi! șopti oaia. Să-ți vină sângele la cap!

Wilbur se lăsă în genunchi. Gata cu strălucirea! Ținea ochii închiși.

— Ia priviți! strigă Fern. I se face rău!

— Hei, uitați-vă la mine! strigă Avery, cățărându-se în patru labe în țarc. Sunt un porc! Sunt un porc!

Piciorul lui Avery îl atinse pe Templeton sub paie. „Ce aiureală!” gândi șobolanul. Ce ființe excentrice sunt băieții! De ce m-am lăsat convins să intru în chestia asta?”

Gâsca îl văzu pe Avery în țarc și se agită.

— Avery, ieși din țarc în clipa asta! îi ordonă mama. Ce te crezi?

— Sunt un porc! strigă Avery, răvășind paiele. Guiț, guiț, guiț!

— Camionul o ia din loc, tată, spuse Fern.

Camionul, fără nimeni la volan, începuse să o ia la vale. Domnul Arable o zbughi pe locul șoferului și trase frâna de mână. Camionul se opri. Gâștele se agitară. Charlotte se ghemui și se făcu cât se poate de mică în gaura din lemn, pentru a nu fi văzută de Avery.

— Treci afară imediat! strigă doamna Arable.

Avery se cațără afară din țarc, strâmbându-se la Wilbur, care își pierdu cunoștința.

— Porcul a leșinat, spuse doamna Zuckerman. Aruncați apă peste el!

— Aruncați zer! sugeră Avery.

Gâștele se agitau. Lurvy alergă după o găleată cu apă. Fern se cățără în cocină și îngenunche lângă Wilbur.

— A făcut insolație, spuse Zuckerman. E prea cald pentru el.

— Poate e mort, spuse Avery.

— Ieși din țarc imediat! strigă doamna Arable.

Avery se supuse și se cățără în spatele camionului, ca să poată vedea mai bine. Lurvy se întoarse cu apă rece și-o aruncă peste Wilbur.

— Aruncă puțin și pe mine, strigă Avery. Și mie mi-e cald.

— Mai taci din gură! urlă Fern. Taci o-da-tă!

Ochii îi erau plini de lacrimi.

Wilbur își reveni, simțind apa rece. Se ridică încet, în timp ce gâștele se agitau.

— S-a ridicat! spuse domnul Arable. Cred că n-are nimic.

— Mi-e foame, spuse Avery. Vreau un măr glasat.

— Wilbur se simte bine, acum, spuse Fern. Putem pleca. Vreau să mă dau în roata de la târg.

Domnul Zuckerman și domnul Arable și Lurvy apucară porcul și-l împinseră în țarc, cu capul înainte. Cu cât îl împingeau bărbații mai tare, cu atât mai tare se împotrivea el. Avery sări jos și se alătură celorlalți. Wilbur lovea și se agita, și guița.

— N-are nimic porcul ăsta, spuse vesel domnul Zuckerman, împingând cu piciorul fundul lui Wilbur. Acum, toți odată, băieți! Împingeți!

Cu un ultim avânt, îl înghesuiră în țarc. Gâștele se agitau. Lurvy bătu câteva cuie de-a lungul părții din spate, pentru ca Wilbur să nu poată da înapoi. Apoi, folosindu-și toată puterea, bărbații ridicară țarcul și îl așezară în camion.

Nu știau că sub paie este un șobolan și că într-un nod al lemnului se afla un păianjen mare gri. Vedeau doar un porc.

— Toată lumea înăuntru! strigă domnul Arable.

Porni motorul. Doamnele se urcară lângă el. Domnul Zuckerman și Lurvy, și Fern, și Avery călătoreau în spate, ținându-se de pereții camionului. Mașina porni. Gâștele se agitau. Copiii dădură o replică gâștelor și... plecară cu toții spre târg.

17. Unchiul

Când s-au apropiat de târg puteau auzi muzica și vedeau roata târgului profilându-se pe cer. Se simțea mirosul prafului umezit de mașinile de stropit și al hamburgerilor și se vedeau baloanele plutind. Se auzeau oile agitându-se în țarcurile lor. O voce asurzitoare spunea prin megafon:

— Atenție, rugăm proprietarul mașinii Pontiac cu numărul de înmatriculare H2439 să mute mașina din zona artificiiilor!

— Poți să-mi dai niște bani? întrebă Fern.

— Dar mie? întrebă Avery.

— Am de gând să câștig o păpușă la ruletă, spuse Fern.

— O să pilotez un avion cu reacție și o să-l fac să se ciocnească cu altul.

— Pot să-mi iau un balon? întrebă Fern.

— Pot să-mi iau o înghețată și un cheeseburger, și suc de zmeură? întrebă Avery.

— Copii, liniștiți-vă măcar până dăm jos din camion porcul, spuse doamna Arable.

— Hai să-i lăsăm pe copii să-și facă de cap, sugeră domnul Arable. Târgul se organizează o singură dată pe an. Domnul Arable îi dădu lui Fern două monede de 25 de cenți și două de câte 10 cenți. Lui Avery îi dădu 5 monede de 10 cenți și patru de 5 cenți. Acum fugiți! spuse el. Și țineți minte, banii trebuie să vă ajungă pentru toată ziua. Nu-i cheltuiți pe toți din primele minute. Și fiți înapoi la camion pe la prânz, ca să mâncăm împreună. Și nu băgați în voi tot felul de chestii care să vă facă rău la stomac.

— Și dacă mergeți în leagănele alea, spuse doamna Arable, țineți-vă bine, țineți-vă foarte bine. Mă auziți?

— Și nu vă rătăciți! spuse și doamna Zuckerman.

— Și nu vă murdăriți!

— Și nu transpirați! spuse mama lor.

— Fiți atenți la hoții de buzunare! avertiză tatăl lor.

— Și nu traversați pista de întreceri când vin caii! strigă doamna Zuckerman.

Copiii se luară de mână și țopăiră în direcția caruselului, către minunata muzică și minunata aventură și minunatele emoții în minunatul centru al târgului, unde nu vor fi părinți care să-i păzească și să-i dădăcească și unde puteau fi fericiți și liberi și să facă orice le trece prin cap. Doamna Arable stătea tăcută și îi privea plecând. Apoi oftă. Apoi își suflă nasul.

— Chiar crezi că am făcut bine? întrebă ea.

— Păi, trebuie să crească și ei odată, spuse domnul Arable. Și un târg este un loc bun în care să înceapă lucrul ăsta, cred.

În timp ce Wilbur era coborât și scos din țarcul lui și pus într-un alt țarc pentru porci, lumea se aduna să privească. Se holbau la scris: „CELEBRUL PORC AL LUI ZUCKERMAN”. Wilbur se uita și el și încerca să arate deosebit de bine. Era mulțumit de noua lui casă. Țarcul avea iarbă și era ferit de soare printr-un acoperiș special. Profitând de ocazie, Charlotte se cățără în țarc și urcă pe un pilon de sub acoperiș. Nimeni n-o observa.

Nedorind să iasă la lumină, Templeton stătea tăcut sub paiele din țarc. Domnul Zuckerman turnă niște lapte degresat în troaca lui Wilbur, puse paie curate în țarcul lui, și apoi el și doamna Zuckerman, împreună cu familia Arable, plecară către staulul în care se aflau vitele pentru a privi vacile și pentru a se uita primprejur. Domnul Zuckerman voia să se uite în mod special la tractoare. Doamna Zuckerman voia să vadă un congelator. Lurvy se plimba de unul singur, sperând să întâlnească prieteni și să se distreze. De îndată ce oamenii plecară, Charlotte îi spuse lui Wilbur:

— E bine că nu vezi ce văd eu.

— Dar ce vezi? întrebă Wilbur.

— În țarcul alăturat e un porc uriaș. Mi-e teamă că e mult mai mare decât tine.

— Poate că este mai bătrân decât mine și a avut mai mult timp să crească, sugeră Wilbur.

Câteva lacrimi îi alunecară pe obraz.

— O să cobor să mă uit mai bine, spuse Charlotte. Apoi se cățăară pe o grindă, până ajunse chiar deasupra țarcului de alături. Își dădu drumul în jos pe un fir, chiar până în fața râtului porcului celui mare. Pot să te întreb cum te numești? spuse ea politicos.

Porcul o fixă cu privirea.

— N-am nume, spuse el răspicat. Spune-mi simplu: „Unchiul”.

— Foarte bine, Unchiule, răspunse Charlotte. Care e data nașterii tale? Ești un porc de primăvară?

— Sigur că sunt un porc de primăvară, replică Unchiul, ce credeai că sunt, un pui de primăvară? Ha-ha, bună, nu, surioară?

— Destul de bună, spuse Charlotte, deși am auzit altele mai bune. Îmi pare bine de cunoștință, dar acum trebuie să plec.

Urcă încet și se întoarse la țarcul lui Wilbur.

— Pretinde că este un porc de primăvară, raportă Charlotte, și probabil chiar e. Un lucru e sigur: e foarte antipatic, prea familiar, prea zgomotos și face glume proaste. De asemenea, nu este nici pe departe atât de curat cum ești tu și nici atât de plăcut. În scurta noastră conversație mi-a fost profund antipatic. Va fi un porc greu de întrecut, cu toate astea, Wilbur, ținând cont de mărimea și de greutatea lui. Dar, având în vedere că o să te ajut, ai șanse.

— Când ai de gând să teși o pânză? întrebă Wilbur.

— În după-amiaza asta, târziu, dacă nu sunt prea obosită, spuse Charlotte. Și cel mai mic lucru mă obosește zilele acestea. Se pare că nu mai am energia pe care o aveam odată. Vârsta e de vină.

Wilbur se uită la prietena lui: părea cam palidă și fără chef.

— Îmi pare teribil de rău să aud că nu te simți prea bine, Charlotte, spuse el. Dacă teși o pânză și prinzi câteva muște, poate te vei simți mai bine.

— Poate, spuse ea obosită. Dar mă simt ca la sfârșitul unei zile obositoare.

Atârnând cu capul în jos, de tavan, se pregăti să tragă un pui de somn, în timp ce Wilbur o privea îngrijorat.

Lumea se perindă pe la țarcul lui Wilbur toată dimineața. Zeci și zeci de străini se opreau să-l privească și să-i admire pielea albă, mătăsoasă, codița răsucită, expresia lui amabilă și strălucitoare. Apoi treceau mai departe, la următorul țarc, unde era porcul cel mare. Wilbur auzi mai multe remarci pozitive, legate de dimensiunile Unchiului. Nu putea să nu audă aceste remarci și nu putea să nu se îngrijoreze. „Și acum, cu Charlotte, care nu se simte bine... gândi el. O, Doamne!”

Toată dimineața, Templeton dormi liniștit sub paie. Ziua deveni caniculară. La prânz, familiile Zuckerman și Arable se întoarseră la țarc. Apoi, după câteva minute, apărură Fern și Avery. Fern avea o maimuță de jucărie în brațe și mânca biscuiți. Avery avea un balon legat de ureche și mesteca un măr glasat. Copiii le era cald și erau murdari.

— Nu vi se pare cald? spuse doamna Zuckerman.

— E groaznic de cald, răspunse doamna Arable, făcându-și vânt cu un pliant despre congelatoare.

Unul câte unul se urcară-n camion și deschiseră cutiile cu mâncare. Soarele ardea totul. Nimănui nu părea să-i fie foame.

— Când o să hotărască juriul în legătură cu Wilbur? întrebă doamna Zuckerman.

— Nu mai devreme de mâne, spuse domnul Zuckerman.

Lurvy apăru purtând o pătură indiană pe care o câștigase.

— Este exact ce ne trebuia! spuse Avery. O pătură!

— Chiar așa, răspunse Lurvy și întinse pătura peste marginile laterale ale camionului, astfel încât făcu un mic cort.

Copiii se așezară la umbră, sub pătură, și se simțiră mai bine. După prânz se întinseră și adormiră.

18. Răcoarea serii

În răcoarea serii, când umbrele întunecară zona târgului, Templeton se târi afară din țarc și privi în jur. Wilbur dormea în paie. Charlotte țesea o pânză. Nasul fin al lui Templeton detecta multe mirosuri plăcute în aer. Șobolanului îi era foame și sete. Se hotărî să meargă în recunoaștere. Fără să spună nimic nimănui, porni.

— Să te întorci cu un cuvânt, strigă Charlotte după el. O să scriu în noaptea asta... pentru ultima oară.

Șobolanul mormăi ceva pentru el și dispăru printre umbre. Nu-i plăcea să fie tratat ca un mesager.

După căldura zilei, seara se lăsă ca o ușurare binevenită pentru toți. Roata cea mare a târgului era luminată acum. Se rotea iar și iar pe cer și părea de două ori mai înaltă decât ziua. Erau lumini în centrul târgului și se auzeau zgomotele mașinilor cu jocuri și muzica de la carusel și vocea bărbatului de la stand strigând numere. Copiii se simțeau odihniți după somnul lor. Fern îl întâlni pe prietenul ei, Henry Fussy, și el o invită să se dea în roata cea mare. Cumpărase chiar și un bilet pentru ea, așa că n-a costat-o nimic.

Când doamna Arable își ridică întâmplător privirea spre cerul înstelat și o văzu pe fiica ei stând cu Henry Fussy și urcând din ce în ce mai sus, și cât de fericită era aceasta, dădu din cap.

— Doamne, Doamne! spuse ea. Henry Fussy! Ca să vezi!

Templeton nu se lăsa văzut. În iarba înaltă din spatele grajdurilor de vite găsi un ziar împăturit. Înăuntru erau resturi din prânzul cuiva: un sendviș cu șuncă, o bucată de brânză elvețiană, o jumătate dintr-un ou fiert tare și miezul unui măr viermănos. Șobolanul se strecură și măncă tot.

Apoi rupse un cuvânt din ziar, îl rulă și porni înapoi către țarcul lui Wilbur. Charlotte aproape că-și terminase pânza când se întoarse Templeton cu fragmentul de ziar. Ea lăsase un spațiu liber în mijlocul pânzei. La ora aceasta, nu era

nimeni în jurul țarcului, așa că șobolanul, păianjenul și porcul erau singuri.

— Sper c-ai adus unul bun, spuse Charlotte. Este ultimul cuvânt pe care-l voi scrie vreodată.

— Poftim, spuse Templeton, despăturind hârtia.

— Ce spune? întrebă Charlotte.

— Spune „umil”, răspunse șobolanul.

— „Umil”? spuse Charlotte. „Umil” are două înțelesuri. Este antonimul lui „mândru” și mai înseamnă și „plecat”, adică înclinat până la pământ. Asta-i în întregime Wilbur. Nu e mândru și e și aproape de pământ.

— Ei, sper că ești mulțumită, șuieră șobolanul. N-am de gând să-mi petrec tot timpul căutând reclame și cărând ziare. Am venit la târgul ăsta să mă simt bine, nu ca să distribui hârtii.

— Mi-ai fost de mare ajutor, spuse Charlotte. Du-te și fă o plimbare, dacă vrei să vezi mai mult din târg.

Șobolanul rânji.

— O să fie o noapte de pomină, spuse el. Bătrâna oaie avea dreptate, Târgul ăsta e paradisul șobolanilor. Ce de mâncare! Și ce de băutură! Și peste tot ascunzători bune și multă pradă. La revedere, umilul meu Wilbur! La revedere și ție, Charlotte, șmecheră bătrână! Asta va fi o noapte de neuitat din viața unui șobolan.

Dispăru în noapte.

Charlotte se întoarse la treaba ei. Era destul de întuneric acum. În depărtare începeau să se stingă artificiile, rachetele, mingile de foc de pe cer. Pe când familiile Arable și Zuckerman și Lurvy se întorceau de la tribună, Charlotte terminase de țesut pânza. Cuvântul „umil” era scris îngrijit la mijloc. Nimeni nu îl observă în întuneric. Toți erau obosiți și fericiți.

Fern și Avery se urcară în camion și se culcară. Traseră pătura indiană peste ei. Lurvy îi dădu lui Wilbur o furcă de paie proaspete. Domnul Arable îl mângâie.

— E timpul să mergem acasă, spuse el porcului. Pe mâine.

Adulții urcară încet în camion, iar Wilbur auzi motorul pornind și apoi camionul plecând cu viteză mică. S-ar fi simțit singur și i-ar fi fost dor de casă dacă n-ar fi fost Charlotte cu el. El nu se simțea niciodată singur când fetița era pe aproape. De la depărtare încă mai putea auzi muzica de la carusel. Pe când se pregătea să doarmă, o rugă pe Charlotte:

— Mai cântă-mi o dată cântecul acela despre bălegar și întuneric.

— Nu în seara asta, spuse ea încet. Sunt prea obosită. Vocea ei nu părea să vină dinspre pânză.

— Unde ești? întrebă Wilbur. Nu te văd. Ești pe pânza ta?

— Sunt aici, în spate, răspunse ea. Sus, în colțul ăsta.

— De ce nu ești pe pânza ta? întrebă Wilbur. Nu-ți părăsești pânza aproape niciodată.

— Am plecat în seara asta, spuse ea.

Wilbur închise ochii.

— Charlotte, spuse el după un timp, chiar crezi că Zuckerman mă va lăsa să trăiesc și nu mă va omorî când va veni vremea rece, chiar crezi asta?

— Bineînțeles, spuse Charlotte. Ești un porc celebru și bun. Măine probabil vei câștiga un premiu. Întreaga lume a auzit de tine. Zuckerman va fi mândru și fericit să aibă un asemenea porc. N-are de ce să-ți fie teamă, Wilbur, nu te îngrijora. Poate vei trăi veșnic. Și acum, du-te la culcare.

O vreme, nu se auzi niciun sunet, apoi vocea lui Wilbur:

— Ce faci acolo sus, Charlotte?

— Păi... ceva, spuse ea. Fac ceva, ca de obicei.

— E ceva pentru mine? întrebă Wilbur.

— Nu, spuse Charlotte, de data asta e ceva pentru mine.

— Te rog, spune-mi ce este, o imploră Wilbur.

— O să-ți spun de dimineață. Când va apărea prima rază de lumină pe cer și vrăbiuțele se vor agita, când vacile își vor scutura lanțurile și cocoșul va cânta, când stelele vor păli și mașinile matinale vor șopti pe șosele, să te uiți aici sus și o să-ți arăt ceva. Îți voi arăta capodopera mea.

Înainte ca Charlotte să termine propoziția, Wilbur adormise. După sforăitul monoton, păianjenul își dădea seama că Wilbur dormea liniștit și adânc în paie. La câțiva kilometri depărtare, în casa familiei Arable, bărbații stăteau în jurul mesei din bucătărie, mâncând compot de piersici și vorbind despre evenimentele de peste zi. La etaj, Avery era deja în pat și dormea. Doamna Arable o ducea la culcare pe Fern.

— Te-ai distrat bine la târg? întrebă ea, sărutându-și fiica.

Fern confirmă dând din cap.

— Am avut parte de cea mai grozavă distracție de oriunde și de oricând în viața mea.

— Ei! spuse doamna Arable. Ce frumos!

19. Sacul cu ouă

A doua zi, când prima rază de lumină se ivi pe cer și vrăbiuțele se agitau în copaci, când vitele își zornăiau lanțurile și cocoșul cântă, iar mașinile matinale circulau șoptind pe șosele, Wilbur se trezi și o căută pe Charlotte. O văzu sus, deasupra capului, într-un colț, aproape de capătul țarcului. Era foarte tăcută. Cele opt picioare ale ei erau întinse. Părea că s-a micșorat peste noapte. Alături de ea, prins de tavan, Wilbur văzu un obiect ciudat. Era un fel de sac sau de cocon. A avea culoarea piersicii și părea a fi din vată de zahăr.

— Ești trează, Charlotte? spuse el încet.

— Da, se auzi răspunsul.

— Ce este chestia aia mică dichisită? Ai făcut-o tu?

— Da, într-adevăr, spuse Charlotte cu o voce slabă.

— E o jucărie?

— O jucărie? Aș zice că nu, este sacul meu cu ouă, al meu magnum opus.

— Nu știu ce este un magnum opus, spuse Wilbur.

— Asta e în latină, explică Charlotte. Înseamnă „lucrare măreață”. Acest sac cu ouă este lucrarea mea măreață. Cel mai grozav lucru pe care l-am făcut vreodată!

— Ce-ai pus în el, întrebă Wilbur, ouă?

— Cinci sute paisprezece, se mândri ea.

— Cinci sute paisprezece, repetă Wilbur. Glumești!

— Nu, nu glumesc. Le-am numărat. Începusem să număr și am continuat ca să-mi țin mintea ocupată.

— E un sac de ouă absolut minunat, spuse Wilbur simțindu-se așa de fericit, de parcă l-ar fi ținut el însuși.

— Da, e drăguț, răspunse Charlotte, mângâind sacul cu două picioare din față. Oricum, pot să garantez că este rezistent. Este făcut din cel mai dur material pe care îl am. Este și impermeabil. Ouăle sunt înăuntru și vor fi la căldură, ferite de umezeală.

— Charlotte, spuse Wilbur visător, chiar o să ai cinci sute paisprezece copii?

— Dacă nu se întâmplă nimic rău, da, spuse ea. Bineînțeles, nu apar până în primăvara următoare.

Wilbur simți o undă de tristețe în glasul lui Charlotte.

— De ce ești așa de deprimată? Cred că ar trebui să fii fericită.

— A, nu-mi da nicio atenție, spuse Charlotte, nu am prea multă energie. Cred că sunt tristă pentru că nu îmi voi vedea niciodată copiii.

— Cum adică?! Bineînțeles c-o să-i vezi. O să-i vedem cu toții. O să fie pur și simplu minunat în hambar, cu cinci sute paisprezece pui de păianjen alergând peste tot. Și găștele vor avea un nou rând de boboci, și oile vor avea mieii lor...

— Poate, spuse Charlotte încet. Totuși am sentimentul că n-o să văd rezultatele efortului de azi-noapte, nu mă simt bine deloc. Cred că mi se apropie sfârșitul, ca să-ți spun adevărul.

Wilbur nu înțelegea ce voia Charlotte să spună prin „sfârșit” și nu-i făcea deloc plăcere s-o deranjeze rugând-o să-i explice. Dar era atât de îngrijorat, încât nu se putu abține să o întrebe.

— Ce vrea să însemne „sfârșit”?

— Înseamnă că îmbătrânesc, îmi simt vârsta. Nu mai sunt tânără, Wilbur. Dar nu vreau să-ți faci griji din cauza mea. Asta este ziua ta cea mare. Ia privește pânza! Nu-i așa că arată bine învăluită în ceață?

Pânza lui Charlotte nu arătase niciodată mai frumos decât în dimineața asta. Pe fiecare fir erau duzini de picături luminoase de rouă a dimineții.

Lumina de la răsărit se revărsa asupra ei și o făcea clară și vizibilă. Era o lucrare impecabil proiectată și construită. O oră sau două mai târziu, un flux continuu de oameni trecea admirându-o, citind și uitându-se la Wilbur, și minunându-se de ceea ce vedeau. În timp ce porcușorul studia pânza, o pereche de mustați și un chip ascuțit apărură. Atent,

Templeton se furișă într-un colț al cocinii, unde rămase ghemuit.

— M-am întors, spuse el răgușit. Ce noapte!

Șobolanul era de două ori mai umflat decât înainte. Stomacul lui era mare cât un borcan de gem.

— Ce noapte! repetă el cu glas îngroșat. Ce petrecere și ce chef! Ghiftuială, nu glumă! Cred că am mâncat rămășițele de la treizeci de prânzuri. Niciodată n-am văzut niște resturi atât de apetisante și de potrivite cu sezonul. O, a fost belșug, prieteni, belșug!

— Ar trebui să-ți fie rușine, spuse Charlotte dezgustată.

Poate faci indigestie.

— Nu te teme pentru stomacul meu, șuieră Templeton, face față la orice. Și apropo, am niște vești proaste. Când veneam, am trecut pe lângă porcul de alături, cel care își spune „Unchiul”, și am observat o etichetă albastră în fața cocinei lui. Asta înseamnă că a câștigat locul întâi. Cred că te-ai lins pe bot, Wilbur, poți să te liniștești, nimeni n-o să-ți agațe o medalie la gât. Mai mult, nu m-ar mira dacă Zuckerman s-ar răzgândi în legătură cu tine. Așteaptă numai să aibă poftă de porc proaspăt și de șuncă afumată și slănină crocantă. O să vină cu cuțitul la tine, băiete.

— Taci din gură, Templeton, spuse Charlotte. Ești prea ghiftuit și umflat ca să-ți dai seama ce spui. Nu-i da nicio atenție, Wilbur!

Wilbur încercă să nu se gândească la ce spusese șobolanul. Hotărî să schimbe subiectul.

— Templeton, spuse Wilbur, dacă n-ai fi fost așa de adormit, ai fi observat că Charlotte a făcut un sac cu ouă. Va fi mamă. Dacă vrei să știi, sunt cinci sute paisprezece ouă în săculețul acela portocaliu.

— Este adevărat? întrebă șobolanul, fixând sacul cu suspiciune.

— Da, e adevărat, oftă Charlotte.

— Felicitări! murmură Templeton. Asta a fost o noapte de pomină!

Închise ochii, trase câteva fire de paie peste el și căzu într-un somn adânc. Wilbur și Charlotte erau fericiți să scape de el pentru o vreme.

La ora nouă, camionul domnului Arable intră pe terenul târgului și se opri în dreptul țarcului lui Wilbur. Toată lumea coborî.

— Priviți! strigă Fern. Uitați-vă la pânza lui Charlotte! Uitați-vă ce scrie!

Adulții și copiii se luară de mână și stăteau acolo, studiind noul semn.

— „Umil”, spuse domnul Zuckerman. Exact cuvântul potrivit pentru Wilbur!

Toți erau încântați să descopere că miracolul pânzei se repetase. Wilbur le privea bucuros chipurile. Arăta foarte umil și foarte recunoscător. Fern îi făcu cu ochiul lui Charlotte. Lurvy își găsi de lucru. Turnă o găleată de lături calde în troacă și, în timp ce Wilbur își mânca micul dejun, Lurvy îl scărpină ușor cu un băț.

— Ia stați un pic! strigă Avery. Uitați-vă la asta! Arată către eticheta albastră de pe țarcul unchiului. Porcul ăsta a câștigat deja locul întâi!

Toți priveau eticheta. Doamna Zuckerman începu să plângă. Nimeni nu spunea niciun cuvânt. Doar se uitau la etichetă. Apoi s-au uitat la porcul cel mare. Apoi, încă o dată, la etichetă. Lurvy scoase o batistă enormă și își suflă nasul foarte tare, atât de tare încât zgomotul fu auzit de băieții de la grajdurile cailor.

— Poți să-mi dai niște bani? întrebă Fern. Vreau să mă duc prin centrul târgului.

— Nu pleci nicăieri! o repezi mama ei.

Fern începu să plângă.

— De ce plânge toată lumea? întrebă domnul Zuckerman. Haideți la treabă! Edith, adu zerul.

Doamna Zuckerman își șterse ochii cu batista, se duse la camion și se întoarse cu un bidon de patru litri de zer.

— E timpul pentru o baie, spuse Zuckerman vesel.

El, doamna Zuckerman și Avery se cățărară în țarcul lui Wilbur. Avery turna încet zer în capul lui Wilbur și pe spate și, pe măsură ce lichidul se scurgea pe urechi și pe obraz, domnul și doamna Zuckerman frecau părul și pielea. Trecătorii se opreau să privească. În scurt timp, în jurul țarcului se îmbulzea o grămadă de lume. Wilbur era incredibil de alb și de fin. Soarele de dimineață strălucea prin urechile lui roz.

— Nu este la fel de mare precum celălalt de alături, remarcă unul dintre privitori, dar e mai curat, apreciez mai mult asta.

— Și eu la fel, spuse un altul.

— Și e și umil, spuse o femeie citind semnul de pe pânză.

Toți cei care vizitau țarcul aveau o vorbă bună la adresa lui Wilbur. Toți admirau pânza. Și, bineînțeles, nimeni n-o observă pe Charlotte.

Deodată se auzi o voce în megafon:

— Atenție, vă rog! Domnul Homer Zuckerman este rugat să-și aducă celebrul porc la standul juriului, în fața tribunei. Un premiu special se va acorda acolo în douăzeci de minute. Toată lumea este invitată să participe. Ia-ți porcul, domnule Zuckerman, și prezintă-te la standul juriului, imediat!

Preț de o clipă după acest anunț, familia Arable și familia Zuckerman nu putură vorbi sau face vreo mișcare. Apoi Avery luă o mână de paie și le aruncă în sus, chiuind. Paietele cădeau ca niște confetti în părul lui Fern. Domnul Zuckerman o îmbrățișă pe doamna Zuckerman. Domnul Arable o sărută pe doamna Arable. Avery îl sărută pe Wilbur. Lurvy dădea mâna cu toată lumea. Fern își îmbrățișă mama. Avery o îmbrățișă pe Fern. Doamna Arable o îmbrățișă pe doamna Zuckerman.

Sus, deasupra capetelor lor, în umbra tavanului, Charlotte se ghemui, picioarele din față cuprinzându-i sacul cu ouă. Inima ei nu mai bătea atât de puternic ca de obicei și ea se

simțea obosită și bătrână dar, în sfârșit, era sigură că îi salvase viața lui Wilbur și se simțea liniștită și mulțumită.

— Nu avem timp de pierdut! strigă domnul Zuckerman. Lurvy, ajută-mă cu țarcul!

— Poți să-mi dai niște bani? întrebă Fern.

— Așteaptă! spuse doamna Arable. Nu vezi că toată lumea e ocupată?

— Pune bidonul ăla gol de zer în camion, ordonă domnul Arable.

Avery apucă borcanul și se grăbi către camion.

— Îmi stă bine părul? întrebă doamna Zuckerman.

— Foarte bine, i-o trânti domnul Zuckerman, ajutându-l pe Lurvy să așeze țarcul în fața lui Wilbur.

— Nici nu te-ai uitat la părul meu! se revoltă ea.

— Ești bine Edith, spuse doamna Arable. Păstrează-ți calmul.

Templeton, care moțăia în paie, auzi agitația și se trezi. Nu știa exact ce se întâmplă, dar când îi văzu pe bărbați împingându-l pe Wilbur în țarc se hotărî să meargă și el. Pândi momentul oportun și, când nu se uita nimeni, se strecură în țarc, ascunzându-se sub paie.

— Totu-i pregătit, băieți! strigă domnul Zuckerman. Să mergem!

El, domnul Arable, Lurvy și Avery apucară țarcul și-l ridicară, punându-l în camion. Fern sări în camion și se rezemă de țarc. Încă mai avea paie prin păr și arăta foarte drăguță și emoționată. Domnul Arable porni motorul. Toți urcară în mașină și se grăbiră spre standul juriului, aflat în fața tribunei.

Trecând pe lângă roata mare, Fern ridică privirea, dorindu-și să fie cât mai sus, cu Henry Fussy lângă ea.

20. Momentul triumfului

— Anunț special! se auzea în megafon o voce pompoasă. Organizatorii târgului au deosebita plăcere de a-i prezenta pe domnul Homer L. Zuckerman și pe celebrul său porc. Camionul în care se află extraordinarul animal se apropie deja de centru. Vă rugăm frumos să-i faceți loc să treacă! În câteva minute, porcul va fi coborât în ringul special pentru jurizări, din fața tribunei, unde se va face o premieră specială. Rugăm publicul să facă loc, pentru a lăsa camionul să treacă. Vă mulțumim.

Wilbur tremură când auzi acest anunț. Se simți fericit, dar și confuz. Camionul se strecura încetișor prin mulțime. O grămadă de oameni îl înconjurau, iar domnul Arable trebuia să conducă foarte atent, pentru a nu lovi pe cineva. În sfârșit, reuși să ajungă la standul juriului. Avery sări și coborî ușa caroseriei din spate.

— Sunt speriată de moarte, șopti doamna Zuckerman. Sute de oameni se uită la noi.

— Capul sus, replică doamna Arable, e distractiv.

— Coborâți porcul, vă rugăm! se spunea în megafon.

— Toți odată, acum, băieți! îi îndemna domnul Zuckerman.

Mai mulți bărbați veniră din mulțime, să ajute la „descărcat”. Avery era cel mai înverșunat dintre toți.

— Bagă-ți bluza în pantaloni, Avery! strigă doamna Zuckerman. Și strânge-ți cureaua. Îți cad pantalonii.

— Nu vezi că sunt ocupat? răspunse Avery cu obrăznicie.

— Priviți! strigă Fern, arătând cu degetul. Acolo-i Henry!

— Nu țipa, Fern! spuse mama. Și nu arăta cu degetul!

— N-ai putea să-mi dai niște bani, te rog? întrebă Fern. Henry m-a invitat să ne dăm din nou în carusel dar nu cred că mai are bani. I-a cheltuit pe toți.

Doamna Arable deschise geanta.

— Poftim, spuse ea. Ai aici patruzeci de cenți. Ai grijă să nu te pierzi și întoarce-te la locul obișnuit de întâlnire, lângă țarcul porcilor, foarte curând!

Fern fugi, aplecându-se și strecurându-se prin mulțime, în căutarea lui Henry.

— Porcul familiei Zuckerman este luat acum din țarc, spuse tare vocea din megafon. Rămâneți aproape pentru un anunț!

Templeton se ghemui sub paie, la fundul țarcului.

— Ce de porcării! bombăni șobolanul. Mult zgomot pentru nimic!

Dincolo, în celălalt țarc, Charlotte se odihnea. Cele două picioare din față cuprindeau sacul cu ouă. Charlotte putea auzi tot ceea ce se spunea la megafon. Vorbele acelea îi dădură curaj. Acesta era momentul ei de triumf. Când Wilbur ieși din țarc, mulțimea aplaudă și aclamă. Domnul Zuckerman își scoase pălăria și se înclină. Lurvy își scoase batista lui mare din buzunar și-și șterse sudoarea de pe ceafă. Avery îngenuche în noroi, lângă Wilbur, dezmierdându-l și dându-se în spectacol. Doamna Zuckerman și doamna Arable stăteau pe treapta camionului.

— Doaaamneloor și domnilor, se auzi în megafon, vă prezentăm acum remarcabilul porc al domnului Homer L. Zuckerman. Faima acestui unic animal s-a răspândit până în colțurile cele mai îndepărtate ale pământului, atrăgând mulți turiști valoroși în marele nostru stat. Mulți dintre dumneavoastră își mai amintesc ziua de neuitat, când, vara trecută, au apărut în mod misterios niște cuvinte pe o pânză de păianjen, atrăgând atenția tuturor asupra faptului că acest porc este cu totul neobișnuit. Acest miracol n-a fost complet explicat, deși tot felul de învățați au vizitat cocina de la ferma familiei Zuckerman pentru a studia și a observa fenomenul. După ultima analiză, am aflat doar că aici avem de-a face cu forțe supranaturale și ar trebui să fim cu toții mândri și recunoscători. Cu alte cuvinte, doamnelor și

domnilor, „ĂSTA DA, PORC!”, după cum scria pe pânza de păianjen.

Wilbur roși. Stătea nemișcat și încerca să arate cât mai bine.

— Acest animal magnific, continuă vocea, este cu adevărat formidabil. Uitați-vă la el, doamnelor și domnilor! Observați cât e de delicat și de alb, observați pielea fără nicio pată, culoarea sănătoasă roz a urechilor și a râului.

— E de la zer, îi șopti doamna Arable doamnei Zuckerman.

— Observați cum strălucește acest animal! Apoi amintiți-vă ziua când a apărut clar cuvântul „Strălucitor” pe pânză. Cum a apărut acest scris misterios? Nu păianjenul e autorul, asta-i clar. Păianjenii sunt foarte pricepuți la țesut pânze, dar nu mai e nevoie să spun, că nu știu să scrie.

— A, nu știu, nu?! murmură Charlotte pentru ea.

— Doaaamneloor și domnilor, continuă vorbitorul, nu vreau să vă mai răpesc din timpul dumneavoastră prețios. În numele conducerii acestui târg, am onoarea de a oferi un premiu special în valoare de douăzeci și cinci de dolari domnului Zuckerman, precum și o frumoasă medalie de bronz splendid gravată, în semn de apreciere pentru rolul important pe care l-a jucat acest porc, acest strălucitor, teribil, umil porc, în atragerea atâtor vizitatori la târgul nostru.

Wilbur simți că-l ia cu amețea, și discursul laudativ nu se mai încheia odată! Când auzi mulțimea că aclamă și aplaudă din nou, leșină brusc. I se tăiară picioarele, mintea i se goli și căzu grămadă, inconștient.

— Ce s-a întâmplat? întrebă vorbitorul. Ce se întâmplă, Zuckerman? Ce-a pățit porcul tău?

Avery se așeză lângă porc, încercând să-l ridice. Domnul Zuckerman se agita de colo-colo, făcându-i vânt cu pălăria.

— E bine, strigă Zuckerman. Mai ia pauze de-astea. E modest și nu suportă laudele.

— Păi, nu putem da un premiu unui porc mort, spuse vorbitorul. Cine-a mai pomenit așa ceva?

— Nu e mort, urlă Zuckerman, a leșinat. Se jenează foarte ușor. Adu puțină apă, Lurvy!

Acesta sări din cercul juriului și dispăru. Templeton scoase capul dintre paie. Observă coada lui Wilbur, care era destul de aproape de el, și rânji.

— Știu ce am de făcut, chicoti el.

Își înfipse dinții în coada lui Wilbur. Durerea îl trezi pe porcușor. Într-o clipă sări în picioare.

— Auuu! strigă el.

— Uraaa! chiui mulțimea. S-a ridicat! Porcul s-a ridicat! Bună treabă, Zuckerman! Țsta da, porc!

Toți erau încântați și domnul Zuckerman cel mai încântat dintre toți. Oftă ușurat. Nimeni nu-l văzuse pe Templeton. Șobolanul făcuse treabă bună.

Și atunci, unul dintre membrii juriului urcă în ring cu premiile. Îi înmână domnul Zuckerman două bancnote de zece dolari și o bancnotă de cinci dolari. Apoi legă medalia la gâtul lui Wilbur, care se înroși de emoție. Bărbatul dădu mâna cu domnul Zuckerman și cu Avery. Mulțimea aclama. Un fotograf îi făcea poze lui Wilbur.

Un sentiment extraordinar de fericire cuprinse familia Zuckerman și familia Arable. Acesta era cel mai măreț moment în viața domnului Zuckerman. Îl bucura nespus câștigarea unui premiu în fața acelei mulțimi de oameni. În timp ce Wilbur era dus înapoi în țarc, Lurvy își făcea loc prin mulțime, cărând o găleată cu apă. Avea o privire ciudată. Fără să ezite o secundă, aruncă apa spre Wilbur. La emoțiile pe care le avea, greși ținta, nimerindu-i pe domnul Zuckerman și pe domnul Avery. Amândoi erau acum uzi learcă.

— Pentru Dumnezeu! zbieră domnul Zuckerman. Ce te-a apucat Lurvy? Nu vezi că porcul și-a revenit?

— Ai cerut apă, spuse Lurvy pașnic.

— Da, dar nu un duș, spuse domnul Zuckerman.

Mulțimea izbucni în râs. Până și pe domnul Zuckerman îl podidi râsul. Și, bineînțeles, lui Avery i se păru amuzant să

se trezească așa, ud, și imediat încep să facă pe clovnul. Se prefăcea că e sub duș; se schimonosea, se scâlâmbăia, ȝopăia de colo-colo și se prefăcea că se spală cu săpun la subraț. Apoi se usca cu un prosop imaginar.

— Avery, termină! țipă mama lui. Nu te mai da în spectacol!

Dar mulțimea era încântată. Pe Avery îl interesau doar aplauzele. Îi plăcea să facă pe clovnul când toate privirile erau asupra lui. Când descoperi că mai rămăsese un pic de apă pe fundul găleții, ridică găleata în aer și aruncă apa pe el, schimonosindu-se. Copiii din tribună strigau cu admirație.

În sfârșit lucrurile se calmară. Wilbur fu suit în camion. Mama lui Avery își luă băiatul din ring și îl urcă în camion, să se usuce. Camionul condus de domnul Arable dădea încet înapoi către țarcul de porci. Pantalonii uzi ai lui Avery lăsară o pată mare pe scaun.

21. Ultima zi

Charlotte și Wilbur erau singuri. Familiile plecaseră s-o caute pe Fern. Templeton dormea. Wilbur stătea culcat, odihnindu-se după agitația și emoțiile de la ceremonie. Medalia îi atârna încă la gât. Dacă se uita cu coada ochiului, o putea vedea.

— Charlotte, spuse Wilbur după ceva vreme, de ce ești așa de tăcută?

— Îmi place să stau liniștită, spuse ea, întotdeauna am fost destul de tăcută.

— Da, dar azi pari mai tăcută decât de obicei. Te simți bine?

— Sunt puțin obosită, poate, dar mă simt relaxată. Succesul tău de azi-dimineață a fost într-o mică măsură și succesul meu. Viitorul tău e garantat. Vei trăi la adăpost și în siguranță, Wilbur. Nimic nu-ți poate face rău acum. Aceste zile de toamnă se vor scurta și se va face frig. Frunzele se vor desprinde și vor cădea din copaci. Crăciunul va veni, apoi zăpezile iernii. Vei trăi să te bucuri de ele, de frumusețea lumii înghețate, pentru că însemni foarte mult pentru familia Zuckerman. Iarna va trece, zilele se vor lungi, gheața se va topi în iazurile din pășune. Vrăbiuțele vor reveni și vor cânta, broaștele se vor trezi, vântul cald va sufla din nou. Toate aceste imagini, sunete și mirosuri, vor fi ale tale să le savurezi. Wilbur, această lume minunată, aceste zile neprețuite...

Charlotte se opri. O clipă mai târziu, o lacrimă apărură în ochii lui Wilbur.

— O, Charlotte, spuse el. Și când te gândești că atunci când te-am cunoscut pentru prima oară am crezut că ești crudă și însetată de sânge...

Când își reveni din emoție vorbi din nou:

— De ce ai făcut toate astea pentru mine? Nu merit asta. Eu n-am făcut niciodată nimic pentru tine.

— Ai fost prietenul meu. Chestia asta în sine contează extrem de mult. Am ținut pânzele pentru că mi-ai plăcut. La urma urmei, ce-i o viață? Ne naștem, trăim o perioadă scurtă, murim. Viața unui păianjen n-are cum să valoreze mai mult decât un terci, cu toate capcanele și tot prinsul ăsta de muște. Ajutându-te pe tine, poate am încercat să-i ridic puțin valoarea. Cerul mi-e martor că orice viață poate fi înnobilită astfel.

— Eu, spuse Wilbur, nu mă pricep la discursuri. N-am talentul tău la vorbe. Dar tu m-ai salvat, Charlotte, și mi-aș da cu bucurie viața pentru tine. Zău, aș face-o.

— Sunt convinsă că ai face-o. Și-ți mulțumesc pentru sentimentele tale mărețe.

— Charlotte, spuse Wilbur. Azi plecăm toți acasă. Târgul aproape s-a încheiat. N-o să fie grozav când vom fi din nou acasă în pivnița hambarului, cu oile și cu găștele? Nu ești nerăbdătoare să ajungi acasă?

Pentru o clipă, Charlotte nu spuse nimic. Apoi vorbi, atât de încet încât Wilbur abia auzi cuvintele:

— Nu voi merge înapoi în hambar, spuse ea.

Wilbur sări în picioare.

— Nu vii înapoi? Charlotte, ce tot spui?

— Sunt epuizată, răspuse ea. Peste o zi sau două mor. N-am putere nici cât să cobor în țarc. Mă îndoiesc că am destul fir pentru a coborî la pământ.

Auzind acestea, Wilbur se simți copleșit de durere. Trupul i se cutremura de hohote de plâns. Urla și grohăia de disperare.

— Charlotte, gemu el, Charlotte! Adevărata mea prietenă!

— Hai, să nu facem scene, spuse păianjenul. Potolește-te, Wilbur. Nu mai face atâta caz!

— Dar nu pot accepta asta, strigă Wilbur. Nu te las singură aici, să mori. Dacă rămâi tu, rămân și eu.

— Nu fi caraghios, spuse Charlotte. Nu poți rămâne aici. Zuckerman, Lurvy și John Arable se vor întoarce dintr-o clipă-n alta, te vor împinge în țarc și veți pleca. De altfel, n-ar

avea niciun rost să rămâi. N-ar avea cine să te hrănească. Târgul va fi curând gol și pustiu.

Wilbur intrase în panică. Alerga de jur împrejurul țarcului. Deodată, îi veni o idee: își aduse aminte de sacul cu ouă și de cele patru sute paisprezece păianjeni mici, care urmau să iasă în primăvară. Dacă Charlotte nu putea să meargă acasă, la hambar, el trebuia să-i ia cel puțin pe copiii ei. Wilbur se întoarse la cocină. Își puse picioarele din față pe scândura de sus și privi atent în jur. În depărtare zări familiile Zuckerman și Arable, apropiindu-se. Știa că trebuie să acționeze rapid.

— Unde e Templeton? întrebă el, hotărât.

— E în colțul acela, sub paie. Doarme, spuse Charlotte.

Wilbur fugi spre el, îl împinse cu râtul lui puternic pe șobolan și-l aruncă în sus.

— Templeton, strigă Wilbur. Fii atent!

Șobolanul, trezit dintr-un somn adânc, se uită mai întâi confuz, apoi enervat.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? urlă el. Nu poate șobolanul să pună geană pe geană, fără să fie azvârlit în aer?

— Ascultă! strigă Wilbur. Charlotte e foarte bolnavă. Mai are foarte puțin de trăit. Nu ne poate însoți acasă, din cauza stării ei. De aceea, trebuie neapărat să-i iau eu sacul cu ouă. Nu pot să ajung la el și nici să urc. Ești singurul care-l poate lua. N-avem timp de pierdut. Vin oamenii. Vor fi aici în orice moment. Te rog, te rog, te rog, Templeton, urcă-te și ia sacul cu ouă.

Șobolanul căscă, își îndreptă mustățile, apoi privi în sus, către sacul cu ouă.

— Așa deci, spuse el plictisit. Bătrânul Templeton trebuie iarăși să salveze pe cineva, nu? Templeton, fă asta, Templeton, fă aia, Templeton fugi la groapa de gunoi și adu-mi o bucată de hârtie, Templeton, te rog, împrumută-mi un fir, să-mi țes o pânză...

— Of, grăbește-te! îl rugă Wilbur. Grăbește-te, Templeton!

Dar șobolanul nu se grăbea deloc. Începu să imite vocea lui Wilbur.

— „Grăbește-te, Templeton” nu-i așa? Ha, ha! Și, mă rog, ce mulțumiri primesc în schimb? Niciodată o vorbă bună pentru bătrânul Templeton, numai ironii și remarci inteligente și comentarii. Niciodată o vorbă bună pentru șobolan.

— Templeton, spuse Wilbur disperat, dacă nu termini cu vorba și nu treci la treabă, totul va fi pierdut și voi muri de inimă rea. Te rog, urcă!

Templeton se întinse în paie, pe spate. Își puse leneș lăbuțele din față sub cap și-și puse picior peste picior, cu un aer de relaxare totală.

— Să mori de inimă rea, se maimuțări el. Ce înduioșător. Vai, vai! Constat că întotdeauna sunt eu cel la care vii când ai probleme. Dar n-am auzit niciodată pe nimeni să moară de grija mea. Asta nu. Cui să-i pese câtuși de puțin de bătrânul Templeton?

— Ridică-te! strigă Wilbur. Nu te mai purta ca un copil răsfățat!

Templeton rânjea și stătea liniștit.

— Cine a făcut drumuri după drumuri la groapa de gunoi? întrebă el. Bătrânul Templeton, cine altul? Cine a salvat viața lui Charlotte sperându-l pe băiatul Arable cu un ou stricat de găscă? Ca să vezi, cred că era tot bătrânul Templeton. Cine ți-a mușcat codița și te-a pus pe picioare azi-dimineață, după ce-ai leșinat în fața mulțimii? Bătrânul Templeton. Te-ai gândit vreodată că sunt sătul de făcut comisioane și servicii? La urma urmei, ce crezi că sunt, șobolan bun la toate?

Wilbur era disperat: veneau oamenii. Și șobolanul îl lăsa baltă. Deodată, își aminti de pasiunea lui Templeton pentru mâncare.

— Templeton, spuse el, îți fac o promisiune solemnă. Adu-mi sacul cu ouă al lui Charlotte și de-acum încolo o să te las pe tine să mănânci primul, când Lurvy mi-aduce de mâncare. O să te las să alegi orice din troacă și n-o să mă ating de nimic până nu termini tu.

Șobolanul se ridică.

— Vorbești serios? spuse el.

— Promit. Pe cuvânt de onoare.

— Bine, batem palma, spuse șobolanul.

Se duse la perete și începu să urce. Stomacul lui încă era umflat, după festinul de noaptea trecută. Mormăind și văicărindu-se, se ridică încet până la tavan. Se târi până ajunsese la sacul cu ouă. Charlotte se dădu într-o parte, să-i facă loc. Era pe moarte, dar încă avea atâta putere să se miște un pic. Apoi Templeton scoase dinții lui lungi și urâți și începu să taie firele care fixau sacul de tavan. Wilbur urmărea totul de jos.

— Fii foarte atent, spuse el. Nu vreau să fie deranjat nici un singur ou.

— Sestia asta se sipeste în sură, se plânse sâsâind, șobolanul. E mai său secăt o sarama.

Dar își văzu de treabă și reuși să desprindă sacul și să-l ducă jos, unde-l lăsă în fața lui Wilbur. Cu un oftat, Wilbur răsufală ușurat.

— Mulțumesc, Templeton, spuse el. Nu voi uita asta toată viața mea.

— Nici eu, spuse șobolanul, scobindu-se printre dinți. Mă simt ca și cum aș fi mâncat un ghem de fire toarse. Ei, și-acum, acasă!

Templeton se furișă în țarc și se ascunse în paie. Dispăru la timp. Lurvy, John Arable și domnul Zuckerman apărură chiar în momentul acela, urmați de doamna Arable, de domnul Zuckerman, de Avery și de Fern. Wilbur hotărâse deja cum avea să care sacul cu ouă; exista o singură modalitate. Prinse cu atenție mica legăturică și o ținu în vârful limbii. Își aduse aminte ce-i spusese Charlotte: că sacul era impermeabil și rezistent. Avea o senzație ciudată pe limbă și-i venea să saliveze. Și, bineînțeles, nu putea vorbi. Dar, pe când era împins în țarc, privi în sus, către Charlotte, și-i făcu cu ochiul. Ea știa că Wilbur își lua astfel rămas-bun. Și mai știa că puii ei erau în siguranță.

— Adio! șopti ea.

Și, cu ultimele puteri, îi făcu semn cu unul din piciorușe. Apoi nu se mai mișcă.

A doua zi, pe când roata mare era dezmembrată și caii de curse erau urcați în vagoane, iar animatorii își împachetau lucrurile, plecând cu remorcile, Charlotte muri.

Târgul era pustiu. Barăcile și clădirile erau goale și izolate. Terenul din jur era plin de sticle și de gunoaie. Niciunul dintre sutele de oameni care vizitaseră târgul nu știa că un păianjen gri avusese cel mai important rol. Nimeni n-a fost alături de ea în ultima ei clipă.

22. O adiere caldă

Și așa, Wilbur se întoarse la plăcuta lui grămadă de bălegar, din pivnița hambarului. Era o reîntoarcere ciudată. La gât avea o medalie de onoare, iar în gură ducea un sac cu ouă de păianjen. „Nicăieri nu-i ca acasă”, gândi Wilbur, punând într-un colț sigur cei cinci sute paisprezece pui nenăscuți. Hambarul mirosea bine. Prietenele lui, oile și găștele, erau bucuroase să-l vadă întors acasă. Găștele îi făcură chiar o primire gălăgioasă.

— Felici-felici-felicitări! strigară ele. Bună treabă!

Domnul Zuckerman luă medalia de la gâtul lui Wilbur și o agăță într-un cui, deasupra cocinei, unde o puteau studia vizitatorii. Wilbur însuși putea s-o privească oricând dorea.

În zilele care au urmat, a fost foarte fericit. Câștigase mult în greutate. Nu mai era îngrijorat de faptul că ar putea fi tăiat, pentru că știa că domnul Zuckerman nu mai avea de gând să-l mănânce. Wilbur se gândea deseori la Charlotte. Încă mai atârnau la intrare câteva fire din vechea ei pânză. În fiecare zi, Wilbur stătea și privea pânza ruptă, goală, și de fiecare dată i se punea un nod în gât. Nimeni nu avusese așa un prieten – afectuos, loial și priceput.

Zilele de toamnă deveniră mai scurte, Lurvy aduse bostanii și dovleceii din grădină și îi aranja pe podeaua hambarului, unde nu puteau să fie atinși de ger în nopțile friguroase. Arțarii și mestecenii se îmbrăcară în culori vii; vântul îi scutura, iar ei lăsau să le cadă frunzele la pământ, una câte una. Sub merii sălbatici din livadă, micile mere roșii formau un covor gros; oile și găștele se delectau cu ele, iar vulpile veneau noaptea să le adulmece. Într-o seară, chiar înainte de Crăciun, începu să ningă. Zăpada se așternu peste casă și peste hambar, pe câmpuri și în păduri. Wilbur nu văzuse până atunci zăpadă. Când se făcu dimineață, ieși și scurmă încântat prin neaua din curtea sa. Fern și Avery sosiră trăgând o sanie. Coborâră în josul cărării, până la iazul înghețat, din pășune.

— Săniușul este cea mai grozavă distracție, spuse Avery.

— Cea mai grozavă distracție, ripostă Fern, este când roata de la târg se oprește și Henry și cu mine suntem în locul cel mai înalt, iar Henry leagănă cabina și putem vedea totul la kilometri întregi depărtare.

— Doamne, încă te mai gândești la vechea roată? se miră Avery. Târgul a fost acum multe săptămâni.

— Mă gândesc la asta tot timpul, spuse Fern, scoțându-și zăpadă din urechi.

După Crăciun, termometrul coborî sub minus zece grade. Iarna își intrase în drepturi. Pășunea era sumbră și înghețată. Vitele stăteau acum în hambar tot timpul, cu excepția dimineților însorite când ieșeau și se odihneau în curtea hambarului, la adăpostul căpiței. Oile stăteau și ele în apropierea hambarului, care le mai ferea de vântul rece. Când le era sete, mâncau zăpadă. Gâștele stăteau prin curtea hambarului, cum stau băieții printr-un magazin de dulciuri, iar domnul Zuckerman le hrănea cu porumb și cu napi ca să rămână binedispuse.

— Multe, multe mulțumiri! spuneau ele întotdeauna când vedeau că li se aduce de mâncare.

Templeton se mută înăuntru când veni iarna. Casa lui de sub troaca porcului era prea friguroasă, așa că își aranjă un cuib confortabil în hambar, chiar în spatele sacilor cu grâne. L-a captușit cu ziare murdare și cârpe și, ori de câte ori găsea un breloc sau un suvenir, îl căra acasă și-l depozita acolo. Continuă să-l viziteze pe Wilbur de trei ori pe zi, exact la ora mesei, iar Wilbur își ținu promisiunea făcută. Wilbur îl lăsa întotdeauna pe șobolan să mănânce primul. Abia după ce Templeton era sătul, mânca și Wilbur. Pentru că mânca peste măsură, Templeton ajunsese mai mare și mai gras decât orice șobolan văzut vreodată. Era gigantic. Cam cât o tânără marmotă.

Bătrâna oaie îi atrase într-o zi atenția că s-a îngrășat prea tare.

— Ai trăi mai mult, spuse bătrâna oaie, dacă ai mânca mai puțin.

— Cine vrea să trăiască pentru totdeauna? șuieră șobolanul. Eu sunt un mâncăcios notoriu și simt o nespūsă satisfacție să mă îndop.

Se bātu pe burtă, rânji la oaie și se cățără pe scări, să se culce.

Toată iarna, Wilbur nu scăpă din ochi sacul de ouă al lui Charlotte, ca și cum și-ar fi păzit proprii copii. Făcuse un loc special în balebă pentru sac, în apropierea gardului. În nopțile foarte reci se așeza în așa fel încât răsuflarea lui să încălzească sacul. Pentru Wilbur nu era nimic mai important în viață decât acel obiect rotund; nimic altceva nu conta. Răbdător, aștepta sfârșitul iernii și venirea micilor păianjeni. Viața este minunată când aștepți ceva să se întâmple sau când aștepți să iasă pui.

În sfârșit, iarna se termină.

— Am auzit broaștele azi, spuse bătrâna oaie într-o seară. Ascultă! Se aud și acum.

Wilbur stātu liniștit și ciuli urechea. Dinspre iaz, se auzeau în cor vocile a sute de broscuțe.

— Primăvară! spuse bătrâna oaie, gânditoare. Din nou primăvară.

Wilbur văzu că în spatele oii pășea un mielușel. Trecuseră doar câteva ore de când se născuse.

Zăpada se topea. Pârâiașele se umflau și ieșeau din albie. O rândunea cu pieptul dungat cânta pe o ramură. Lumina era mai puternică, zorii se iveau mai devreme. Aproape în fiecare dimineață câte un mielușel se năștea în țarcul oilor. Gâsca ședea pe nouă ouă. Cerul părea nesfârșit și un vânt cald adia, purtând cu el ultimele fire din vechea pânză a lui Charlotte.

Într-o frumoasă dimineață însorită, după micul dejun, Wilbur studia prețiosul lui sac. Era liniștit. Cum stătea acolo, observă că se mișcă ceva. Se apropie și se uită atent. Un păienjenel se strecură din sac. Nu era mai mare decât un bob

de nisip – cam cât un vârful de ac. Era gri și avea o linie neagră pe abdomen. Picioarele îi erau și ele gri și cafenii. Arăta exact ca Charlotte.

Wilbur tremură tot când îl văzu. Micul păianjen îi făcu cu mâna. Wilbur privi sacul mai atent. Alți doi păienjenii ieșiseră și făceau și ei cu mâna. Se cățarau de jur împrejurul sacului, explorându-și lumea. Urmară încă trei păianjeni, apoi alți opt. Pe urmă zece. Copiii lui Charlotte veniseră, în sfârșit pe lume. Inima lui Wilbur bătea puternic, începu să guțe, apoi făcu o piruetă, improșcând cu balegă. Se dădu peste cap și se opri exact în fața copiilor lui Charlotte.

— Hai, salut! spuse el.

Primul păianjen îl salută și el, dar vocea lui era atât de slabă că Wilbur nu-l putu auzi.

— Sunt un vechi prieten de-al mamei voastre, spuse Wilbur. Mă bucur să vă văd. Ce faceți, sunteți bine?

Micii păianjeni își agitau piciorușele. Wilbur își dădea seama după reacția lor că erau bucuroși să-l vadă.

— Pot să vă aduc ceva? Aveți nevoie de ceva? îi întrebă.

Tinerii păianjeni nu știau decât să dea din piciorușe. Apoi, timp de câteva zile și câteva nopți se cățărara pe ici, pe colo, în sus și-n jos, jur-împrejur, făcându-i semne lui Wilbur, trăgând mici fire în urma lor și explorându-și căminul. Erau sute. Wilbur nu-i putea număra, dar știa că avea o mulțime de prieteni. Creșteau destul de rapid. Curând, fiecare din ei era mare cât o gaură lăsată de un glonț. Țeseau pânze mici lângă sac.

Apoi sosi o dimineață liniștită când domnul Zuckerman deschise o ușă în celălalt capăt al hambarului. O adiere caldă se simți în pivniță. Aerul mirosea a pământ umed, a păduri de molid și a primăvară dulce. Micii păianjeni simțiră curentul cald. Unul se urcă pe marginea gardului, apoi făcu ceva care îl surprinse enorm pe Wilbur: stând în cap, își ridică piciorușele în aer și dădu drumul unui nor fin de mătase, ce forma un balon. În timp ce Wilbur privea, păianjenul își dădu drumul de pe gard și se lăsă luat de vânt.

— La revedere, spuse el pe când ieșea din hambar.

— Stai o clipă, strigă Wilbur, unde-ți închipui că pleci?

Dar păianjenul era deja în afara razei lui vizuale. Apoi alt păianjenel urcă în partea de sus a gardului, stătu în cap, făcu un balon și zbură de acolo. Apoi altul și altul. În scurt timp, aerul era plin de baloane, fiecare purtând câte un păianjen. Wilbur era exasperat. Copiii lui Charlotte se înghesuiau să plece.

— Veniți înapoi, copii! le strigă.

— La revedere! strigau ei. La revedere, la revedere!

În sfârșit, un păianjen mic se opri câteva secunde, să-i vorbească lui Wilbur, înainte de a-și face balonul:

— Asta-i momentul nostru; trebuie să mergem mai departe. Suntem aeronauți și vom merge în lume, să țesem pânze.

— Dar unde? vru să știe Wilbur.

— Oriunde ne duce vântul. Sus, jos, aproape, departe. Către est, către vest, la nord, la sud. Ne lăsăm purtați de adiere.

— Plecați toți? întrebă Wilbur. Nu se poate. Aș rămâne singur, fără niciun prieten. Mama voastră n-ar fi de acord, sunt sigur.

Aerul era acum așa de plin de aeronauți, încât în hambar părea că se lăsase ceață. Zeci de baloane se ridicau, rotindu-se și ieșind pe ușă, purtate de vântul blând. Strigăte slabe de adio ajungeau la urechile lui Wilbur. Nu mai putea să privească. Dezolat, se lăsă să cadă, închizând ochii. Parcă venise sfârșitul lumii, acum, că era părăsit de copiii lui Charlotte. Wilbur plânse până adormi.

Când se trezi era după-amiază, târziu. Se uită la sacul pentru ouă. Era gol. Ridică privirea. Aeronauții nu mai erau. Apoi merse posomorât spre ușă, unde fusese pânza lui Charlotte. Stătea acolo, gândindu-se la ea, când auzi o voce subțire.

— Salutare! spuse vocea. Sunt aici, sus.

— Și eu, spuse un alt glas subțirel.

— Și eu, spuse o a treia voce. Noi trei rămânem aici. Ne place locul ăsta și ne place de tine.

Wilbur ridică privirea și văzu în colțul ușii trei mici pânze de păianjen. La fiecare pânză lucra una dintre fiicele lui Charlotte.

— Să-nțeleg că sunteți hotărâți să locuiți aici, în pivnița hambarului și că voi avea trei prieteni?

— Da, într-adevăr, spuseră păianjenii.

— Cum vă numiți, vă rog? întrebă Wilbur, tremurând de bucurie.

— Îți spun numele meu, răspunse primul păianjen mititel, dacă-mi spui de ce tremuri.

— Tremur de bucurie, spuse Wilbur.

— Atunci numele meu e Joy¹, spuse primul păianjen.

— Care era litera din mijloc din numele mamei? întrebă al doilea păianjen.

— „A”, răspunse Wilbur.

— Atunci numele meu e Aranea, spuse păianjenul.

— Dar eu? întrebă al treilea păianjen. Îmi alegeți și mie, vă rog, un nume drăguț, delicat – ceva nu prea lung, nu prea împoțonat și nu prea banal?

Wilbur căzu pe gânduri.

— Nellie? propuse el.

— Bine, îmi place foarte mult, spuse cel de-al treilea păianjen. Îmi puteți spune Nellie, adăugă încântat și continuă să-și țeară pânza.

Wilbur nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

Simțea că trebuie să țină un scurt discurs cu această ocazie foarte importantă.

— Joy! Aranea! Nellie! începu el. Bun venit în pivnița hambarului. Ați ales o ușă goală de care să vă prindeți pânzele. Cred ar fi corect să vă spun că i-am fost devotat mamei voastre. De fapt, chiar îi datorez viața. A fost extraordinară, frumoasă și loială până-n ultima clipă. Îi voi

---

¹ Joy – „bucurie” (în engl.) (n.tr.).

păstra mereu o amintire deosebită. Vouă, fiicelor ei, vă făgăduiesc prietenia mea pentru totdeauna.

— Eu ți-o făgăduiesc pe a mea, spuse Joy.

— Și eu, spuse Aranea.

— Și eu la fel, spuse Nellie, care tocmai reușise să prindă o musculiță.

Era o zi fericită pentru Wilbur. Și au urmat multe alte zile liniștite.

Și cum trecea vremea, iar lunile și anii veneau și plecau, el n-a rămas niciodată fără prieteni. Fern nu mai venea atât de des în hambar. Creștea și încerca să evite cheștiile copilărești, cum ar fi statul pe un scăunel de mulș, lângă o cocină. Dar copiii lui Charlotte și nepoții și strănepoții ei au locuit, an de an, pe pragul ușii. În fiecare primăvară, alți păianjeni mititei ieșeau din ouă, luând locul celor bătrâni. Majoritatea lor plecau în zbor cu baloanele lor. Dar întotdeauna doi sau trei dintre ei rămâneau pe pragul ușii, să aibă grijă de casă.

Domnul Zuckerman avu mare grijă de Wilbur, tot restul vieții lui, iar porcul era deseori vizitat de prieteni și de admiratori, pentru că nimeni nu uitase anul triumfului său și miracolul pânzei de păianjen. Viața în hambar era plăcută, zi și noapte, iarna și vara, primăvara și toamna, în zilele posomorâte și în cele luminoase. Lui Wilbur i se părea cel mai frumos loc din lume; iubea această pivniță încântător de caldă, cu găștele guralive, anotimpurile trecătoare, căldura soarelui, trecerea rândunelelor, apropierea șobolanilor, monotonia oilor, dragostea păianjenilor, mirosul balegii – acolo, totul era minunat.

Wilbur n-o uită niciodată pe Charlotte. Cu toate că îi iubea foarte mult copiii, niciunul dintre micii păianjeni nu reuși să-i ia locul în inima lui. Charlotte era unică.

Nu se întâmplă des să-ți fie alături cineva, atât ca prieten adevărat cât și ca bun scriitor.

S-a întâmplat să fie Charlotte.

E.B. White, jurnalist și autor a șaptesprezece cărți, membru al Academiei Americane de Arte și Litere, s-a născut la Vernon, New York. Printre numeroasele distincții literare obținute de-a lungul carierei sale de scriitor, se numără și medalia Laura Ingalls Wilder, primită pentru cărțile de copii *Stuart Little* și *Pânza lui Charlotte*.

Cartea vorbește despre prietenie, afecțiune și protecție, despre aventură și miracol, despre viață și moarte, despre încredere și trădare, despre plăcere și durere și despre trecerea timpului.

Ca operă literară, este aproape perfectă și aproape magică prin modul de realizare.

Eudora Welty,
THE NEW YORK TIMES

- E.B. WHITE -

Astă da, porc!

Acestea sînt cuvintele pe care Charlotte, un păianjen care trăiește sus, într-un colț al hambarului, le-a țesut pe pânza ei, pentru a-și exprima sentimentele față de Wilbur, porcelușul. Pe Wilbur îl iubește toată lumea: și Fern, fetița care i-a dat lăptic cu biberonul, salvîndu-l de la moarte; și găștele, și oițele din ogradă, pînă și șobolanul Templeton.

Viața pe care o duc în cotețul lui ar fi minunată, dacă stăpînii n-ar plănui să-l taie de Crăciun.

Așa că prietenii lui se pun pe făcut planuri de salvare, iar Charlotte, pe țesut pînze... miraculoase.

Această minunată carte clasică este ecranizată de Paramount Pictures și Nickelodeon Movies, beneficiind de voci de excepție

JULIA ROBERTS (păianjenul Charlotte)

OPRAH WINFREY (Gisca)

și de interpretarea actriței

DAKOTA FANNING (Fern)

Front panel image TM & © 2006 Paramount Pictures Corp.
Toate drepturile rezervate

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-103-049-2
ISBN (13) 978-973-103-049-4

www.rao.ro
www.raobooks.com